

RJEŠENJE ZA NAPREDAK ČOVJEČANSTVA

**L2Q sistem postavljanja pitanja je
Nedostajući obrazovni put**

SEAN GRINYER

**worldeducation.online
q2l.online**

SADRŽAJ

ZAŠTO JE DJECI POTREBAN L2Q KOMPLET ALATA ZA POSTAVLJANJE PITANJA	4-13
--	-------------

ZAŠTO JE L2Q SISTEM NEDOSTAJUĆI OBRAZOVNI PUT	14-17
--	--------------

L2Q KOMPLET ALATA ZA POSTAVLJANJE PITANJA

1. IZVOR I PORIJEKLO	18-43
2. STANDARD DOKAZA	44-72
3. PODSTICAJ I KORIST	73-98
4. KARAKTER I DOSLJEDNOST	99-124
5. DOZVOLA ZA POSTAVLJANJE PITANJA	125-151
6. EMOCIONALNI UTICAJ	152-189
7. NARATIV I STVARNOST	190-219
8. PSIHOLOŠKI UTICAJ	220-243
9. PRIMIJENI ISTI STANDARD SVUDA	244-267
NAPREDAK ČOVJEČANSTVA	268-294

**NE MOŽETE UČITI IZ ONOGA
ŠTO NE MOŽETE VIDJETI**

ZAŠTO JE DJECI POTREBAN L2Q KOMPLET ALATA ZA POSTAVLJANJE PITANJA

DATI DJECI L2Q KOMPLET ALATA ZA POSTAVLJANJE PITANJA DA ZAŠTITE SVOJ UM, UNAPRIJEDE UČENJE, RAZAZNAJU ISTINU I PREKINU PONAVLJANJE OBMANE

Um djece i njihovo učenje oblikuje svjetsko okruženje prije nego što u potpunosti razumiju šta ih oblikuje.

Zato je djeci potreban L2Q Komplet alata za postavljanje pitanja.

L2Q Komplet alata za postavljanje pitanja nije uobičajen obrazovni resurs.

To je strukturisana obrazovna metoda nova u svijetu, razvijena iz Knjige dokaza i organizovana kroz World Education Online, kako bi djeci pružila strukturisanu metodu za učenje kako da preispituju stvarno svjetsko okruženje, razaznaju istinu, razvijaju nezavisno razmišljanje i spriječe da stvorene laži oblikuju njihov um i učenje.

L2Q Komplet alata za postavljanje pitanja ne govori djeci šta da misle.

L2Q Komplet alata za postavljanje pitanja daje djeci strukturisanu metodu da istim standardom preispituju ono što im se prikazuje, uključujući informacije, odrasle, škole, sisteme, novac, autoritet, narative, ponašanje, psihološki uticaj i vlastite pretpostavke.

Uči ih da provjeravaju šta je istinito, prepoznaju obmanu, razumiju psihološki uticaj i primjenjuju isti standard svuda.

Ovdje nije riječ samo o učenju više informacija.

Riječ je o tome da se djeci daju alati za preispitivanje svjetskog okruženja prije nego što stvorene laži, ponavljani narativi, emocionalni uticaj, strah, autoritet, ćutanje, zavisnost i zavaravanje oblikuju njihovu percepciju svijeta.

Kada djeca nisu naučena kako pravilno da postavljaju pitanja, njihov um ostaje izložen onome što se ponavlja, štiti, skriva, normalizuje i predstavlja im se kao istina.

Stvorene laži ne samo da obmanjuju djecu.

One utiču na to kako djeca vide, uče, misle, vjeruju, razumiju i reaguju na svijet oko sebe.

PSIHOLOŠKI UTICAJ I UM DJECE

Psihološki uticaj je jedan od najvažnijih dijelova L2Q Kompleta alata za postavljanje pitanja.

Psihološki uticaj je važan zato što obmana djeluje kroz um prije nego što djeca dobiju alate da je prepoznaju.

Ono što se ponavlja, nagrađuje, čega se ljudi plaše, što se skriva, normalizuje, štiti ili predstavlja kao istina oblikuje dječju percepciju, učenje, povjerenje, razumijevanje i ponašanje.

Djeci se moraju dati alati da preispituju kako informacije, priče, sistemi, autoritet, strah, pritisak, nagrada, kazna, ćutanje, ponavljanje i emocionalni uticaj utiču na njihov um.

Kada djeca nauče da preispituju psihološki uticaj, počinju da razumiju kako svjetsko okruženje oblikuje ljude iznutra.

To razumijevanje štiti njihov um.

Ono unapređuje učenje.

Ono razvija nezavisno razmišljanje.

Daje djeci sposobnost da razaznaju istinu.

Uklanja obmanu kao put kontrole kroz dječji um, jer se stvorene laži preispituju, provjeravaju i razotkrivaju umjesto da budu prihvaćene, ponavljane i naslijeđene.

MENTALNO BLAGOSTANJE I UKLANJANJE OBMANE

Obmana ne skriva samo istinu.

Ona utiče na to kako se djeca osjećaju, misle, vjeruju, uče i vide svijet.

Kada su djeca okružena stvorenim lažima, ponavljanim narativima, strahom, ćutanjem, emocionalnim uticajem, pritiskom, autoritetom i zavaravanjem, zbog čega svijet izgleda mračniji, zbunjujući, prijeteći i beznadniji nego što zaista mora biti.

To utiče na um djece.

To utiče na njihovo učenje.

To utiče na njihovo samopouzdanje u razumijevanju svijeta.

To utiče na njihovu sposobnost da vjeruju onome što je istinito.

Zato je L2Q Komplet alata za postavljanje pitanja centralan za zaštitu dječjeg uma, jačanje učenja i unapređenje mentalnog blagostanja kroz obrazovanje.

Kada djeca dobiju alate da pravilno postavljaju pitanja, obmana počinje da gubi vlast nad njihovom percepcijom.

Stvorene laži se preispituju umjesto da se upijaju.

Narativi zasnovani na strahu se provjeravaju umjesto da se ponavljaju.

Autoritet se ispituje umjesto da se slijepo prihvata.

Emocionalni uticaj se prepoznaje umjesto da upravlja njihovim razmišljanjem.

Ćutanje se preispituje umjesto da se dozvoli da skrivena šteta traje.

Djeca nisu ostavljena sama u svijetu koji nisu naučena kako da razumiju.

Daje im se strukturisana metoda za preispitivanje onoga što oblikuje njihov um.

Daje im se način da odvoje istinu od stvorenih laži.

Daje im se način da svijet vide jasnije, umjesto da vide samo mračniju verziju stvorenu obmanom, strahom, narativima, ćutanjem i psihološkim uticajem.

Kada se obmana ukloni iz dječjeg razumijevanja, svijet ne mora da izgleda beznadežno, zbunjujuće ili mračno.

Djeca počinju da vide da se problemi stvaraju, ponavljaju, štite i nastavljaju kroz ponašanje, sisteme, podsticaje, ćutanje, narative i odsustvo L2Q strukturisanog puta postavljanja pitanja zasnovanog na dokazima.

To znači da svijet postaje nešto što oni preispituju, razumiju, iz čega uče i što pomažu da se unaprijedi.

To jača mentalno blagostanje jer djeca više ne upijaju samo težinu svijeta.

Oni uče kako da ga razumiju.

Uče kako da ga preispituju.

Uče kako da vide šta je istinito.

Uče kako da razvijaju nezavisno razmišljanje.

Davanje djeci L2Q Kompleta alata za postavljanje pitanja štiti njihov um tako što im daje metodu da uklone obmanu iz svoje percepcije svijeta.

Kada obmana izgubi put kroz dječji um, strah, zbunjenost, lažna tama i ponavljani narativi gube moć da oblikuju način na koji djeca vide stvarnost.

PREISPITIVANJE ĆUTANJA, NOVCA I MEHANIZMA KOJI ŠTITI OBMANU

Djeci je L2Q Komplet alata za postavljanje pitanja potreban i zato što ćutanje štiti obmanu.

Ćutanje nije prazno.

Ćutanje štiti ono što se ne preispituje.

Ćutanje štiti ono što se ljudi plaše da kažu.

Ćutanje štiti ono što sistemi ne žele da bude razotkriveno.

Ćutanje štiti ono što novac, zavisnost, zaposlenje, položaj, ugled, autoritet i strah drže skrivenim.

To je važno zato što se djeca obrazuju unutar svijeta u kojem ćutanje već djeluje.

Podučavaju ih odrasli koji su i sami podučavani, obučavani, plaćani i postavljeni u sistem u kojem je njihova uloga da podučavaju, prenose, ponavljaju i ocjenjuju informacije unutar sistema u kojem su se obrazovali.

To ne znači da su nastavnici loši ljudi.

To znači da se i samo obrazovanje nalazi unutar istog svjetskog okruženja koje L2Q uči djecu da preispituju.

Sadašnje obrazovanje ne uči djecu na odgovarajući način da preispituju mehanizam iza ćutanja.

Ne uči ih na odgovarajući način da pitaju šta novac štiti, šta zavisnost kontroliše, šta zaposlenje zahtijeva, šta autoritet sprječava, šta ugled skriva, šta strah utišava, šta podsticaji oblikuju i šta sistemi dopuštaju da se nastavi.

Kada djeca nisu naučena da preispituju ćutanje, ona uče da prihvate svijet onako kako im je prikazan.

Uče ono što se ponavlja, ali ne i ono što je skriveno.

Uče ono što je odobreno, ali ne i ono što je zaštićeno.

Uče ono što se podučava, ali ne i ono što se izbjegava.

Uče da funkcionišu unutar svjetskog okruženja bez razumijevanja mehanizma koji održava stvorene laži, obmanu, strah, zavisnost i ponavljane obrasce.

L2Q Komplet alata za postavljanje pitanja daje djeci metodu da preispituju taj mehanizam.

Uči ih da pitaju:

Šta se ne govori?

Zašto se to ne govori?

Ko ima korist od ćutanja?

Šta novac štiti?

Šta zavisnost kontroliše?

Šta strah sprječava?

Šta autoritet sprječava ljude da preispituju?

Koji se ponavljani obrazac nastavlja zato što ljudi ćute?

Zato je preispitivanje ćutanja od suštinskog značaja za zaštitu dječjeg uma i unapređenje njihovog učenja.

Kada djeca nauče da preispituju ćutanje, počinju da vide šta je skriveno ispod površine obrazovanja, sistema, autoriteta, narativa, novca i ponavljalog ponašanja.

Kada vide šta ćutanje štiti, počinju da razumiju mehanizam iza obmane.

Kada razumiju mehanizam iza obmane, razvija se nezavisno razmišljanje.

Kada se razvije nezavisno razmišljanje, stvorene laži gube svoj put kroz dječji um.

Tako L2Q Komplet alata za postavljanje pitanja daje djeci metodu da uklone obmanu iz svoje percepcije svijeta.

Daje im sposobnost da preispituju ono što se pokazuje, ono što je skriveno, ono što je zaštićeno, ono što se ponavlja, ono za šta se plaća, ono čega se ljudi plaše, ono što se utišava i ono što se predstavlja kao istina.

Ovo je ključno za unapređenje obrazovanja jer obrazovanje ne može da se unaprijedi dok djecu uči da ponavljaju informacije, a da ih ne uči da preispituju ćutanje, novac, zavisnost, podsticaje i autoritet koji oblikuju svjetsko okruženje oko njih.

ZAŠTO JE OVO KLJUČNO ZA Q2L I YOUNG QUESTIONERS

Ovo je ključno za Q2L i Young Questioners.

Do djece se sigurno dolazi preko roditelja, nastavnika, staratelja, škola, obrazovnih okruženja i odgovornih odraslih, kako bi dobila alate da pravilno postavljaju pitanja, uče iz stvarnog svjetskog okruženja i razviju nezavisno razmišljanje prije nego što ih isti svijet oblikuje tako da ga ponavljaju.

Uloga nije da se djeci govori šta da misle.

Uloga je da se djeci da L2Q metoda kako bi postavljala pitanja, vidjela, razumjela, razaznavala istinu, štitila svoj um, unapređivala učenje i učila iz stvarnog svjetskog okruženja.

Djeca ne uče samo od odraslih.

Djeca uče od druge djece.

Posmatraju jedni druge.

Utiču jedni na druge.

Dijele ideje, ponašanja, navike, interesovanja, razumijevanje i načine razmišljanja.

Kada se kod djece razvije postavljanje pitanja, ono se širi sa djeteta na dijete.

Kada se kod djece razvije razumijevanje, ono se širi sa djeteta na dijete.

Kada se kod djece razvije nezavisno razmišljanje, ono se širi sa djeteta na dijete.

Djeca koja nauče da postavljaju pitanja pomažu drugoj djeci da nauče da postavljaju pitanja.

Djeca koja nauče da razumiju pomažu drugoj djeci da nauče da razumiju.

Djeca koja razviju nezavisno razmišljanje pomažu drugoj djeci da razviju nezavisno razmišljanje.

Zato su djeca primarni put promjene.

Efekat se ne zaustavlja na jednom djetetu.

On se kreće kroz grupe djece, učionice, škole, zajednice i buduće generacije.

Kada djeca nauče da postavljaju pitanja, počinju da vide.

Kada počnu da vide, počinju da razumiju.

Kada se razvije razumijevanje, razvija se nezavisno razmišljanje.

Kada se razvije nezavisno razmišljanje, obmana gubi svoj put.

Kada obmana izgubi svoj put, šteta stvorena obmanom gubi svoj put kroz ljude, obrazovanje, sisteme i društvo.

Zato je davanje djeci sposobnosti da pravilno postavljaju pitanja jedna od najvažnijih stvari koje obrazovanje mora uraditi.

To štiti um djece.

To jača učenje.

To razvija nezavisno razmišljanje.

To uklanja obmanu iz svijeta dajući sljedećoj generaciji sposobnost da razazna istinu.

Djeci su potrebni alati da pravilno postavljaju pitanja.

Tako učenje napreduje.

Tako se razvija nezavisno razmišljanje.

Tako obmana gubi svoj put.

Tako se obrazovanje unapređuje da bi se svijet unaprijedio.

Svijet zasnovan na istini počinje kada se djeci daju alati da pravilno postavljaju pitanja.

ZAŠTO JE L2Q STRUKTURISANI SISTEM POSTAVLJANJA PITANJA ZASNOVAN NA DOKAZIMA NEDOSTAJUĆI OBRAZOVNI PUT

L2Q strukturisani sistem postavljanja pitanja zasnovan na dokazima razlikuje se zbog toga odakle je nastao.

Razvijen je iz Knjige dokaza.

Knjiga dokaza dokumentovala je više od 30 godina vremenski označenih iskustava iz prve ruke, dokaza, javnih zapisa, osporavanja i ponavljanih obrazaca prikazanih kroz samo svjetsko okruženje.

Kako su dokazi rasli, jedna protivrječnost postajala je sve vidljivija.

Postavljanje pitanja je postojalo.

Ipak, ponavljanje se nastavilo.

Isto zavaravanje se nastavilo.

Isto ćutanje se nastavilo.

Ista zavisnost se nastavila.

Iste protivrječnosti su se nastavile.

Isti ponavljani obrasci su se nastavili.

Knjiga dokaza nije razotkrila odsustvo postavljanja pitanja.

Razotkrila je da je postavljanje pitanja već postojalo dok je isti svijet nastavljao da se ponavlja.

Ova protivrječnost nalazi se u samom središtu L2Q strukturisanog sistema postavljanja pitanja zasnovanog na dokazima.

Ako je postavljanje pitanja već postojalo, zašto su se isti obrasci nastavili?

Knjiga dokaza je iznova razotkrivala istu protivrječnost.

Postavljanje pitanja je postojalo.

Ipak, ponavljanje se nastavilo.

To je pokazalo da problem nije bio odsustvo postavljanja pitanja.

Problem je bio odsustvo strukturisanog obrazovnog puta zasnovanog na dokazima za učenje kako da se preispituje samo svjetsko okruženje.

Ljudi mogu postavljati pitanja i da ipak ponavljaju svijet oko sebe.

Ljudi mogu postavljati pitanja i da ipak ostanu oblikovani istim svjetskim okruženjem odgovornim za stvaranje ponavljanja.

Ljudi mogu postavljati pitanja i da ipak nasljeđuju, prihvataju, brane i nastavljaju ponavljane obrasce.

Postojanje postavljanja pitanja zato nije dokaz da su ljudi naučeni kako da postavljaju pitanja.

Postojanje postavljanja pitanja nije dokaz da su ljudi naučeni kako da razumiju šta proizvodi ponavljanje.

Nedostajuća komponenta nije bila više informacija.

Informacije su već postojale.

Nedostajuća komponenta nije bila više postavljanja pitanja.

Postavljanje pitanja je već postojalo.

Nedostajuća komponenta bio je strukturisani obrazovni put zasnovan na dokazima za učenje kako da se preispituje samo svjetsko okruženje.

Strukturisani obrazovni put zasnovan na dokazima za ispitivanje onoga što se neprestano nastavljalo uprkos tome što je postavljanje pitanja već postojalo. Strukturisani obrazovni put zasnovan na dokazima za ispitivanje mehanizama odgovornih za stvaranje ponavljanja.

Taj nedostajući put postao je L2Q strukturisani sistem postavljanja pitanja zasnovan na dokazima.

L2Q strukturisani sistem postavljanja pitanja zasnovan na dokazima razvijen je iz dokazne osnove uspostavljene kroz Knjigu dokaza.

Razvijen je zato što je Knjiga dokaza razotkrila ponavljane obrasce koji su se nastavljali uprkos tome što je postavljanje pitanja već postojalo.

Razvijen je zato što je Knjiga dokaza razotkrila nedostajući obrazovni put.

Razvijen je zato što je Knjiga dokaza pokazala da postavljanje pitanja i učenje kako da se postavljaju pitanja nisu isto.

L2Q je razvijen da ispituje ono što se neprestano nastavljalo uprkos tome što je postavljanje pitanja već postojalo.

L2Q je razvijen da ispituje mehanizme odgovorne za stvaranje ponavljanja, umjesto da samo ispituje ishode koje ponavljanje proizvodi.

L2Q je razvijen da ispituje svjetsko okruženje umjesto da samo djeluje unutar njega.

L2Q je razvijen da pomogne ljudima da razumiju svjetsko okruženje umjesto da samo funkcionišu unutar njega.

Zato je L2Q strukturisani sistem postavljanja pitanja zasnovan na dokazima drugačiji.

Zato L2Q strukturisani sistem postavljanja pitanja zasnovan na dokazima predstavlja nedostajući obrazovni put.

Izvor i porijeklo postavljanja pitanja su važni.

Izvor i porijeklo L2Q strukturisanog sistema postavljanja pitanja zasnovanog na dokazima su važni.

L2Q strukturisani sistem postavljanja pitanja zasnovan na dokazima potiče iz dokazne osnove uspostavljene kroz Knjigu dokaza.

Razumijevanje odakle je sistem nastao prvi je korak ka razumijevanju zašto je drugačiji.

Zato prvi odjeljak počinje sa Izvorom i porijeklom.

ODJELJAK 1 - IZVOR I PORIJEKLO

ŠTA IZVOR I PORIJEKLO ZAISTA ZNAČI

Izvor i porijeklo su osnova Kompleta alata Nauči da postavljaš pitanja (L2Q), jer sve počinje od toga odakle informacije dolaze i šta ih oblikuje.

Ljudi su neprestano okruženi informacijama, ali nisu naučeni kako da ih pravilno ispituju niti kako da uče iz svjetskog okruženja koje ih okružuje.

Ljudima se prikazuju informacije.

Ljudima se govore informacije.

Ljudi se podučavaju informacijama.

Od ljudi se očekuje da pamte informacije.

Od ljudi se očekuje da ponavljaju informacije.

Od ljudi se očekuje da primjenjuju informacije.

Od ljudi se očekuje da brane informacije.

Ali ljudi nisu naučeni kako da preispituju, vide, razumiju i uče iz onoga što im se prikazuje.

Ljudi trenutno žive unutar najvećeg okruženja za učenje koje postoji, a ipak nisu pravilno naučeni kako da uče iz njega.

Ljudi su ostavljeni da funkcionišu unutar svijeta koji nisu pravilno naučeni kako da razumiju.

Kroz strukturisani obrazovni put zasnovan na dokazima nisu naučeni kako svjetsko okruženje oblikuje njihov um, uvjerenja, emocije, povjerenje, ponašanje, percepciju i razumijevanje.

Nisu naučeni kako novac, zavisnost, autoritet, ćutanje, narativi, ponavljanje, strah, podsticaji, domet, status i stvorene laži utiču na čovječanstvo.

Samo svjetsko okruženje jeste okruženje za učenje.

Ono čovječanstvu neprestano pruža prilike za učenje.

Ljudi često čekaju da budu podučeni dok već stoje unutar najvećeg okruženja za učenje koje postoji.

Svjetsko okruženje zato svakodnevno obrazuje ljude, prepoznali oni to ili ne.

Problem je u tome što mnogi ljudi nisu naučeni kako da vide te lekcije.

Nisu naučeni kako da pitaju:

Šta oblikuje moje razmišljanje?

Šta oblikuje moja uvjerenja?

Šta oblikuje moje emocije?

Šta oblikuje moje povjerenje?

Šta oblikuje moje ponašanje?

Šta oblikuje moju percepciju?

Šta oblikuje moje razumijevanje?

Šta oblikuje svijet oko mene?

Bez ovih pitanja, ljudi mogu provesti cijeli život bivajući oblikovani a da ne shvate da su oblikovani.

Ljudi često nasljeđuju površinu svijeta bez razumijevanja onoga što se nalazi ispod nje.

Mogu vidjeti sisteme.

Mogu vidjeti pravila.

Mogu vidjeti autoritet.

Mogu vidjeti novac.

Mogu vidjeti obrazovanje.

Mogu vidjeti ponavljane probleme.

Ali ne moraju nužno da razumiju šta ih stvara, štiti, oblikuje ili omogućava da se nastave.

Zato ljudi ne mogu učiti iz onoga što ne mogu vidjeti.

Vidjeti ne znači jednostavno gledati.

Vidjeti je proces dovoljno dubokog preispitivanja da se ode dalje od površinskih objašnjenja i počnu prepoznavati mehanizmi koji oblikuju svjetsko okruženje.

Viđenje stvara razumijevanje.

Razumijevanje stvara učenje.

Učenje stvara nezavisno razmišljanje.

Izvor i porijeklo zato nisu samo pitanje utvrđivanja odakle su informacije došle.

Riječ je o učenju kako da se dovoljno duboko preispituje da bi se vidjelo šta oblikuje samu informaciju.

Ljudi moraju naučiti da pitaju:

Ko je ovo stvorio?

Odakle je došlo?

Zašto je stvoreno?

Ko ima korist od toga?

Koji podsticaji postoje?

Šta utiče na to?

Šta ga štiti?

Šta se skriva?

Šta se ponavlja?

Šta oblikuje ljude koji su uključeni?

Koje ga je svjetsko okruženje proizvelo?

Ova pitanja su važna zato što ljudi ne nasljeđuju samo informacije.

Nasljeđuju ponašanja.

Nasljeđuju sisteme.

Nasljeđuju narative.

Nasljeđuju zavisnost.

Nasljeđuju ćutanje.

Nasljeđuju autoritet.

Nasljeđuju ponavljane obrasce.

Također nasljeđuju stvorene laži.

Stvorene laži ne postoje samo kao pojedinačni dijelovi lažnih informacija.

Stvorene laži postaju ugrađene u samo svjetsko okruženje.

Postaju normalizovane.

Postaju zaštićene.

Postaju ponavljane.

Postaju branjene.

Na kraju postaju prihvaćene kao istina.

Ljudi zatim nasljeđuju te stvorene laži, a da nikada ne shvate da su uopće bile stvorene.

Ljudi se uče kako da funkcionišu unutar svjetskog okruženja, a da nisu naučeni kako da ga razumiju kroz strukturisani obrazovni put zasnovan na dokazima.

Ljudi mogu postati izuzetno dobri u funkcionisanju unutar svijeta koji ne razumiju pravilno.

Funkcionisanje omogućava ljudima da opstanu unutar sistema.

Razumijevanje omogućava ljudima da uče iz sistema.

Ako obrazovanje ljude uči samo da funkcionišu unutar svjetskog okruženja, obrazovanje pomaže da se isto svjetsko okruženje ponovo proizvede.

Ljudi tada postaju proizvodi svjetskog okruženja umjesto učenici svjetskog okruženja.

Čovječanstvo živi unutar svjetskog okruženja koje samo čovječanstvo neprestano ponovo stvara.

Svjetsko okruženje oblikuje odrasle.

Odrasli oblikuju nastavnike.

Nastavnici oblikuju djecu.

Djeca postaju odrasli.

Odrasli zatim ponovo stvaraju isto svjetsko okruženje.

Ciklus će se nastavljati unedogled sve dok ljudi ne nauče kako da ga preispituju kroz strukturisani put postavljanja pitanja zasnovan na dokazima. Ljudi također moraju razumjeti da je njihov vlastiti um njihov najvažniji alat za učenje iz svjetskog okruženja.

Nijedna titula, autoritet, sistem, institucija, izvor ili pojedinac ne može samostalno da stvori razumijevanje za drugu osobu.

Razumijevanje mora razviti sam um pojedinca.

Postavljanje pitanja razvija razumijevanje.

Razumijevanje razvija učenje.

Učenje razvija nezavisno razmišljanje.

Ljudi zato moraju učiti iz uzroka umjesto da beskrajno ponavljaju posljedice.

Moraju učiti šta oblikuje svijet umjesto da mu se samo prilagođavaju.

Zato se Izvor i porijeklo nalaze na početku Kompleta alata Nauči da postavljaš pitanja (L2Q).

Ako su Izvor i porijeklo slabi, svaki drugi odjeljak slabi zajedno s njima.

Standard dokaza slabi.

Podsticaj i korist slabe.

Karakter i dosljednost slabe.

Dozvola za postavljanje pitanja slabi.

Emocionalni uticaj slabi.

Narativ naspram stvarnosti slabi.

Psihološki uticaj slabi.

Primijeni isti standard svuda slabi.

Izvor i porijeklo zato predstavljaju osnovu čitavog okvira.

To je početna tačka koja ljudima omogućava da počnu da uče iz samog svijeta.

Napredovanje izgleda ovako:

Pitaj.

Vidi.

Razumij.

Uči.

Razvijaj nezavisno razmišljanje.

Tako ljudi prestaju da ponavljaju svijet koji ne razumiju pravilno.

Tako ljudi počinju da uče iz svjetskog okruženja umjesto da jednostavno postaju njegovi proizvodi.

I zato su Izvor i porijeklo prvi odjeljak Kompleta alata Nauči da postavljaš pitanja (L2Q).

PERCEPCIJA

Svjetsko okruženje oblikuje ljude prije nego što shvate da ih oblikuje.

Jedan od najvećih razloga zbog kojih se ponavljani obrasci nastavljaju širom svijeta jeste to što ljudi često vjeruju onome što neprestano viđaju.

Ljudi mogu zamijeniti ponavljanje za istinu.

Ljudi mogu zamijeniti poznatost za dokaz.

Ljudi mogu zamijeniti popularnost za vjerodostojnost.

Ljudi mogu zamijeniti autoritet za ispravnost.

Ljudi mogu zamijeniti vidljivost za važnost.

Ljudi mogu zamijeniti samopouzdanje za stručnost.

Ljudi mogu zamijeniti status za razumijevanje.

Mnogi ljudi ne shvataju da se njihova percepcija neprestano oblikuje.

Ljudi se kroz strukturisani obrazovni put zasnovan na dokazima ne uče kako nastaju njihova uvjerenja.

Uče ih u šta da vjeruju.

Ne uče ih kako su došli do toga da u to vjeruju.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Kako sam došao do toga da u ovo vjerujem?

Ko mi je predstavio ovo uvjerenje?

Koliko dugo vjerujem u ovo?

Koliko često sam bio izložen ovome?

Šta je ovo iznova učvršćivalo?

Da li sam ga samostalno ispitao?

Ili sam ga naslijedio?

Svjetsko okruženje također oblikuje djecu, dok ih sadašnje obrazovanje ne uči strukturisanom putu zasnovanom na dokazima za učenje kako da ga preispituju.

Djeca posmatraju odrasle.

Djeca posmatraju ponašanje.

Djeca posmatraju sisteme.

Djeca posmatraju autoritet.

Djeca posmatraju novac.

Djeca posmatraju zavisnost.

Djeca posmatraju narative.

Djeca posmatraju ponavljanje.

Djeca posmatraju ćutanje.

Djeca posmatraju šta se nagrađuje.

Djeca posmatraju šta se obeshrabruje.

Svjetsko okruženje zato počinje da podučava djecu dok sadašnje obrazovanje ne pruža strukturisani put zasnovan na dokazima za učenje kako da ga preispituju.

Svjetsko okruženje neprestano obrazuje i odrasle, prepoznali oni to ili ne.

Ako obrazovanje ne nauči djecu i odrasle kako da preispituju stvarno svjetsko okruženje, oni zatim nesvjesno ulaze u iste cikluse ponavljanja koji su oblikovali ljude prije njih.

Ljudi također mogu biti zarobljeni unutar jednostavnih narativa.

Ljudi mogu biti podstaknuti da biraju strane umjesto da uče iz onoga što im se prikazuje.

Ljudi mogu biti podstaknuti da razmišljaju u kategorijama heroja i zlikovaca umjesto da razumiju mehanizme koji oblikuju svjetsko okruženje.

Što ljudi češće nešto vide, to ono može postati normalnije.

Što normalnije postane, manja je vjerovatnoća da će biti preispitano.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Šta oblikuje moju percepciju?

Šta oblikuje moje povjerenje?

Šta oblikuje moje razumijevanje?

Šta oblikuje moja uvjerenja?

Da li jasno vidim svijet?

Ili vidim samo ono što mi je iznova predstavljano?

Izvor i porijeklo postoje da bi ljude pomjerali dalje od percepcije, ka razumijevanju.

DOMET, STATUS I INFORMACIONA OKRUŽENJA

Ljudi često pretpostavljaju da informacije sa najvećim dometom moraju biti najvažnije informacije.

To se mora preispitati.

Mnogi ljudi nesvjesno prate najveće glasove, najveću publiku, najveće platforme i najveći status.

Ljudi često prepuštaju svoju radoznalost drugima.

Mnogi ljudi čekaju da im neko sa autoritetom kaže šta je važno prije nego što se zainteresuju.

Mnogi ljudi čekaju popularnost prije nego što nešto istraže.

Mnogi ljudi čekaju status prije nego što sebi dozvole da uče.

Mnogi ljudi čekaju da neko drugi odluči šta zaslužuje njihovu pažnju.

To znači da ljudi mogu dozvoliti sistemima dometa i statusa da odlučuju šta njihov um smije da smatra važnim.

Ljudi mogu nesvjesno postati pasivni učenici umjesto aktivnih učenika.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Zašto se ovom izvoru daje tako veliki domet?

Ko kontroliše okruženje kroz koje se ove informacije distribuiraju?

Ko odlučuje šta se promoviše?

Ko odlučuje šta se ponavlja?

Ko odlučuje šta se skriva?

Ko odlučuje šta se uklanja?

Ko odlučuje šta dobija vidljivost?

Ko odlučuje šta gubi vidljivost?

Ljudi također moraju razumjeti da sam domet može početi da proizvodi doživljenu istinu.

Što se nešto više vidi, to postaje poznatije.

Što postaje poznatije, to može postati prihvaćenije.

Što postaje prihvaćenije, to više može početi da izgleda istinito.

Zato se sama vidljivost mora preispitivati.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Da li pratim ovaj izvor zbog dokaza?

Ili pratim ovaj izvor zbog njegovog dometa?

Da li pratim ovaj izvor zbog razumijevanja?

Ili pratim ovaj izvor zbog njegovog statusa?

Da li ignorišem informacije zato što im nije dat domet?

Da li čekam da mi neko drugi kaže da je to važno?

Da li dozvoljavam nekom drugom da odluči šta zaslužuje istraživanje?

Ljudi moraju prestati da čekaju dozvolu da u e.

Ljudi moraju postati aktivni učenici umjesto pasivnih učenika.
Njihov vlastiti um mora postati njihov najvažniji alat za učenje.

NOVAC, ZAVISNOST I SISTEMI

Novac je jedan od najvećih mehanizama koji oblikuju ponašanje širom svjetskog okruženja.

Ljudi zato moraju naučiti da preispituju mehanizme koji okružuju informacije.

Novac može stvoriti zavisnost.

Zavisnost može oblikovati ponašanje.

Ponašanje može oblikovati ono što se govori.

Ponašanje može oblikovati ono što se ponavlja.

Ponašanje može oblikovati ono što se štiti.

Ponašanje može oblikovati ono što se skriva.

Ponašanje može oblikovati ono što se osporava.

Ponašanje može oblikovati ono čemu je dozvoljeno da se nastavi.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Da li ovaj izvor stvara tok novca?

Da li ovaj izvor kontroliše tok novca?

Da li ovaj izvor finansira tok novca?

Da li ovaj izvor utiče na tok novca?

Da li ovaj izvor stvara ili utiče na sisteme od kojih ljudi zavise?

Da li ljudi zavise od tih sistema?

Da li zavisnost utiče na ponašanje?

Da li zavisnost utiče na postavljanje pitanja?

Da li zavisnost utiče na ćutanje?

Da li zavisnost utiče na ono što su ljudi spremni da ospore?

Ovdje nije riječ o okrivljavanju pojedinaca.

Riječ je o razumijevanju mehanizama koji oblikuju ponašanje.

NASTAVNICI KAO IZVORI

Nastavnici postaju izvori informacija za djecu.

To znači da i sami nastavnici moraju naučiti kako da postavljaju pitanja.

Mnogi nastavnici prošli su kroz iste obrazovne sisteme u koje djeca sada ulaze.

Podučavani su informacijama.

Obučavani su da prenose informacije.

Ocjenjivani su na osnovu informacija.

Zatim su postavljeni u uloge u kojima prenose informacije sljedećoj generaciji.

Ovdje nije riječ o okrivljavanju nastavnika.

Riječ je o razumijevanju okruženja koje ih oblikuje.

Nastavnici su učesnici unutar istog svjetskog okruženja.

I oni su naslijedili informacije.

I oni su učili od ljudi koji ni sami nisu bili naučeni kako da uče iz svjetskog okruženja.

Ljudi se uče kako da funkcionišu unutar sistema, a da nisu naučeni kako da ih razumiju.

Ljudi mogu postati izuzetno dobri u funkcionisanju unutar sistema koje ne razumiju pravilno.

I sami nastavnici često su prošli tim istim putem.

To je jedan od razloga zbog kojih se ponavljanje može nastavljati kroz generacije.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Ko je podučavao nastavnika?

Ko je obučavao nastavnika?

Koji sistemi su oblikovali nastavnika?

Da li je nastavnik podučavan o stvarnom svjetskom okruženju?

Da li je nastavnik podučavan kako novac, zavisnost, autoritet, ćutanje, narativi, ponavljanje, domet i status oblikuju čovječanstvo?

Ili je nastavnik podučavan kako da funkcionise unutar postojećeg sistema?

Nastavnici bi zato trebalo da postanu posrednici postavljanja pitanja, viđenja, razumijevanja, učenja i nezavisnog razmišljanja.

UČENJE IZ LAŽI

Ljudi često misle da laži postoje samo da bi obmanjivale.

Izvor i porijeklo uče ljude da idu dalje od toga.

Laži mogu postati obrazovni alati kada je um spreman da ih preispituje.

Laži razotkrivaju ponašanje.

Laži razotkrivaju zavisnost.

Laži razotkrivaju podsticaje.

Laži razotkrivaju narative.

Laži razotkrivaju ćutanje.

Laži razotkrivaju ponavljane obrasce.

Laži razotkrivaju šta se događa kada ljudi nisu naučeni kako da preispituju ono što laži otkrivaju.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Šta ova laž otkriva?

Koji mehanizam je omogućio da se ova laž nastavi?

Ko je imao korist od ove laži?

Ko je štitio ovu laž?

Ko je ponavljao ovu laž?

Koji ponavljani obrazac ova laž razotkriva?

Šta čovječanstvo može naučiti iz ove laži?

Svrha nije da se ljudi nauče da mrze laži.

Svrha je da se ljudi nauče da uče iz njih.

UČENJE IZ ONOGA ŠTO JE PRIKAZANO

Mnogi ljudi reaguju na ono što im je prikazano umjesto da uče iz onoga što im je prikazano.

Reakcija često zaustavlja napredovanje.

Ljudi postaju ljuti.

Ljudi postaju uplašeni.

Ljudi biraju strane.

Ljudi brane stavove.

Ljudi napadaju stavove.

Ljudi postaju zarobljeni unutar narativa.

Izvor i porijeklo uče ljude da idu dalje od reakcije.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Šta se iz ovoga može naučiti?

Koje ponašanje se razotkriva?

Koji ponavljani obrazac se razotkriva?

Šta ovo otkriva o čovječanstvu?

Šta ovo otkriva o zavisnosti?

Šta ovo otkriva o novcu?

Šta ovo otkriva o ćutanju?

Šta ovo otkriva o svjetskom okruženju?

Ljudi također moraju razumjeti da ne uče samo informacije.

Uče kako da vide svijet.

Napredovanje postaje:

Pitaj.

Vidi.

Razumij.

Uči.

Razvijaj nezavisno razmišljanje.

Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvođači svjetskog okruženja u to da budu učenici svjetskog okruženja.

VIDLJIVI IZVOR NASPRAM KRAJNJEG IZVORA

Jedno od najvećih ograničenja ljudskog postavljanja pitanja jeste to što se ljudi često zaustave na prvom vidljivom izvoru.

Ljudi vide osobu.

Ljudi vide organizaciju.

Ljudi vide vladu.

Ljudi vide javnog službenika.

Ljudi vide medijski kanal.

Ljudi vide stručnjaka.

Ljudi vide onlajn autora sadržaja.

Ljudi tada vjeruju da su identifikovali izvor.

Ali Izvor i porijeklo uče ljude da nastave da postavljaju pitanja.

Vidljivi izvor možda nije krajnji izvor.

Vidljivi izvor možda provodi informacije.
Vidljivi izvor možda ponavlja informacije.
Vidljivi izvor možda štiti informacije.
Vidljivi izvor možda zavisi od drugog izvora.
Sam vidljivi izvor možda je oblikovan svjetskim okruženjem.
Sam vidljivi izvor možda još uvijek uči iz svjetskog okruženja.
Ljudi se često zaustavljaju na prvom objašnjenju koje dobiju.
Prvo objašnjenje može djelovati prijatno.
Prvo objašnjenje može djelovati potpuno.
Prvo objašnjenje može djelovati zadovoljavajuće.
Ali osjećati zadovoljstvo nije isto što i razumjeti.
Ljudi bi zato trebalo da pitaju:
Da li je ovo pravi izvor?
Ili je ovo prvi izvor na koji sam naišao?
Ko stoji iza ovog izvora?
Ko utiče na ovaj izvor?
Ko ima korist od ovog izvora?
Unutar kakvog okruženja ovaj izvor djeluje?
Koji mehanizmi oblikuju ovaj izvor?
Ljudi se često zaustavljaju prerano.
Izvor i porijeklo uče ljude da nastave.

MOGUĆI MOTIVI

Ljudi se često zaustavljaju na pojednostavljenim zaključcima.

Vlada je loša.

Mediji su loši.

Policija je loša.

Autoritet je loš.

Institucije su loše.

Ljudi često emocionalno reaguju na ono što im se prikazuje umjesto da ispituju šta se iz toga može naučiti.

Izvor i porijeklo uče ljude da idu dalje od jednostavnih zaključaka.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Koje pretpostavke pravim?

Da li prihvatom prvo objašnjenje?

Koje motive još nisam razmotrio?

Koja objašnjenja još nisam razmotrio?

Koje dugoročne ishode još nisam razmotrio?

Da li postavljam pitanja samo unutar narativa koji mi je prikazan?

Svrha nije da se ljudi zaključaju u jedan zaključak.

Svrha je da pomogne ljudima da samostalno istražuju mogućnosti i uče iz onoga što im se prikazuje.

SVJETSKO OKRUŽENJE NEPRESTANO PODUČAVA

Ljudi često čekaju da budu podučeni dok već stoje unutar najvećeg okruženja za učenje koje postoji.

Svjetsko okruženje neprestano podučava.

Podučava kroz ponašanje.

Podučava kroz ponavljanje.

Podučava kroz narrative.

Podučava kroz podsticaje.

Podučava kroz zavisnost.

Podučava kroz autoritet.

Podučava kroz posljedice.

Podučava kroz ćutanje.

Problem nije u tome što lekcije ne postoje.

Problem je u tome što ljudima nije dat strukturisani obrazovni put zasnovan na dokazima da ih vide i da iz njih uče.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Čemu me ovo uči?

Koji ponavljani obrazac ovo razotkriva?

Koja posljedica se pokazuje?

Koje ponašanje se otkriva?

Šta čovječanstvo može naučiti iz ovoga?

ČOVJEČANSTVO UČI OD ČOVJEČANSTVA

Čovječanstvo u velikoj mjeri podučava samo sebe.

Ali samo čovječanstvo nije naučeno kako da uči iz svjetskog okruženja.

Ljudi nasljeđuju informacije prije nego što nauče kako da ih samostalno ispituju.

Ljudi brane informacije prije nego što ih razumiju.

Ljudi reaguju prije nego što nauče.

Ljudi slijede prije nego što postavljaju pitanja.

Ljudi ponavljaju prije nego što razumiju.

Ljudi se zaustavljaju na jednostavnim objašnjenjima zato što nisu naučeni strukturisanom putu za razvijanje dubljeg postavljanja pitanja.

To ne znači da čovječanstvo ne može napredovati.

To znači da su čovječanstvu potrebni bolji alati za učenje.

SLIJEĐENJE, VJEROVANJE I PREPUŠTANJE RAZMIŠLJANJA DRUGIMA

Jedan od najvećih mehanizama koji ponavlja svjetsko okruženje jeste prepuštanje razmišljanja drugima.

Ljudi se uče da slijede, a da nisu naučeni da to preispituju.

Ljudi se uče da određeni ljudi znaju više od njih.

Ljudi se uče da vjeruju titulama.

Ljudi se uče da vjeruju autoritetu.

Ljudi se uče da vjeruju položajima.

Ljudi se uče da vjeruju statusu.

Ljudi se uče da pamte ono što im je rečeno.

Ljudi se zatim plaćaju da provode ono što im je rečeno da slijede.

Mnogi ljudi tada dopuštaju drugim ljudima da razmišljaju umjesto njih.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Da li dopuštam nekom drugom da razmišlja umjesto mene?

Da li dopuštam nekom drugom da postavlja pitanja umjesto mene?

Da li dopuštam nekom drugom da odlučuje šta je istina umjesto mene?

Da li vjerujem titulama umjesto dokazima?

Da li vjerujem statusu umjesto ponašanju?

Da li vjerujem autoritetu umjesto razumijevanju?

Ljudi također moraju razumjeti da napuštanje jednog narativa ne stvara automatski nezavisno razmišljanje.

Ljudi mogu napustiti jedan autoritet i prihvatiti drugi.

Ljudi mogu napustiti jednu grupu i pridružiti se drugoj.

Ljudi mogu napustiti jedno objašnjenje i naslijediti drugo.

Nezavisno razmišljanje nije promjena strane.

Nezavisno razmišljanje je učenje kako da se preispituju sve strane.

NAPREDAK LJUDSKE SVIJESTI

Svrha Izvora i porijekla daleko je veća od samog učenja ljudi kako da preispituju informacije.

Riječ je o unapređenju sposobnosti čovječanstva da uči iz svjetskog okruženja.

Napredak ljudske svijesti nije samo gomilanje više informacija.

Riječ je o tome da postanemo bolji učenici.

Riječ je o povećanju sposobnosti čovječanstva da postavlja pitanja.

Povećanju sposobnosti čovječanstva da vidi.

Povećanju sposobnosti čovječanstva da razumije.

Povećanju sposobnosti čovječanstva da uči.

Povećanju sposobnosti čovječanstva da nezavisno razmišlja.

Ljudi također moraju razumjeti da se svi nalaze unutar svjetskog okruženja.

Niko ne stoji izvan njega.

Vlade su unutar njega.

Mediji su unutar njega.

Nastavnici su unutar njega.

Policija je unutar njega.

Institucije su unutar njega.

Roditelji su unutar njega.

Djeca su unutar njega.

Stručnjaci su unutar njega.

Autori su unutar njega.

Čitaoci su unutar njega.

Svi utiču na njega.

Na sve ono utiče.

Svi učestvuju u njemu.

Svaka odluka ili pomaže ponavljanju ili pomaže učenju.

Prihvatanje.

Ponavljanje.

Slijeđenje.

Dijeljenje.

Odbrana.

Ostajanje u tišini.

Sve ima posljedice.

Primitivno napredovanje često izgleda ovako:

Slijedi.

Reaguj.

Brani.

Ponavljaj.

Biraj strane.

Napredno napredovanje izgleda ovako:

Pitaj.

Vidi.

Razumij.

Uči.

Razvijaj nezavisno razmišljanje.

Uči iz svjetskog okruženja.

Odredište nije beskrajno postavljanje pitanja.

Odredište je razumijevanje.

Odredište je učenje.

Odredište je nezavisno razmišljanje.

Svrha nije samo da se poboljša postavljanje pitanja.

Svrha je da se unaprijedi sposobnost čovječanstva da uči iz samog svjetskog okruženja.

Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvođači svjetskog okruženja u to da budu učenici svjetskog okruženja.

ODJELJAK 2 - STANDARD DOKAZA

ŠTA STANDARD DOKAZA ZAISTA ZNAČI

Odjeljak 1 je utvrdio da ljudi moraju učiti iz svjetskog okruženja umjesto da jednostavno postaju njegovi proizvodi.

Izvor i porijeklo počinju pitanjem odakle dolaze informacije, sistemi, priče, pravila, titule, ponašanje i ponavljani obrasci, šta ih je oblikovalo, šta su pokazali tokom vremena i koje ih je svjetsko okruženje proizvelo.

Odjeljak 2 sada prelazi na Standard dokaza.

Standard dokaza pita da li dokazi zaista podržavaju ono što se tvrdi, podučava, ponavlja, štiti, bilježi, predstavlja ili provodi.

Standard dokaza postoji zato što se ljudi uče u šta da vjeruju, a da nisu pravilno naučeni šta dokazi zapravo jesu.

Ljudima se prikazuju informacije.

Ljudima se govore informacije.

Ljudi se podučavaju informacijama.

Od ljudi se očekuje da prihvate informacije.

Od ljudi se očekuje da ponavljaju informacije.

Od ljudi se očekuje da brane informacije.

Ali ljudi nisu naučeni kako da pravilno ispituju da li dokazi podržavaju ono što se govori.

To stvara jedan od najvećih problema unutar svjetskog okruženja.

Informacije mogu biti predstavljene kao istina prije nego što budu pravilno preispitane.

Priče mogu biti ponavljane kao istina prije nego što dokazi budu ispitani.

Titule se mogu tretirati kao dokazi.

Autoritet se može tretirati kao dokaz.

Sistemi se mogu tretirati kao dokazi.

Popularnost se može tretirati kao dokaz.

Pisani zapisi se mogu tretirati kao dokazi.

Ponavljane tvrdnje se mogu tretirati kao dokazi.

Strah se može predstavljati kao dokaz.

Kontra-narativi se mogu tretirati kao dokazi.

Generisan, izmijenjen, odabran ili proizveden materijal može biti predstavljen kao dokaz.

Ali ništa od toga samo po sebi nije dokaz.

Standard dokaza postoji da spriječi da nepotkrepljene informacije postanu prihvaćena istina.

Standard dokaza uči ljude da uspore prije nego što dođe do prihvatanja.

Uči ljude da pitaju šta se zapravo prikazuje, šta se tvrdi, šta podržava tvrdnju, šta nedostaje, šta je u protivrječnosti, šta se predstavlja kroz strah ili emocionalni

pritisak i šta je jednostavno ponavljano sve dok nije počelo da izgleda istinito.

Standard dokaza ne zamjenjuje Izvor i porijeklo.

On se nadograđuje na njih.

Izvor i porijeklo pitaju odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se na osnovu toga tvrdi.

Svrha Standarda dokaza nije da ljudima govori u šta da vjeruju.

Svrha je da nauči ljude kako da ispituju informacije prije nego što u njih povjeruju, ponove ih, brane ih ili postupe na osnovu njih.

ŠTA DOKAZI MORAJU URADITI

Dokazi nisu samo informacije koje postoje.

Dokazi moraju nešto da pokažu.

Dokazi moraju podržati ono što se tvrdi.

Dokazi moraju izdržati preispitivanje.

Dokazi moraju ostati otvoreni za dalje ispitivanje.

Dokazi moraju biti povezani sa stvarnošću.

Dokazi moraju biti usklađeni sa ponašanjem.

Dokazi moraju razotkriti protivrječnost.

Dokazi moraju ostati dosljedni tokom vremena.

Dokazi moraju pomoći ljudima da uče iz onoga što je prikazano.

Dokazi također pozdravljaju preispitivanje.

Dokazima nije potrebna zaštita od preispitivanja.

Dokazi se ne plaše ispitivanja.

Dokazi se ne oslanjaju na titule, autoritet, ponavljanje, strah, status ili emocionalni pritisak da bi opstali.

Preispitivanje jača dokaze.

Preispitivanje poboljšava razumijevanje.

Preispitivanje razotkriva slabost.

Preispitivanje razotkriva protivrječnost.

Preispitivanje razotkriva ono što nedostaje.

Preispitivanje razotkriva ono što nije potkrepljeno.

Preispitivanje pomaže ljudima da uče.

Nepotkrepljene informacije često se opiru preispitivanju zato što preispitivanje ugrožava ono što ne može biti pravilno potkrepljeno.

Standard dokaza zato uči ljude da preispitivanje nije neprijatelj istine.

Preispitivanje je jedan od puteva ka istini.

INFORMACIJA NIJE DOKAZ

Informacija nije automatski dokaz.

Izjava nije automatski dokaz.

Titula nije automatski dokaz.

Uloga nije automatski dokaz.

Sistem nije automatski dokaz.

Ponavljana priča nije automatski dokaz.

Pisana priča nije automatski dokaz.

Naslijeđeno uvjerenje nije automatski dokaz.

Zaštićeni narativ nije automatski dokaz.

Osoba koja je plaćena da ponavlja informacije nije automatski dokaz.

To što sistem kaže da je nešto istinito nije automatski dokaz.

Strah povezan sa informacijom nije automatski dokaz.

Kontra-narativ koji se suprotstavlja drugom narativu nije automatski dokaz.

Informacije koje je generisala vještačka inteligencija, koje su izmijenjene, sažete, odabrane ili predstavljene nisu automatski dokaz.

Ljudi moraju pitati:

Šta se tvrdi?

Koji dokazi to podržavaju?

Odakle su dokazi došli?

Mogu li se dokazi ispitati?

Mogu li se dokazi preispitati?

Da li dokazi podržavaju tvrdnju?

Da li ponašanje podržava tvrdnju?

Da li dosljednost podržava tvrdnju?

Koji dokazi nedostaju?

Koji dokazi su skriveni?

Koji dokazi protivrječe tvrdnji?

Šta je prihvaćeno bez dokaza?

Da li su ovi dokazi stvoreni, izmijenjeni, odabrani, sažeti, preoblikovani ili predstavljeni na način koji bi mogao da dovede u zabludu?

To je važno zato što ljudi mogu biti naučeni da prihvataju informacije, a da nikada ne nauče da li su one pravilno potkrepljene.

Mogu pamtit i nepotkrepljene informacije.

Mogu ponavljati nepotkrepljene informacije.

Mogu braniti nepotkrepljene informacije.

Mogu prenijeti nepotkrepljene informacije sljedećoj generaciji.

Svjetsko okruženje se zatim ponavlja kroz informacije koje su prihvaćene prije nego što su pravilno ispitane.

PONAVLJANE PRIČE KOJE POSTAJU ISTINA

Jedan od najvećih neuspjeha u ljudskom učenju jeste to što ljudi mogu zamijeniti ponavljanje za istinu.

Priča može biti stvorena.

Titula joj može dati autoritet.

Sistem joj može dati domet.

Novac može ljudima dati razlog da je ponavljaju.

Vrijeme joj može dati poznatost.

Pisani zapisi mogu joj dati izgled trajnosti.

Dovoljan broj ljudi koji je ponavlja može joj dati društvenu potvrdu.

Buduće generacije je zatim mogu naslijediti kao istinu.

Ali ponavljanje nije dokaz.

Ponavljana priča nije dokaz.

Pisana priča nije dokaz.

Naslijeđena priča nije dokaz.

Zaštićena priča nije dokaz.

Priča koju podržavaju titule, sistemi, novac, domet, strah, status i vrijeme i dalje nije dokaz osim ako može pravilno da se ispita i potkrepi.

Ljudi zato moraju pitati:

Ko je stvorio ovu priču?

Ko joj je dao autoritet?

Ko ju je ponavljao?

Ko je imao korist od toga da se u nju vjeruje?

Ko je bio plaćen da je održava?

Ko ju je štitio od preispitivanja?

Koji dokazi je podržavaju?

Koji dokazi joj protivrječe?

Šta se dešava kada se ospori?

Da li je ovo dokaz?

Ili je ovo naslijeđeno uvjerenje?

Bez Standarda dokaza, ponavljane priče mogu postati prihvaćene kao istina jednostavno zato što ih dovoljno ljudi ponavlja, piše o njima, štiti ih ili prenosi dalje.

TITULE, AUTORITET I PLAĆENE ULOGE NISU DOKAZI

Ljudi se često uče da vjeruju titulama.

Uče se da vjeruju autoritetu.

Uče se da vjeruju zvaničnim ulogama.

Uče se da vjeruju sistemima.

Uče se da vjeruju ljudima koji su plaćeni da govore, provode, podučavaju, predstavljaju ili ponavljaju informacije.

Ali titula nije dokaz.

Autoritet nije dokaz.

Plaćena uloga nije dokaz.

Zvanični položaj nije dokaz.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Koji dokazi podržavaju ovu titulu?

Koji dokazi podržavaju ovaj autoritet?

Koji dokazi podržavaju ovu ulogu?

Koji dokazi podržavaju ono što ova osoba govori?

Koji dokazi podržavaju ono što ovaj sistem tvrdi?

Ko ima korist ako se u ovo vjeruje?

Ko ima korist ako se ovo ne preispituje?

Ko je plaćen da to ponavlja?

Ko je plaćen da to provodi?

Ko je plaćen da to štiti?

Šta se dešava kada se zatraže dokazi?

Ovdje nije riječ o tome da se svaka titula, uloga, sistem ili autoritet automatski odbacuju.

Riječ je o tome da ih ne zamjenjujemo za dokaze.

Standard dokaza uči ljude da autoritet i dalje mora biti ispitan.

Titule i dalje moraju biti ispitane.

Sistemi i dalje moraju biti ispitani.

Plaćene uloge i dalje moraju biti ispitane.

Isti standard mora se primjenjivati svuda.

SISTEMI, IZVOR I DOKAZI

Postojanje sistema nije dokaz da je sistem stvoren iz istine.

Ovo se direktno povezuje sa Izvorom i porijeklom.

Izvor i porijeklo pitaju:

Odakle je ovaj sistem došao?

Ko ga je stvorio?

Šta ga je oblikovalo?

Kakvo je ponašanje pokazivao tokom vremena?

Šta štiti?

Šta ponavlja?

Šta skriva?

Šta dopušta?

Standard dokaza zatim pita:

Koji dokazi podržavaju tvrdnje sistema?

Koji dokazi im protivrječe?

Koji dokazi nedostaju?

Koji se dokazi proizvode nakon osporavanja?

Da li dokazi pokazuju istinu?

Ili pokazuju samo autoritet, povinovanje, ponavljanje i zaštitu?

Ljudi često vjeruju da, pošto nešto postoji, mora da je stvoreno iz istine.

To se mora preispitati.

Ako su sisteme stvorili, održavali ili štili ljudi koji nisu djelovali iz istine, onda se informacije, titule, pravila, zapisi, autoritet i narativi koje ti sistemi proizvode ne mogu jednostavno prihvatiti kao istina samo zato što postoje.

To što je sistem star nije dokaz istine.

To što je sistem moćan nije dokaz istine.

To što je sistem zvaničan nije dokaz istine.

To što se sistem ponavlja kroz generacije nije dokaz istine.

To što sistem štite novac, status, autoritet, strah ili sila nije dokaz istine.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Koji dokazi to podržavaju?

Koji dokazi tome protivrječe?

Koji dokazi nedostaju?

Koji dokazi su ignorisani?

Kakvo ponašanje sistem pokazuje?

Šta sistem radi kada je osporen?

Da li odgovara?

Da li ispravlja?

Da li izbjegava?

Da li štiti samog sebe?

Da li proizvodi istinu?

Ili proizvodi povinovanje?

Ovdje se Standard dokaza direktno povezuje sa svjetskim okruženjem.

Dokazi se ne odnose samo na izjave.

Odnose se na sisteme.

Odnose se na pravila.

Odnose se na autoritet.

Odnose se na titule.

Odnose se na ponašanje.

Odnose se na narative.

Odnose se na ponavljane obrasce.

Odnose se na predstavljanje zasnovano na strahu.

Odnose se na kontra-narative.

Odnose se na generisan, izmijenjen, odabran ili proizveden materijal.

Zato je Standard dokaza jedan od nedostajućih puteva u obrazovanju.

Bez njega, ljudi mogu biti naučeni da funkcionišu unutar sistema, a da nikada nisu naučeni kako da preispituju da li su ti sistemi podržani istinom, dokazima, dosljednošću i ponašanjem.

Standard dokaza postoji da spriječi da nepotkrepljene informacije postanu prihvaćena istina.

Pomaže ljudima da počnu da prelaze od prihvatanja ka ispitivanju.

Pomaže ljudima da pređu od vjerovanja ka razumijevanju.

Pomaže ljudima da pređu iz toga da budu proizvodi ponavljanih informacija u to da budu učenici svjetskog okruženja.

DOKAZI TOKOM VREMENA

Prvi dio ovog odjeljka objasnio je da informacije, titule, autoritet, plaćene uloge, sistemi, pisani zapisi, ponavljane priče, naslijeđena uvjerenja, predstavljanje zasnovano na strahu, kontra-narativi i generisan, izmijenjen, odabran ili proizveden materijal nisu automatski dokazi.

Također je objasnio da dokazi pozdravljaju preispitivanje.

Ovaj dio sada prelazi na to kako se dokazi moraju ispitivati tokom vremena.

Standard dokaza ne ispituje samo jedan trenutak.

On ispituje ono što se pokazuje tokom vremena.

Jedna izjava može dovesti u zabludu.

Jedan zapis može biti nepotpun.

Jedno objašnjenje može biti selektivno.

Jedan odgovor može izbjeći širi obrazac.

Odložena izjava može se koristiti da zamijeni ono što je prikazano u realnom vremenu.

Zato se dokazi moraju ispitivati kroz vrijeme.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Šta je pokazano tokom vremena?

Kada je pokazano?

Da li je pokazano u realnom vremenu?

Da li je zabilježeno nakon događaja?

Da li je kasnije objašnjeno?

Da li se kasnije objašnjenje poklapa sa dokazima iz realnog vremena?

Da li su dokazi ostali dosljedni?

Da li je ponašanje ostalo dosljedno?

Da li se priča promijenila?

Da li se objašnjenje promijenilo?

Da li se isti obrazac ponovio?

Da li se pojavila protivrječnost?

Da li su dokazi dodati?

Da li su dokazi uklonjeni?

Da li su dokazi ignorisani?

Šta se dogodilo nakon osporavanja?

Odloženim objašnjenjima nikada se ne smije dozvoliti da potisnu dokaze iz realnog vremena prikazane redoslijedom.

To je važno zato što istina ne bi trebalo da zavisi od jednog izolovanog trenutka kada duži obrazac pokazuje nešto drugo.

Dokazi tokom vremena pomažu ljudima da vide obrasce.

Pomažu ljudima da vide protivrječnost.

Pomažu ljudima da vide šta se štiti.

Pomažu ljudima da vide šta se izbjegava.

Pomažu ljudima da vide da li su riječi, ponašanje, zapisi, vrijeme i ishodi međusobno usklađeni.

Standard dokaza zato uči ljude da ispituju dokaze kao dio niza, a ne kao nepovezane dijelove informacija.

PONAŠANJE KAO DOKAZ

Riječi nisu dovoljne.

Ono što ljudi govore mora se uporediti sa onim što ljudi rade.

Ponašanje može razotkriti ono što izjave skrivaju.

Ponašanje može razotkriti ono što titule štite.

Ponašanje može razotkriti ono što sistemi izbjegavaju.

Ponašanje može razotkriti šta oblikuju novac, zavisnost, strah, položaj, ugled ili podsticaj.

Osoba može reći da djeluje iz istine.

Sistem može reći da djeluje iz pravde.

Institucija može reći da djeluje iz brige.

Plaćena uloga može reći da djeluje iz dužnosti.

Titula može reći da djeluje iz autoriteta.

Ali Standard dokaza pita da li ponašanje podržava ono što se tvrdi.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li se ponašanje poklapa sa riječima?

Da li se postupak poklapa sa tvrdnjom?

Da li sistem odgovara kada je osporen?

Da li autoritet ispravlja kada mu se pokažu dokazi?

Da li plaćena uloga štiti istinu?

Ili štiti položaj, sistem, novac, ugled ili narativ?

Da li ćutanje protivrječi tvrdnji?

Da li izbjegavanje protivrječi tvrdnji?

Da li odlaganje protivrječi tvrdnji?

Da li uklanjanje, blokiranje, odbacivanje ili kažnjavanje protivrječi tvrdnji?

Ponašanje tokom vremena može postati jedan od najjasnijih puteva dokaza zato što ponašanje pokazuje šta ljudi i sistemi zaista rade, a ne samo šta kažu da rade.

Ako se riječi i ponašanje razdvoje, Standard dokaza mora da preispita to razdvajanje.

Ako tvrdnja kaže jedno, a ponašanje iznova pokazuje drugo, ponašanje se mora ispitati.

DOKAZI NAKON OSPORAVANJA

Standard dokaza mora također da ispita šta se dešava nakon što su informacije osporene.

Mnoge tvrdnje djeluju snažno sve dok se ne zatraže dokazi.

Mnogi sistemi djeluju istinito sve dok se od njih ne zatraži da odgovore.

Mnoge titule djeluju vjerodostojno sve dok se njihove tvrdnje ne ispituju.

Mnogi narativi djeluju stabilno sve dok se ne pokažu protivrječnosti.

Osporavanje otkriva standarde dokaza.

Dokazi pozdravljaju preispitivanje zato što preispitivanje jača ono što je istinito i razotkriva ono što je slabo, što nedostaje, što je protivrječno ili nepotkrepljeno.

Nepotkrepljene informacije često se opiru preispitivanju zato što preispitivanje ugrožava ono što ne može biti pravilno potkrepljeno.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Šta se dešava kada se zatraže dokazi?

Da li se dokazi pružaju?

Da li se na pitanje odgovara?

Da li se problem ispravlja?

Da li se protivrječnost razmatra?

Da li se dokazi ignorišu?

Da li se napada osoba koja postavlja pitanje?

Da li se koristi ćutanje?

Da li se autoritet koristi umjesto dokaza?

Da li se postupak koristi umjesto istine?

Da li se pitanje odlaže sve dok ljudi ne prestanu da postavljaju pitanja?

Da li se sistem štiti umjesto da se dokazi ispituju?

Ono što se događa nakon osporavanja važno je zato što odgovor postaje dokaz.

Odgovaranje može postati dokaz.

Ispravljanje može postati dokaz.

Odbijanje da se odgovori može postati dokaz.

Izbjegavanje može postati dokaz.

Ćutanje može postati dokaz.

Protivrječnost može postati dokaz.

Zaštita može postati dokaz.

Ponavljani izostanak odgovora može postati dokaz.

Standard dokaza uči ljude da ispituju ne samo prvobitnu tvrdnju već i ponašanje koje slijedi kada se tvrdnja preispituje.

DOKAZI, VREMENSKI SLIJED I ODGOVOR

Standard dokaza također zahtijeva da ljudi prate dokaze kroz vremenski slijed i odgovor.

Dokazi ne bi trebalo da se odvajaju od toga kada su prikazani, odakle su došli, ko ih je vidio, ko ih je primio, ko je mogao da ih ospori i šta se dogodilo poslije toga.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Kada je ovo prikazano?

Gdje je ovo prikazano?

Ko je to proizveo?

Ko je to primio?

Ko je to vidio?

Ko je bio osporen?

Ko je imao priliku da odgovori?

Ko je imao priliku da ispravi?

Ko je imao priliku da opovrgne?

Ko je ostao tih?

Šta se dogodilo zatim?

Kakvo ponašanje je uslijedilo?

Koji obrazac se nastavio?

To je važno zato što dokazi mogu biti oslabljeni kada se odvoje od svog vremenskog slijeda.

Dokazi također mogu biti oslabljeni kada ljudi ignorišu ko ih je vidio, ko ih je primio, ko je imao priliku da odgovori i šta se dogodilo poslije toga.

Dokazi iz realnog vremena važni su zato što pokazuju šta je u tom trenutku postavljeno, prikazano, zabilježeno, osporeno ili učinjeno vidljivim. Odložena objašnjenja moraju se preispitivati u odnosu na ono što je prikazano u realnom vremenu.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li se kasnije objašnjenje poklapa sa dokazima iz realnog vremena?

Da li kasnija izjava prepisuje ono što je prikazano?

Da li kasniji zapis izbjegava ono što je osporeno?

Da li kasnije objašnjenje uklanja kontekst?

Da li vremenski slijed podržava tvrdnju?

Da li ponašanje nakon što je nešto postalo vidljivo podržava ili protivrječi tvrdnji?

Pravi standard dokaza ne pita samo da li nešto postoji.

On pita kako to postoji unutar šireg zapisa.

Pita šta dokazi pokazuju kada se postave redoslijedom.

Pita da li vremenski slijed podržava tvrdnju.

Pita da li ponašanje nakon što je nešto postalo vidljivo podržava ili protivrječi tvrdnji.

Tako ljudi počinju da uče iz dokaza umjesto da samo prikupljaju informacije.

VIĐENO, SKRIVENO, NEDOSTAJUĆE I PROTIVRJEČNO

Standard dokaza mora naučiti ljude da porede ono što je prikazano sa onim što nije prikazano.

Ljude često vode dokazi koji su stavljeni pred njih.

Ali ono što nedostaje može biti jednako važno.

Ono što je skriveno može biti jednako važno.

Ono što je u protivrječnosti može biti jednako važno.

Ono što se štiti od preispitivanja može biti jednako važno.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Šta je prikazano?

Šta nije prikazano?

Šta nedostaje?

Šta je skriveno?

Šta nije potkrepljeno?

Šta je u protivrječnosti?

Šta je zaštićeno?

Šta se izbjegava?

Šta je uklonjeno?

Na šta nije odgovoreno?

To je važno zato što ljude mogu voditi odabrani dokazi.

Može im biti prikazan jedan dio slike dok je ostatak skriven.

Može im biti prikazana izjava dok joj ponašanje protivrječi.

Može im biti prikazan zapis dok se vremenski slijed ignoriše.

Može im biti prikazan autoritet dok dokazi nedostaju.

Može im biti prikazano samopouzdanje dok potpora ne postoji.

Standard dokaza pomaže ljudima da vide dalje od odabranog predstavljanja.

Pomaže ljudima da uporede ono što je prikazano sa onim što nedostaje, što je skriveno, protivriječno, izbjegavano ili zaštićeno.

PREDSTAVLJANJE DOKAZA, STRAH I POSLUŠNOST

Standard dokaza mora također da preispituje način na koji se dokazi predstavljaju.

Što je moćniji mehanizam koji predstavlja dokaze, to je važnije preispitivati same dokaze.

Ljudima se može pokazati strah i navesti ih da samo okruženje straha tretiraju kao dokaz.

Strah može stvoriti hitnost.

Strah može stvoriti poslušnost.

Strah može zaustaviti postavljanje pitanja.

Strah može natjerati ljude da prihvate slabe, nepotpune, odabrane ili nepotkrepljene dokaze prije nego što ih pravilno ispituju.

Strah može natjerati ljude da slijede titule, sisteme, plaćene uloge, zvanične izjave, ponavljana upozorenja i javni pritisak, a da ne pitaju da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Ali strah nije dokaz.

Hitnost nije dokaz.

Zvanični pritisak nije dokaz.

Ponavljana upozorenja nisu dokaz.

Plaćeno povinovanje nije dokaz.

Masovno ponavljanje nije dokaz.

Standard dokaza mora pitati da li se ljudima prikazuju dokazi ili im se prikazuje strah osmišljen da ih navede da prihvate bez dokaza.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koji dokazi se prikazuju?

Kako se predstavljaju?

Koji strah se vezuje za njih?

Kakva reakcija se stvara?

Koji dokazi nedostaju?

Koji dokazi su u protivrječnosti?

Koji dokazi se štite od preispitivanja?

Da li se ljudima pomaže da razumiju?

Ili se ljudi guraju ka povinovanju?

Ovo se preklapa sa Emocionalnim uticajem, Narativom naspram stvarnosti i Psihološkim uticajem, ali pripada ovdje zato što Standard dokaza mora preispitati da li se strah koristi kao zamjena za dokaze.

KONTRA-NARATIV I STANDARD DOKAZA

Standard dokaza mora također da preispituje kontra-narative.

Ljudi mogu vidjeti jedan lažan narativ, odbaciti ga, a zatim prihvatiti kontra-narativ zato što djeluje kao suprotnost prvom.

Ali suprotstavljanje nije dokaz.

Kontra-narativ i dalje može biti stvoren.

Kontra-narativ i dalje može biti finansiran.

Kontra-narativu se i dalje može dati domet.

Kontra-narativ i dalje može biti kontrolisan.

Kontra-narativ i dalje može navesti ljude da vjeruju bez dokaza.

Ljudi mogu pobjeći iz jedne stvorene priče i odmah ući u drugu stvorenu priču.

Standard dokaza zato mora preispitivati i narativ i kontra-narativ.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koji dokazi podržavaju kontra-narativ?

Odakle je došao?

Ko mu je dao domet?

Ko ima korist od toga da se u njega vjeruje?

Da li pomaže ljudima da ispituju dokaze?

Ili samo premešta ljude iz jednog vjerovanja u drugo?

Da li preispituje Izvor i porijeklo?

Da li preispituje Standard dokaza?

Da li preispituje Podsticaj i korist?

Da li primjenjuje isti standard svuda?

Standard dokaza ne smije da dozvoli ljudima da jedno nepotkrepljeno uvjerenje zamjene drugim nepotkrepljenim uvjerenjem.

Put nije od jednog narativa do drugog narativa.

Put vodi od nepotkrepljenog vjerovanja ka postavljanju pitanja zasnovanom na dokazima, viđenju, razumijevanju, učenju i nezavisnom razmišljanju.

VJEŠTAČKA INTELIGENCIJA, PROIZVEDENI DOKAZI I ISTORIJA IZVORA

Standard dokaza mora također da pripremi ljude da preispituju dokaze koji mogu biti generisani, izmijenjeni, sažeti, odabrani, preoblikovani ili proizvedeni.

Što proizvedeni dokazi postaju uvjerljiviji, to Izvor i porijeklo postaju važniji.

Vještačka inteligencija može učiniti da lažni dokazi izgledaju stvarno.

Vještačka inteligencija može učiniti da lažne priče izgledaju potkrepljeno.

Vještačka inteligencija može učiniti da lažne slike, glasovi, dokumenti, sažeci i objašnjenja izgledaju vjerodostojno.

Vještačka inteligencija se također može koristiti za skrivanje, preoblikovanje, sažimanje, odabiranje ili iskrivljavanje dokaza.

Zato se informacije koje je generisala ili predstavila vještačka inteligencija ne smiju tretirati kao dokaz bez ispitivanja.

Ovo se direktno povezuje nazad sa Izvorom i porijeklom.

Izvor i porijeklo pitaju:

Odakle su ovi dokazi došli?

Kada su prvi put postojali?

Ko ih je proizveo?

Kakvu istoriju imaju?

Da li su bili vidljivi prije nego što su postojali alati za njihovo generisanje, mijenjanje ili proizvodnju?

Standard dokaza zatim pita:

Može li se ta istorija ispitati?

Da li je vremenski slijed podržava?

Može li se prvobitni izvor provjeriti?

Mogu li se dokazi odvojiti od generisanog, izmijenjenog, sažetog ili preoblikovanog materijala?

Dokazi sa jasnom istorijom koja prethodi mogućnosti manipulacije vještačkom inteligencijom razlikuju se od dokaza koji se pojavljuju tek nakon što postoje alati za njihovo generisanje, mijenjanje ili proizvodnju. Ljudi bi trebalo da pitaju:

Šta je stvorilo ove dokaze?

Da li su generisani?

Da li su izmijenjeni?

Da li su sažeti?

Da li su odabrani?

Da li su izvučeni iz konteksta?

Može li se original ispitati?

Može li se izvor provjeriti?

Može li se vremenski slijed provjeriti?

Da li ponašanje to podržava?

Da li širi zapis dokaza to podržava?

Standard dokaza mora pomoći ljudima da preispituju da li gledaju dokaze ili proizvedeno predstavljanje koje izgleda kao dokaz.

STANDARD DOKAZA I NAPREDAK ČOVJEČANSTVA

Standard dokaza nije samo dokazivanje ili opovrgavanje pojedinačnih tvrdnji.

On je dio Nedostajućeg puta ka napretku čovječanstva.

Standard dokaza nije samo preispitivanje dokaza.

Riječ je o sprječavanju čovječanstva da predstavljanje zamijeni za istinu.

Čovječanstvo ne može napredovati dok se predstavljanje zamjenjuje za istinu, strah za dokaz, autoritet za istinu, ponavljane priče za dokaze, a nepotkrepljene informacije nasljeđuju buduće generacije.

Standard dokaza postoji da spriječi da se ovaj put ponavlja.

Pomaže da se zaštititi put ka razumijevanju.

Uči ljude da uspore prije prihvatanja.

Uči ljude da ispituju ono što je prikazano.

Uči ljude da primijete ono što nedostaje.

Uči ljude da upoređuju riječi sa ponašanjem.

Uči ljude da prate dokaze kroz vrijeme.

Uči ljude da preispituju odgovor nakon osporavanja.

Uči ljude da preispituju predstavljanje zasnovano na strahu.

Uči ljude da preispituju kontra-narative.

Uči ljude da preispituju proizvedene ili izmijenjene dokaze.

Uči ljude da primjenjuju isti standard svuda.

Tako Standard dokaza nasljeđuje Izvor i porijeklo.

Izvor i porijeklo pomažu ljudima da preispituju odakle su informacije, sistemi, priče, titule, ponašanje i ponavljani obrasci došli.

Standard dokaza zatim pomaže ljudima da provjere da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi, prikazuje, ponavlja, štiti, osporava, skriva ili čemu se protivrječi.

Tako ljudi prelaze od vjerovanja ka ispitivanju.

Tako ljudi prelaze od ispitivanja ka viđenju.

Tako ljudi prelaze od viđenja ka razumijevanju.

Tako ljudi prelaze od razumijevanja ka učenju.

Tako ljudi prelaze od učenja ka nezavisnom razmišljanju.

Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvodi nepotkrepljenih informacija u to da budu učenici svjetskog okruženja.

Standard dokaza je važan zato što svrha nije samo preispitivanje dokaza.

Svrha je da se unaprijedi sposobnost čovječanstva da uči iz dokaza prikazanih u samom svjetskom okruženju.

Bez Standarda dokaza, ljudi mogu naslijediti nepotkrepljene informacije i ponavljati ih kao istinu.

Sa Standardom dokaza, ljudi mogu početi da vide šta je potkrepljeno, šta nedostaje, šta je u protivrječnosti, šta je zaštićeno, šta je proizvedeno, šta je zasnovano na strahu i šta se mora dalje preispitivati.

Zato Standard dokaza pripada Nedostajućem putu ka napretku čovječanstva.

ODJELJAK 3 - PODSTICAJ I KORIST

ŠTA PODSTICAJ I KORIST ZAISTA ZNAČE

Odjeljak 1 je utvrdio da ljudi moraju učiti iz svjetskog okruženja umjesto da jednostavno postaju njegovi proizvodi.

Odjeljak 2 je utvrdio da ljudi moraju ispitati da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi, ponavlja, štiti, predstavlja ili provodi.

Odjeljak 3 sada prelazi na Podsticaj i korist.

Podsticaj i korist postoje zato što ljudi ne mogu pravilno da razumiju ljudsko ponašanje dok ne razumiju koje se ponašanje nagrađuje, štiti, od čega zavisi ili čijeg se gubitka ljudi plaše.

Ljudi se često uče da gledaju postupke.

Ne uče se da preispituju šta pokreće te postupke.

Ljudi se često uče da gledaju ishode.

Ne uče se da preispituju podsticaje koji proizvode te ishode.

Ljudi se uče da vjeruju sistemima.

Ne uče se da preispituju šta ti sistemi dobijaju svojim nastavkom.

Ljudi se često uče da sude pojedincima.

Ne uče se da preispituju mehanizme koji oblikuju pojedinca.

Podsticaj i korist uče ljude da pitaju:

Ko dobija?

Ko ima korist?

Ko zavisi od ovoga?

Ko ovo štiti?

Ko se plaši da ovo izgubi?

Ko je za ovo nagrađen?

Ko je za ovo plaćen?

Ko doprinosi tome da se ovo nastavlja?

Ljudi ne žive samo unutar svjetskog okruženja.

Kroz ponašanje oblikovano podsticajima, oni pomažu da se ono ponovo stvara.

To je jedan od najvećih razloga zbog kojih čovječanstvo ponavlja isti svijet.

Ljudi ne stvaraju iznova isti svijet zato što su zli.

Iznova stvaraju isti svijet zato što ih podsticaji iznova nagrađuju za njegovo ponovno stvaranje.

Čovječanstvo često ponovo stvara isti svijet bez potpunog razumijevanja onoga čemu doprinosi.

To je jedan od najvećih razloga zbog kojih se ponavljani svjetski problemi nastavljaju.

NOVAC, ZAVISNOST I SVJETSKO OKRUŽENJE

Novac je jedan od najvećih mehanizama koji oblikuju ljudsko ponašanje.

Novac može stvoriti zavisnost.

Zavisnost može stvoriti povinovanje.

Povinovanje može stvoriti ćutanje.

Ćutanje može zaštititi sisteme.

Sistemi mogu da se nastave zato što ljudi od njih zavise.

Ljudi se često uče da o novcu razmišljaju samo kao o plaćanju.

Ali novac također oblikuje ponašanje.

Novac može uticati na ono što ljudi govore.

Novac može uticati na ono što ljudi ne govore.

Novac može uticati na ono što ljudi ponavljaju.

Novac može uticati na ono što ljudi štite.

Novac može uticati na ono što ljudi izbjegavaju da preispituju.

Novac može uticati na ono što ljudi provode.

Novac može uticati na ono čemu ljudi dozvoljavaju da se nastavi.

Novac može uticati na ono što ljudi normalizuju.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Ko je plaćen?

Ko ih plaća?

Za šta su plaćeni?

Šta su plaćeni da ne preispituju?

Šta su plaćeni da ponavljaju?

Šta su plaćeni da provode?

Šta su plaćeni da štite?

Šta se dešava ako ospore?

Šta se dešava ako razotkriju?

Novac ne mora kontrolirati svaku misao.

Zavisnost može biti dovoljna.

Ljudi mogu postati proizvodi podsticaja a da to nikada u potpunosti ne prepoznaju.

LJUDSKE NAGRADE, PRIPADANJE I UKLAPANJE

Na ljude ne utiče samo novac.

Na ljude također mogu uticati:

Prihvatanje.

Popularnost.

Priznanje.

Pažnja.

Status.

Odobranje.

Pripadanje.

Udobnost.

Sigurnost.

Izbjegavanje kritike.

Izbjegavanje odbacivanja.

Izbjegavanje isključivanja.

Ljudi često ne pitaju:

„Da li je ovo istina?”

Umjesto toga mogu pitati:

„Šta drugi ljudi rade?”

„Da li će me ljudi odobravati?”

„Da li ću i dalje pripadati ako se ne slažem?”

Strah od toga da se bude sam može postati jači od želje za razumijevanjem.

Ljudi mogu mijenjati svoje ponašanje da bi dobili odobravanje, izbjegli isključivanje, zadržali pripadanje i uklopili se u okruženja od kojih vjeruju da zavise.

Ljudi mogu postepeno dozvoliti da pripadanje postane važnije od razumijevanja.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li slijedim istinu?

Ili slijedim ljude?

Da li razmišljam nezavisno?

Ili pokušavam da se uklopim?

Ko ima korist kada ljudi prestanu da razmišljaju nezavisno?

Koja ponašanja se kopiraju?

Koja ponašanja se normalizuju?

LJUDI KOPIRAJU LJUDE

Ljudi često nasljeđuju ponašanje od drugih ljudi.

Ljudi kopiraju:

Jezik.

Mišljenja.

Trendove.

Stilove života.

Izgled.

Stavove.

Navike.

Društvena ponašanja.

Ponašanja na internetu.

Ne nužno zato što ih samostalno razumiju, već zato što djeluju normalno, popularno, uspješno ili prihvaćeno.

Ponavljano ponašanje može postati normalizovano jednostavno zato što ga dovoljno ljudi praktikuje.

Uklapanje može postati normalno.

Normalizacija može postati ponavljanje.

Ponavljanje može postati naslijeđeno ponašanje.

Naslijeđeno ponašanje može postati prihvaćena stvarnost.

Što se ponašanje duže ponavlja, to mehanizam iza njega može postajati nevidljiviji.

Ljudi mogu prestati da postavljaju pitanja zato što samo ponavljanje može stvoriti privid istine.

POVRŠNA OKRUŽENJA

Savremena okruženja mogu podsticati ljude da daju prednost izgledu nad razumijevanjem.

Ljudi mogu postati zaokupljeni time:

Kako izgledaju.

Kako izgledaju na internetu.

Koliko uspješno izgledaju.

Koliko srećno izgledaju.

Koliko popularno izgledaju.

Šta drugi misle o njima.

Ljudi mogu predstavljati idealizovane verzije sebe dok skrivaju stvarnost.

Lažni osmijesi mogu zamijeniti istinsko blagostanje.

Prikazani uspjeh može zamijeniti istinu.

Onlajn identitet može zamijeniti autentičnost.

Slika može postati važnija od razumijevanja.

Ljudi mogu djelovati povezano dok se osjećaju izolovano.

Ljudi mogu djelovati srećno dok se osjećaju nesrećno.

Ljudi mogu djelovati uspješno dok se privatno bore.

Kada izgled postane važniji od istine, mogu se razviti površna okruženja.

POPULARNOST, STATUS I POREĐENJE

Ljudi se mogu mjeriti prema drugima.

Više novca.

Više imovine.

Više pratilaca.

Više statusa.

Više pažnje.

Više priznanja.

To može stvoriti beskrajne cikluse poređenja bez razumijevanja.

Popularnost nije dokaz.

Pažnja nije dokaz.

Pratioci nisu dokaz.

Status nije dokaz.

To što je nešto široko viđeno ne čini ga automatski istinitim.

Ljudi mogu zamijeniti vidljivost za istinu, popularnost za ispravnost i uticaj za vjerodostojnost.

STRAH, ĆUTANJE I PRIPADANJE

Ljudi mogu izbjegavati postavljanje pitanja zato što postavljanje pitanja može ugroziti pripadanje.

Ljudi se mogu plašiti:

Kritike.

Ismijavanja.

Odbacivanja.

Isključivanja.

Neprijatnosti.

Izolacije.

Gubitka prilika.

Toga da ostanu sami.

Strah može podsticati ćutanje.

Ćutanje može štititi ponavljanje.

Ponavljanje može postati normalizovano.

Normalizovano ponašanje mogu naslijediti buduće generacije.

Ciklus može da se nastavi a da ljudi u potpunosti ne razumiju čemu doprinose.

Ljudi također moraju razumjeti da podsticaji mogu postati jači od istine.

Ljudi mogu znati da nešto treba preispitati, a ipak nastaviti zato što podsticaji štite ponašanje.

OBRAZOVANJE, NASTAVNICI I PONAVLJANJE SVIJETA

Obrazovanje je jedan od najjasnijih primjera Podsticaja i koristi.

Nastavnici su često proizvodi istog obrazovnog sistema unutar kojeg su podučavani.

U njemu su obrazovani.

U njemu su obučavani.

U njemu su plaćeni.

U njemu su ocijenjeni.

U njemu su postavljeni u uloge.

Od njih se očekuje da podučavaju unutar njega.

Od njih se očekuje da prenose informacije unutar njega.

Od njih se očekuje da ocjenjuju informacije unutar njega.

Ali nisu naučeni da djecu podučavaju strukturisanom putu zasnovanom na dokazima za preispitivanje samog svjetskog okruženja. Ovdje nije riječ o napadanju nastavnika.

Riječ je o razumijevanju sistema.

Nastavnici mogu postati učesnici u ponavljanju istog svijeta zato što djeluju unutar istog okruženja vođenog podsticajima.

Obrazovanje može iznova ponovo stvarati isti svijet, a da to nikada ne namjerava.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Šta obrazovanje nagrađuje?

Šta obrazovanje ponavlja?

Šta obrazovanje štiti?

Šta obrazovanje izbjegava?

Šta obrazovanje propušta da podučava?

Šta se dešava ako se obrazovanje promijeni?

Šta se dešava ako djeca nauče da preispituju samo svjetsko okruženje?

ZAŠTO SU PODSTICAJ I KORIST VAŽNI

Podsticaj i korist su važni zato što ljudi ne mogu pravilno da razumiju zašto čovječanstvo ponavlja isti svijet dok ne razumiju šta nagrađuje to ponavljanje.

Izvor i porijeklo pitaju odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pitaju:

Ko ima korist?

Ko zavisi?

Ko štiti?

Ko gubi?

Kakvo ponašanje ovaj podsticaj stvara?

Kakvo svjetsko okruženje ovo ponašanje pomaže da se ponovo stvori?

Tako ljudi počinju da vide mehanizme koji djeluju ispod površine svjetskog okruženja.

Tako ljudi prelaze od vjerovanja ka ispitivanju.

Tako ljudi prelaze od ispitivanja ka viđenju.

Tako ljudi prelaze od viđenja ka razumijevanju.

Tako ljudi prelaze od razumijevanja ka učenju.

Tako ljudi prelaze od učenja ka nezavisnom razmišljanju.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi nastavljaju da rade ono što su ljudi prije njih radili, a da ne razumiju čemu doprinose.

Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvodi sistema vođenih podsticajima u to da budu učenici svjetskog okruženja.

PODSTICAJ I KORIST

PODSTICAJ TOKOM VREMENA

Prvi dio ovog odjeljka objasnio je da ljudi ne žive samo unutar svjetskog okruženja.

Kroz ponašanje oblikovano podsticajima, oni pomažu da se ono ponovo stvara.

Ovaj dio sada prelazi na to kako se podsticaji nastavljaju kroz vrijeme.

Ljudi ne otkrivaju uvijek svoje podsticaje odmah.

Ponašanje tokom vremena često ih razotkrije.

Osoba može reći jedno, a iznova se ponašati drugačije.

Sistem može reći da postoji radi jedne svrhe, a iznova štititi nešto drugo.

Organizacija može tvrditi da je neutralna, a iznova proizvoditi iste ishode.

Uloga može tvrditi da je zasnovana na dužnosti dok iznova proizvodi povinovanje.

Plaćeni položaj može tvrditi da štiti istinu dok iznova štiti sistem od kojeg zavisi.

Podsticaj tokom vremena pomaže ljudima da vide obrasce koje pojedinačni trenuci mogu sakriti.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koje ponašanje se ponavljalo tokom vremena?

Koji ishodi su se ponavljali?

Koji podsticaji ostaju zaštićeni?

Koji podsticaji ostaju skriveni?

Ko iznova ima korist?

Ko iznova izbjegava gubitak?

Ko iznova dobija novac?

Ko iznova dobija status?

Ko iznova zadržava položaj?

Ko iznova izbjegava odgovornost?

Ko iznova doprinosi nastavku istog okruženja?

Obrasci tokom vremena mogu razotkriti podsticaje koje same izjave ne mogu objasniti.

Ovo se direktno povezuje sa Standardom dokaza.

Standard dokaza pita da li ponašanje podržava ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pitaju koji podsticaj oblikuje to ponašanje.

NASLIJEĐENE ULOGE I PONAVLJANI DOPRINOS

Podsticaji mogu biti naslijeđeni kroz uloge.

Osoba može ući u ulogu nakon što neko drugi ode, penzionise se, umre ili bude zamijenjen.

Osoba može vjerovati da jednostavno prihvata posao.

Ali uloga možda već nosi obrazac.

Možda nosi ponavljano ponašanje.

Možda nosi ponavljano ćutanje.

Možda nosi ponavljanu zaštitu.

Možda nosi ponavljano provođenje.

Možda nosi ponavljanu poslušnost.

Možda nosi ponavljano podučavanje.

Možda nosi ponavljano povinovanje.

Osoba koja ulazi u ulogu tada može nastaviti ono što su prethodni ljudi nastavili.

Tako se svjetsko okruženje može ponavljati kroz generacije.

Ljudi ne moraju stvoriti prvobitni mehanizam da bi mu doprinosili.

Mogu naslijediti ulogu i pomoći da se mehanizam nastavi.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Kakvo je ponašanje ova uloga proizvodila prije nego što je ova osoba ušla u nju?

Kakvo ponašanje ova uloga sada zahtijeva?

Kakvo ponašanje će ova uloga nastaviti nakon što ova osoba ode?

Šta uloga štiti?

Šta uloga ponavlja?

Šta uloga obeshrabruje?

Šta uloga sprječava ljude da preispituju?

Šta uloga čini normalnim?

To je važno zato što ljudi mogu doprinositi ponavljanoj šteti, ponavljanom ćutanju, ponavljanom povinovanju i ponavljanoj zaštiti sistema, a pritom vjerovati da samo rade ono što su radili ljudi prije njih.

ĆUTANJE, ZAŠTITA I PODSTICAJ

Ćutanje može biti jedan od najsnažnijih pokazatelja podsticaja.

Ljudi često misle da ćutanje ne znači ništa.

Ali ćutanje može postati ponašanje.

Ćutanje može štititi sisteme.

Ćutanje može štititi novac.

Ćutanje može štititi autoritet.

Ćutanje može štititi zavisnost.

Ćutanje može štititi ugled.

Ćutanje može štititi položaje.

Ćutanje može štititi narative.

Ćutanje može štititi nedjelo.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Ko ćuti?

Šta se štiti tim ćutanjem?

Ko ima korist od ćutanja?

Ko gubi ako se ćutanje završi?

Šta se dešava ako neko progovori?

Sa kakvim posljedicama bi mogao da se suoči?

Koji podsticaji ohrabruju ljude da ostanu tihi?

Čemu je ćutanje dozvolilo da se nastavi?

Ljudi mogu ćutati zato što govor ugrožava ono od čega zavise.

Ljudi mogu ćutati zato što govor ugrožava njihov prihod.

Ljudi mogu ćutati zato što govor ugrožava njihov ugled.

Ljudi mogu ćutati zato što govor ugrožava njihov položaj unutar sistema.

Ljudi mogu ćutati zato što govor ugroŹava ulogu koju su naslijedili.

Ljudi mogu ćutati zato što ih je normalizacija naućila da ne preispituju.

Ćutanje zato postaje ponašanje koje se mora preispitivati.

STRAH OD GUBITKA

Ljudi ne djeluju samo zbog onoga što dobijaju.

Ljudi djeluju i zbog onoga što se plaše da će izgubiti.

Strah od gubitka moŹe oblikovati ponašanje jednako snaŹno kao i sama korist.

Ljudi se mogu plašiti da izgube:

Novac.

Zaposlenje.

Status.

PoloŹaj.

Pripadnost.

Odobranje.

Zaštitu.

Autoritet.

Uticaj.

Sigurnost.

Ugled.

Budućnost.

Strah od gubitka može zaustaviti postavljanje pitanja prije nego što ono počne.

Strah od gubitka može stvoriti ćutanje.

Strah od gubitka može stvoriti slijeđenje.

Strah od gubitka može stvoriti poslušnost.

Strah od gubitka može stvoriti učešće u stvarima sa kojima se ljudi možda ne slažu u potpunosti.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Čega se ova osoba plaši da će izgubiti?

Čega se ova uloga plaši da će izgubiti?

Čega se ovaj sistem plaši da će izgubiti?

Šta se mijenja ako ljudi prestanu da vjeruju?

Šta se mijenja ako ljudi prestanu da se povinuju?

Šta se mijenja ako ljudi počnu da postavljaju pitanja?

Šta se mijenja ako ljudi prestanu da rade ono što su radili ljudi prije njih?

Strah od gubitka može stvoriti povinovanje mnogo prije nego što sila ikada postane potrebna.

Ljudi također moraju razumjeti da istina nije uvijek dovoljno snažna da nadvlada podsticaje.

Ljudi mogu znati da nešto treba preispitati i ipak nastaviti zato što strah od gubitka štiti ponašanje.

KOLEKTIVNI DOPRINOS I PONAVLJANI SVIJET

Svjetsko okruženje obično ne održava jedna osoba.

Održavaju ga milioni ljudi koji doprinose malim dijelovima istog mehanizma.

Jedna osoba podučava.

Jedna osoba provodi.

Jedna osoba ponavlja.

Jedna osoba odobrava.

Jedna osoba piše.

Jedna osoba ćuti.

Jedna osoba slijedi.

Jedna osoba štiti.

Pojedinačno, ova ponašanja mogu djelovati bezazleno.

Zajedno, ona mogu ponovo stvoriti čitavo svjetsko okruženje.

Ljudi možda vide samo:

Vlastitu ulogu.

Vlastiti zadatak.

Vlastitu platu.

Vlastito uputstvo.

Vlastitu odgovornost.

Vlastiti opstanak.

Ali svjetsko okruženje je izgrađeno iz zajedničkog doprinosa mnogih ljudi koji ponavljaju male dijelove istog mehanizma.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Čemu doprinosim?

Koji ponavljani obrazac pomažem da se nastavi?

Koje svjetsko okruženje moje ponašanje pomaže da se ponovo stvori?

Šta bi se dogodilo ako milioni ljudi nastave da rade isto?

Ovo je jedan od najvažnijih dijelova Podsticaja i koristi.

OBRAZOVANJE, NASTAVNICI I PODSTICAJ

Obrazovanje se mora preispitivati kroz Podsticaj i korist zato što obrazovanje oblikuje sljedeću generaciju.

Nastavnici su proizvodi istog sistema vođenog podsticajima.

Obrazovani su unutar njega.

Obučeni su unutar njega.

Plaćeni su unutar njega.

Procjenjuju se unutar njega.

Postavljeni su u uloge unutar njega.

Od njih se očekuje da prenose informacije unutar njega.

Od njih se očekuje da procjenjuju informacije unutar njega.

Od njih se očekuje da pomognu djeci da funkcionišu unutar njega.

Ali nije im dat strukturisani obrazovni put zasnovan na dokazima za podučavanje djece kako da preispituju stvarno svjetsko okruženje.

Ovo je važno zato što nastavnici postaju izvori informacija za djecu.

Oni također postaju dio strukture podsticaja koja oblikuje šta se djeca uče, šta djeca ponavljaju, za šta su djeca nagrađena i šta su djeca obeshrabrena da preispituju.

Ovo nije napad na nastavnike.

Riječ je o razumijevanju sistema vođenog podsticajima unutar kojeg oni rade.

Zato obrazovanje može iznova stvarati isti svijet bez ikakve namjere da to čini.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Šta obrazovanje nagrađuje?

Šta obrazovanje ponavlja?

Šta obrazovanje štiti?

Šta obrazovanje normalizuje?

Šta obrazovanje obeshrabruje?

Šta obrazovanje ne uspijeva da preispita?

Šta su nastavnici plaćeni da prenose?

Za šta su nastavnici obučeni da procjenjuju?

Za funkcionisanje unutar čega se djeca pripremaju?

Šta se događa ako nastavnici preispituju sam sistem?

Šta se događa ako se djeca uče da preispituju samo svjetsko okruženje?

Obrazovanje ne može pravilno da se unaprijedi ako se podsticaji unutar obrazovanja ne preispituju.

Ako su nastavnici plaćeni, obučeni, procjenjivani i postavljeni u uloge koje ponavljaju isti sistem, obrazovanje može nastaviti da proizvodi ljude pripremljene da funkcionišu unutar svjetskog okruženja umjesto da iz njega uče.

SISTEMI, PODSTICAJ I PONAVLJANI ISHODI

Sistemi mogu opstajati dugo zato što su podsticaji ugrađeni u njih.

Ljudi mogu ući u sisteme vjerujući da su nezavisni.

Ali sistemi mogu postepeno oblikovati ponašanje kroz zavisnost.

Što duže podsticaji ostanu nepreispitani, to normalnije mogu izgledati.

Sistemi mogu nagrađivati ćutanje.

Sistemi mogu nagrađivati povinovanje.

Sistemi mogu nagrađivati lojalnost.

Sistemi mogu nagrađivati ponavljanje.

Sistemi mogu nagrađivati provođenje.

Sistemi mogu nagrađivati zaštitu samog sistema.

Sistemi mogu kažnjavati postavljanje pitanja.

Sistemi mogu kažnjavati razotkrivanje.

Sistemi mogu kažnjavati istinu.

Sistemi mogu kažnjavati odbijanje.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koje ponašanje sistem nagrađuje?

Koje ponašanje sistem obeshrabruje?

Koje ponašanje sistem kažnjava?

Koje ponašanje sistem štiti?

Koje ishode sistem iznova stvara?

Koji ponavljani problemi nastavljaju da se pojavljuju?

Koji podsticaji izazivaju te ishode?

Ljudi često pokušavaju da poprave ishode bez preispitivanja podsticaja.

Ako podsticaji ostanu nepromijenjeni, ponašanje često ostaje nepromijenjeno.

Ako ponašanje ostane nepromijenjeno, ishodi često ostaju nepromijenjeni.

Čovječanstvo zato može ponavljati isti svijet dok vjeruje da pokušava da ga unaprijedi.

PODSTICAJ I NAPREDAK ČOVJEČANSTVA

Podsticaj i korist su dio Nedostajućeg puta ka napretku čovječanstva.

Čovječanstvo ne može napredovati dok podsticaji ostaju nevidljivi.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi nastavljaju da rade ono što su radili ljudi prije njih bez razumijevanja onoga čemu doprinose.

Čovječanstvo ne može napredovati dok pripadnost postaje snažnija od istine.

Čovječanstvo ne može napredovati dok popularnost zamjenjuje razumijevanje.

Čovječanstvo ne može napredovati dok površna okruženja zamjenjuju autentičnost.

Čovječanstvo ne može napredovati dok strah od isključenja zaustavlja postavljanje pitanja.

Čovječanstvo ne može napredovati dok normalizacija pretvara ponavljanje u prihvaćenu stvarnost.

Čovječanstvo ne može napredovati dok sistemi nagrađuju ponavljanje umjesto razumijevanja.

Čovječanstvo ne može napredovati dok obrazovanje priprema djecu da funkcionišu unutar svjetskog okruženja, a da ih ne uči kako da ga pravilno preispituju.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi brane ono što im nanosi štetu zato što od toga zavise.

Izvor i porijeklo pitaju odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pitaju:

Ko ima korist?

Ko zavisi?

Ko štiti?

Ko gubi?

Ko je plaćen?

Ko ćuti?

Ko slijedi?

Ko normalizuje?

Koje ponašanje ovaj podsticaj stvara?

Koje svjetsko okruženje ovo ponašanje pomaže da se ponovo stvori?

Tako ljudi počinju da vide mehanizme koji djeluju ispod površine svjetskog okruženja.

Tako ljudi prelaze od vjerovanja ka ispitivanju.

Tako ljudi prelaze od ispitivanja ka viđenju.

Tako ljudi prelaze od viđenja ka razumijevanju.

Tako ljudi prelaze od razumijevanja ka učenju.

Tako ljudi prelaze od učenja ka nezavisnom razmišljanju.

Kada podsticaji postanu vidljivi, ponašanje postaje vidljivo.

Kada ponašanje postane vidljivo, doprinos postaje vidljiv.

Kada doprinos postane vidljiv, razumijevanje postaje moguće.

Kada razumijevanje postane moguće, čovječanstvo može početi da prestaje da ponavlja isti svijet.

ODJELJAK 4 - KARAKTER I DOSLJEDNOST

ŠTA KARAKTER I DOSLJEDNOST ZAISTA ZNAČE

Odjeljak 1 je utvrdio da ljudi moraju naučiti da vide svjetsko okruženje umjesto da jednostavno postaju njegovi proizvodi.

Odjeljak 2 je utvrdio da ljudi moraju ispitati da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Odjeljak 3 je utvrdio da ljudi moraju razumjeti koji podsticaji nagrađuju, štite i ponavljaju ponašanje.

Odjeljak 4 sada prelazi na Karakter i dosljednost.

Karakter i dosljednost postoje zato što ljudi ne mogu pravilno da razumiju ljude, sisteme, organizacije, okruženja ili sam svijet dok ne razumiju koje se ponašanje iznova pokazuje tokom vremena.

Ljudi se često uče da slušaju riječi.

Ne uče se pravilno da proučavaju ponašanje.

Ljudi se uče da vjeruju titulama.

Ne uče se pravilno da ispituju dosljednost.

Ljudi se često uče da vjeruju obećanjima.

Ne uče se pravilno da preispituju obrasce.

Ljudi se često uče da prosuđuju izolovane trenutke.

Ne uče se da uče iz ponavljanoog ponašanja.

Karakter i dosljednost uče ljude da pitaju:

Koje ponašanje se iznova pokazuje?

Koje ponašanje se iznova nagrađuje?

Koje ponašanje se iznova štiti?

Koje ponašanje se iznova izbjegava?

Koje ponašanje ostaje dosljedno tokom vremena?

Koje ponašanje se mijenja u zavisnosti od okolnosti?

Koje ponašanje pomaže da se svjetsko okruženje ponovo stvori?

Karakter nije jedan trenutak.

Karakter je ponašanje koje se iznova pokazuje tokom vremena.

Dosljednost nije jedna izjava.

Dosljednost je ponavljano podudaranje riječi, ponašanja i ishoda tokom vremena.

Karakter je jedan od najvećih alata čovječanstva za učenje zato što ponavljano ponašanje razotkriva ono što riječi, slika, ugled i predstavljanje često skrivaju.

Ovo je važno zato što ponavljano ponašanje često otkriva više nego što izolovani trenuci ikada mogu.

ŠTA SE POKAZUJE

Svjetsko okruženje već pokazuje čovječanstvu kako funkcioniše.

Problem nije uvijek u tome što se ništa ne pokazuje.

Problem je u tome što ljudi nisu pravilno naučeni kako da preispituju, vide, razumiju i uče iz onoga što se pokazuje.

Ljudi mogu vidjeti laži.

Ljudi mogu vidjeti protivrječnost.

Ljudi mogu vidjeti ćutanje.

Ljudi mogu vidjeti zavisnost.

Ljudi mogu vidjeti strah.

Ljudi mogu vidjeti kako novac oblikuje ponašanje.

Ljudi mogu vidjeti kako sistemi štite sami sebe.

Ljudi mogu vidjeti kako mediji ponavljaju narrative.

Ljudi mogu vidjeti kako autoritet izbjegava dokaze.

Ljudi mogu vidjeti ljude kako slijede.

Ljudi mogu vidjeti kako se ponavljani obrasci nastavljaju.

Ali bez ispravnog okvira za postavljanje pitanja, ljudi i dalje mogu doći do pogrešnog razumijevanja.

Ljudi često dolaze do pogrešnih razumijevanja zato što nisu pravilno naučeni kako da preispituju, vide, razumiju i uče iz onoga što se pokazuje.

Ljudi mogu vidjeti ono što se pokazuje, a ipak ne razumjeti šta to znači.

Mogu vidjeti ponašanje i usredsrediti se samo na pojedince.

Mogu vidjeti protivrječnost i zaustaviti se na ljutnji.

Mogu vidjeti laži i zaustaviti se na okrivljavanju.

Mogu vidjeti sisteme i zaustaviti se na površinskim objašnjenjima.

Mogu vidjeti ponavljane probleme, a još ne razumjeti mehanizme koji ih stvaraju.

Karakter i dosljednost uče ljude da preispituju ono što se pokazuje kroz ponavljano ponašanje.

Od ljudi traže ne samo da pitaju:

Šta se dogodilo?

Već i:

Šta ovo pokazuje?

Koje ponašanje se otkriva?

Koji obrazac se razotkriva?

Koja protivrječnost se prikazuje?

Šta ovo uči o svjetskom okruženju?

Šta čovječanstvo može naučiti iz ovoga?

Svijet je prava škola zato što svjetsko okruženje neprestano pokazuje ponašanje, protivrječnost, ponavljanje, podsticaj, ćutanje, zavisnost, autoritet, strah i posljedicu.

Ljudi ne mogu učiti iz onoga što ne mogu vidjeti.

Ali ljudi također ne mogu učiti iz onoga što nisu naučeni kako da preispituju.

RIJEČI, PONAŠANJE I OBRASCI

Ljudi često prosuđuju ono što ljudi govore.

Ali ponašanje može razotkriti ono što riječi skrivaju.

Riječi mogu biti uvežbane.

Riječi mogu biti odabrane.

Riječi mogu biti ponavljane.

Riječi mogu biti zaštićene.

Riječi mogu biti predstavljene.

Ponašanje je često teže sakriti tokom dugih vremenskih perioda.

Informacije mogu ljudima reći šta se dogodilo.

Ponašanje može naučiti ljude zašto se to dogodilo.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li se riječi podudaraju sa ponašanjem?

Da li se postupci podudaraju sa tvrdnjama?

Da li se ishodi podudaraju sa obećanjima?

Da li ponašanje ostaje isto tokom vremena?

Da li se ponašanje mijenja u zavisnosti od toga ko posmatra?

Da li se ponašanje mijenja u zavisnosti od toga ko ima korist?

Ponavljano ponašanje može razotkriti protivrječnosti koje izolovane izjave ne mogu.

Obrasci često otkrivaju više od obećanja.

Dosljednost često otkriva više od ugleda.

Ponašanje često otkriva više od titula.

Ljudi zato moraju naučiti da proučavaju obrasce umjesto izolovanih trenutaka.

PONAŠANJE NIKADA NE POSTOJI IZOLOVANO

Ponašanje ne postoji izolovano.

Ljudi utiču na ljude.

Sistemi utiču na ljude.

Ljudi utiču na sisteme.

Odrasli utiču na djecu.

Djeca postaju odrasli.

Buduće generacije nasljeđuju ponašanja.

Buduće generacije zatim pomažu da se svjetsko okruženje ponovo stvori.

Svako ponavljano ponašanje ima posljedice izvan pojedinca.

Ponavljano ponašanje može postati normalno.

Normalizacija može postati nasljeđe.

Nasljeđe može postati prihvaćena stvarnost.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Koje ponašanje ovo stvara?

Ko uči iz ovog ponašanja?

Ko će naslijediti ovo ponašanje?

Koje buduće svjetsko okruženje ovo ponašanje pomaže da se ponovo stvori?

Karakter i dosljednost uče ljude da razmišljaju dalje od pojedinca i počnu da uče iz šireg okruženja.

KARAKTER ISPRED UGLEDA

Ljudi se često uče da vjeruju ugledu.

Ali ugled nije automatski karakter.

Ugled može biti stvoren.

Ugled može biti zaštićen.

Ugled može biti ponavljan.

Ugled može biti promovisan.

Ugled može biti naslijeđen.

Karakter je drugačiji.

Karakter se iznova pokazuje kroz ponašanje.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koje ponašanje se iznova pokazuje?

Šta se događa kada se pojavi pritisak?

Šta se događa kada niko ne gleda?

Šta se događa kada postoji nešto što se može dobiti?

Šta se događa kada postoji nešto što se može izgubiti?

Šta se događa kada je istina u sukobu sa podsticajem?

Karakter često postaje najvidljiviji kada su uključeni podsticaji.

Zato su Karakter i dosljednost direktno povezani sa Podsticajem i koristi.

DOSLJEDNOST TOKOM VREMENA

Dosljednost se ne može procijeniti na osnovu jednog događaja.

Dosljednost se mora ispitivati tokom vremena.

Ljudi mogu reći da vrednuju istinu.

Ljudi mogu reći da vrednuju učenje.

Ljudi mogu reći da vrednuju pravičnost.

Ljudi mogu reći da vrednuju postavljanje pitanja.

Ali dosljednost pita da li ponašanje iznova podržava te tvrdnje.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koje ponašanje je pokazano tokom vremena?

Koji obrasci su ponavljani?

Koje protivrječnosti su se pojavile?

Koja ponašanja su ostala nepromijenjena?

Koja ponašanja nestaju kada se okolnosti promjene?

Dosljednost često postaje jedan od najsnažnijih puteva dokaza zato što ljudi na kraju pokazuju ono što iznova rade.

Ovo se direktno povezuje sa Standardom dokaza.

Standard dokaza pita da li ponašanje podržava ono što se tvrdi.

Karakter i dosljednost pitaju da li ponašanje iznova ostaje usklađeno tokom vremena.

SLIKA NASPRAM KARAKTERA

Ljudi mogu postati vješti u upravljanju slikom o sebi.

Slika je ono što ljudi žele da drugi vide.

Karakter je ono što ponašanje iznova pokazuje.

Slika može biti stvorena.

Slika može biti zaštićena.

Slika može biti prikazana.

Slika može biti promovisana.

Slika može biti nagrađena.

Ali slika nije automatski karakter.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li vidim sliku?

Ili vidim ponašanje?

Da li vidim predstavljanje?

Ili vidim dosljednost?

Koje ponašanje se iznova pokazuje?

Koje ponašanje se iznova skriva?

Koje ponašanje se pojavljuje kada se pritisak ukloni?

Koje ponašanje se pojavljuje kada se pritisak doda?

Ljudi mogu godinama štititi sliku dok njihovo ponašanje iznova otkriva nešto drugačije.

LJUDI, SISTEMI I SVJETSKO OKRUŽENJE

Karakter i dosljednost ne odnose se samo na pojedince.

Odnose se na sve što funkcionirše unutar svjetskog okruženja.

Odnose se na:

Ljude.

Nastavnike.

Roditelje.

Škole.

Vlade.

Medije.

Institucije.

Sisteme.

Organizacije.

Zajednice.

Okruženja.

Ljudi često ispituju šta ove stvari govore.

Ne ispituju pravilno šta ove stvari iznova rade.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Koje ponašanje se iznova pokazuje?

Koje ponašanje se iznova štiti?

Koje ponašanje se iznova izbjegava?

Koje ponašanje se iznova nagrađuje?

Koje ponašanje se iznova normalizuje?

Koje ponašanje se iznova nasljeđuje?

Koje ponašanje se pokazuje čovječanstvu kao nešto iz čega treba učiti?

Karakter i dosljednost moraju se primjenjivati svuda.

OBRAZOVANJE, NASTAVNICI I KARAKTER

Obrazovanje se također mora preispitivati kroz Karakter i dosljednost.

Nastavnici postaju izvori informacija za djecu.

Djeca ne uče samo iz informacija.

Ona također uče iz ponašanja.

Djeca posmatraju:

Šta odrasli rade.

Šta nastavnici rade.

Šta sistemi nagrađuju.

Šta sistemi izbjegavaju.

Šta sistemi štite.

Šta sistemi ponavljaju.

Šta sistemi prikazuju kao normalno.

Ovo nije napad na nastavnike.

Riječ je o razumijevanju okruženja unutar kojeg oni rade.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koja ponašanja djeca iznova vide?

Za koja ponašanja se djeca iznova nagrađuju?

Koja ponašanja su djeca iznova obeshrabrena da preispituju?

Da li se djeca pripremaju da ponavljaju svjetsko okruženje?

Ili se djeca pripremaju da iz njega uče?

Ako djeca nisu naučena kako da preispituju ponašanje, protivrječnost, podsticaj, ćutanje i ponavljane obrasce, mogu naslijediti isto svjetsko okruženje bez razumijevanja onoga što im se pokazuje.

ZAŠTO SU KARAKTER I DOSLJEDNOST VAŽNI

Karakter i dosljednost su važni zato što ljudi ne mogu pravilno da razumiju svjetsko okruženje dok ne razumiju ponavljano ponašanje.

Svrha nije da se ostane zarobljen u ljutnji, okrivljavanju, strahu ili beskrajnom protivljenju.

Svrha je da se uči iz onoga što svjetsko okruženje već pokazuje.

Samo svjetsko okruženje postaje obrazovno okruženje.

Ponašanje postaje lekcija.

Protivrječnost postaje lekcija.

Ponavljanje postaje lekcija.

Samo okruženje postaje nastavnik.

Ljudska svijest napreduje kada ljudi prestanu da reaguju na ono što im se pokazuje i počnu da uče iz onoga što im se pokazuje.

Izvor i porijeklo pitaju odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pitaju šta nagrađuje ponašanje.

Karakter i dosljednost pitaju:

Da li se ponašanje iznova podudara sa onim što se tvrdi?

Šta ponašanje pokazuje?

Čemu protivrječnost podučava?

Šta ponavljani obrazac razotkriva?

Šta čovječanstvo može naučiti iz onoga što se pokazuje?

Tako ljudi počinju da se kreću dalje od izolovanih trenutaka.

Tako ljudi počinju da prepoznaju obrasce.

Tako ljudi počinju da prepoznaju protivrječnosti.

Tako ljudi počinju da prepoznaju dosljednost.

Tako ljudi počinju da uče iz onoga što svjetsko okruženje već pokazuje.

Tako ljudi prelaze od vjerovanja ka ispitivanju.

Tako ljudi prelaze od ispitivanja ka viđenju.

Tako ljudi prelaze od viđenja ka razumijevanju.

Tako ljudi prelaze od razumijevanja ka učenju.

Tako ljudi prelaze od učenja ka nezavisnom razmišljanju.

Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvođači svjetskog okruženja u to da budu učenici svjetskog okruženja.

KARAKTER TOKOM VREMENA

Prvi dio ovog odjeljka objasnio je da Karakter i dosljednost nisu o izolovanim trenucima.

Riječ je o razumijevanju ponavljano ponašanja tokom vremena.

Ovaj dio sada prelazi na to kako Karakter i dosljednost djeluju tokom vremena.

Ljudi ne otkrivaju uvijek svoj karakter odmah.

Ponašanje tokom vremena često ga razotkriva.

Osoba može reći jedno, ali iznova raditi drugo.

Sistem može tvrditi da ima jednu svrhu, ali iznova proizvoditi drugačije ishode.

Organizacija može tvrditi da je neutralna, ali iznova štititi određena ponašanja.

Institucija može tvrditi da je pravična, ali iznova izbjegavati teška pitanja.

Uloga može tvrditi da predstavlja dužnost, ali iznova proizvoditi povinovanje.

Karakter tokom vremena pomaže ljudima da vide obrasce koje izolovani trenuci mogu sakriti.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koje ponašanje se iznova pokazivalo?
Koji ishodi su se iznova proizvodili?
Koji obrasci nastavljaju da se pojavljuju?
Koje protivrječnosti nastavljaju da se pojavljuju?
Koje ponašanje ostaje nepromijenjeno?
Koje ponašanje se mijenja u zavisnosti od okolnosti?
Koje ponašanje se mijenja u zavisnosti od toga ko posmatra?
Obrasci tokom vremena često otkrivaju karakter tačnije nego same izjave.

PROTIVRJEČNOST I LJUDSKO PONAŠANJE

Protivrječnost može postati jedan od najsnažnijih puteva ka razumijevanju karaktera.

Ljudi mogu reći da vrednuju istinu dok izbjegavaju teške istine.

Ljudi mogu reći da vrednuju postavljanje pitanja dok obeshrabruju pitanja.

Ljudi mogu reći da vrednuju učenje dok štite ponavljanje.

Ljudi mogu reći da vrednuju pravičnost dok iznova proizvode nepravичne ishode.

Ljudi mogu reći da vrednuju nezavisno razmišljanje dok nagrađuju konformizam.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Gdje se riječi i ponašanje razdvajaju?

Koje protivrječnosti se iznova pojavljuju?

Koji obrasci se nastavljaju uprkos protivrječnosti?

Ko ima korist od toga da se protivrječnost nastavi?

Koji podsticaji štite protivrječnost?

Protivrječnost nije automatski dokaz loše namjere.

Ali ponavljana protivrječnost mora biti preispitana.

Ponavljana protivrječnost može otkriti mehanizme koji djeluju ispod površine.

SVJETSKO OKRUŽENJE VEĆ POKAZUJE ČOVJEČANSTVU

Svjetsko okruženje već pokazuje čovječanstvu kako funkcioniše.

Problem nije uvijek u tome što se ništa ne pokazuje.

Problem je u tome što čovječanstvo nije pravilno naučeno kako da uči iz onoga što se pokazuje.

Ljudi mogu vidjeti protivrječnost i zaustaviti se na okrivljavanju.

Ljudi mogu vidjeti laži i zaustaviti se na ljutnji.

Ljudi mogu vidjeti sisteme i zaustaviti se na površinskim objašnjenjima.

Ljudi mogu vidjeti ponavljane probleme i zaustaviti se na frustraciji.

Ljudi mogu vidjeti ponavljana ponašanja i zaustaviti se na emocionalnim reakcijama.

Ljudi mogu vidjeti vidljive događaje, a ipak ne razumjeti mehanizme koji ih stvaraju.

Ljudi često dolaze do pogrešnih razumijevanja zato što još ne poseduju dovoljno znanja, razumijevanja ili sposobnosti postavljanja pitanja.

Ljudi mogu vidjeti:

Jedan događaj.

Jednu osobu.

Jedan sistem.

Jednu laž.

Jednu protivrječnost.

Jedan ishod.

I onda se tu zaustaviti.

Karakter i dosljednost uče ljude da nastave.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koje ponašanje ovo razotkriva?

Koji mehanizam ovo otkriva?

Koji ponavljani obrazac ovo pokazuje?

Koji protivrječnost ovo prikazuje?

Šta čovječanstvo može naučiti iz ovoga?

Svrha nije beskrajno postavljanje pitanja.

Svrha je razumijevanje.

REAKCIJA NASPRAM UČENJA

Jedno od najvećih ograničenja napretka čovječanstva jeste to što ljudi često reaguju na ono što im se pokazuje umjesto da iz toga uče.

Reakcija može zaustaviti napredovanje.

Ljudi postaju ljuti.

Ljudi postaju uplašeni.

Ljudi biraju strane.

Ljudi brane stavove.

Ljudi napadaju stavove.

Ljudi postaju zarobljeni unutar narativa.

Ljudi mogu trošiti ogromne količine energije reagujući bez razumijevanja onoga na šta reaguju.

Karakter i dosljednost uče ljude da se kreću dalje od reakcije.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Šta ovo pokazuje?

Čemu ovo podučava?

Koje ponašanje se otkriva?

Koji ponavljani obrazac se razotkriva?

Koji mehanizam djeluje?

Šta čovječanstvo može naučiti iz ovoga?

Odredište nije reakcija.

Odredište je razumijevanje.

SELEKTIVNI KARAKTER I SELEKTIVNO RAZMIŠLJANJE

Ljudi se ne ponašaju uvijek dosljedno.

Ljudi se mogu ponašati drugačije u zavisnosti od:

Novca.

Statusa.

Publike.

Autoriteta.

Odobravanja.

Popularnosti.

Straha.

Koristi.

Gubitka.

Ljudi mogu djelovati istinoljubivo u jednom okruženju, a izbjegavati istinu u drugom.

Ljudi mogu preispitivati jednu temu dok štite drugu.

Ljudi mogu osporavati jedan sistem dok brane drugi.

Ljudi mogu selektivno primjenjivati principe.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li ovo ponašanje ostaje dosljedno svuda?

Ili se pojavljuje samo pod određenim okolnostima?

Šta se mijenja kada se pojave podsticaji?

Šta se mijenja kada se pojavi pritisak?

Šta se mijenja kada je nešto vrijedno ugroženo?

Karakter često postaje najvidljiviji kada se podsticaji i pritisak sudare.

ĆUTANJE, UČEŠĆE I PONAVLJANO PONAŠANJE

Karakter se ne otkriva samo kroz djelovanje.

Karakter se može otkriti i kroz ćutanje.

Ćutanje može postati ponašanje.

Ćutanje može postati zaštita.

Ćutanje može postati učešće.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Ko ćuti?

Šta se štiti?

Kojem ponavljanom ponašanju se dozvoljava da se nastavi?

Koja istina se izbjegava?

Koja protivrječnost se ignoriše?

Ljudi mogu ćutati zato što govor ugrožava ono od čega zavise.

Ljudi mogu ćutati zato što govor ugrožava njihov položaj.

Ljudi mogu ćutati zato što govor ugrožava pripadnost.

Ljudi mogu ćutati zato Ńto govor ugroŃava odobravanje.

Karakter zato ukljućuje i ono Ńto ljudi iznova biraju da ne urade.

PONAŠANJE, UTICAJ I BUDUĆE GENERACIJE

PonaŃanje nikada ne postoji izolovano.

Ljudi utiću na ljude.

Sistemi utiću na ljude.

Ljudi utiću na sisteme.

Odrasli utiću na djecu.

Djeca postaju odrasli.

Buduće generacije nasljećuju ponaŃanja.

Buduće generacije zatim pomaŃu da se svjetsko okruŃenje ponovo stvori.

Svako ponavljano ponaŃanje ima posljedice izvan pojedinca.

Ljudi mogu vjerovati da donose samo malu odluku.

Ali milioni ponavljanih ponaŃanja mogu ponovo stvoriti ćitavo svjetsko okruŃenje.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Kojem ponaŃanju doprinosim?

Koje ponaŃanje pomaŃem da se normalizuje?

Koje ponaŃanje će buduće generacije naslijediti?

Koje svjetsko okruženje će ovo ponašanje pomoći da se ponovo stvori?

OBRAZOVANJE, NASTAVNICI I KARAKTER

Obrazovanje se također mora ispitivati kroz Karakter i dosljednost.

Djeca ne nasljeđuju samo informacije.

Djeca nasljeđuju ponašanje.

Djeca posmatraju:

Kako se odrasli ponašaju.

Kako se nastavnici ponašaju.

Kako se autoritet ponaša.

Kako se sistemi ponašaju.

Kako ljudi reaguju.

Kako ljudi ćute.

Kako ljudi postavljaju pitanja.

Kako ljudi izbjegavaju postavljanje pitanja.

Djeca mogu postepeno i sama naslijediti ta ponašanja.

Ovo nije napad na nastavnike.

Riječ je o razumijevanju okruženja koje ih oblikuje.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koja ponašanja djeca iznova vide?

Koja ponašanja djeca iznova nasljeđuju?

Za koja ponašanja se djeca iznova nagrađuju?

Koja ponašanja su djeca iznova obeshrabrena da preispituju?

Obrazovanje ne može pravilno da se unaprijedi ako ponavljano ponašanje ostaje nevidljivo.

LJUDSKA SVIJEST I UČENJE IZ SVJETSKOG OKRUŽENJA

Jedan od najvećih nedostajućih puteva u napretku čovječanstva jeste učenje iz onoga što je već vidljivo.

Čovječanstvu se neprestano pokazuju:

Protivrječnost.

Zavisnost.

Ćutanje.

Autoritet.

Strah.

Slijeđenje.

Normalizacija.

Podsticaji.

Ponavljanje.

Ponašanje.

Ali čovječanstvo nije pravilno naučeno kako da uči iz ovih mehanizama.

Ljudi često čekaju da budu podučeni dok već stoje unutar najvećeg okruženja za učenje koje postoji.

Samo svjetsko okruženje je lekcija.

Samo svjetsko okruženje je dokaz.

Samo svjetsko okruženje je prilika za učenje.

Samo svjetsko okruženje je nastavnik.

Ljudska svijest napreduje kada ljudi prestanu da reaguju na ono što im se pokazuje i počnu da uče iz onoga što im se pokazuje.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Šta ovo pokazuje?

Čemu ovo podučava?

Šta čovječanstvo može naučiti iz ovoga?

Koji ponavljani obrazac se razotkriva?

Koje ponašanje se otkriva?

Koje svjetsko okruženje se ponovo stvara?

Kada ljudi nauče da postavljaju ova pitanja, počinju da se kreću dalje od reakcije i ka razumijevanju.

KARAKTER I NAPREDAK ČOVJEČANSTVA

Karakter i dosljednost su dio Nedostajućeg puta ka napretku čovječanstva.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ponavljane protivrječnosti ostaju nevidljive.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi govore jedno, a iznova rade drugo.

Čovječanstvo ne može napredovati dok slika postaje važnija od ponašanja.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ugled postaje važniji od dosljednosti.

Čovječanstvo ne može napredovati dok dvostruki standardi ostaju normalizovani.

Čovječanstvo ne može napredovati dok podsticaji iznova nadjačavaju principe.

Čovječanstvo ne može napredovati dok se ponavljana ponašanja nasljeđuju bez ispitivanja.

Čovječanstvo ne može napredovati dok djeca nasljeđuju ponašanja, a da nisu naučena kako da ih preispituju.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi reaguju na ono što se pokazuje umjesto da iz onoga što se pokazuje uče.

Izvor i porijeklo pitaju odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pitaju šta nagrađuje i štiti ponašanje.

Karakter i dosljednost pitaju:

Da li se ponašanje iznova podudara sa onim što se tvrdi?

Šta ponašanje pokazuje?

Čemu protivrječnost podučava?

Šta ponavljani obrazac razotkriva?

Šta čovječanstvo može naučiti iz onoga što se pokazuje?

Tako ljudi počinju da prepoznaju obrasce.

Tako ljudi počinju da prepoznaju protivrječnosti.

Tako ljudi počinju da prepoznaju dosljednost.

Tako ljudi počinju da uče iz onoga što svjetsko okruženje već pokazuje.

Tako ljudi prelaze od vjerovanja ka ispitivanju.

Tako ljudi prelaze od ispitivanja ka viđenju.

Tako ljudi prelaze od viđenja ka razumijevanju.

Tako ljudi prelaze od razumijevanja ka učenju.

Tako ljudi prelaze od učenja ka nezavisnom razmišljanju.

Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvođači svjetskog okruženja u to da budu učenici svjetskog okruženja.

ODJELJAK 5 - DOZVOLA ZA POSTAVLJANJE PITANJA

ŠTA DOZVOLA ZA POSTAVLJANJE PITANJA ZAISTA ZNAČI

Odjeljak 1 je utvrdio da ljudi moraju naučiti da vide svjetsko okruženje umjesto da jednostavno postaju njegovi proizvodi.

Odjeljak 2 je utvrdio da ljudi moraju ispitati da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Odjeljak 3 je utvrdio da ljudi moraju razumjeti koji podsticaji nagrađuju, štite i ponavljaju ponašanje.

Odjeljak 4 je utvrdio da ljudi moraju učiti iz onoga što ponavljano ponašanje već pokazuje čovječanstvu.

Odjeljak 5 sada prelazi na Dozvolu za postavljanje pitanja.

Dozvola za postavljanje pitanja postoji zato što ljude oblikuju okruženja koja ih uče da prihvataju, slijede, ponavljaju, slušaju i ćute, a nisu naučeni kako da to preispituju.

Ljudi se uče šta da misle, a da nisu naučeni kako da pravilno preispituju samo razmišljanje.

Ljudi se uče u šta da vjeruju, a nisu naučeni kako je vjerovanje nastalo.

Ljudi se uče šta da ponavljaju, a nisu naučeni kako da ispitaju ono što se ponavlja.

Ljudi se uče kome da vjeruju, a nisu naučeni kako da preispituju povjerenje.

Ljudi se uče koji autoritet da prihvate, a nisu naučeni kako da preispituju autoritet.

Ljudi se uče kako da funkcionišu unutar sistema, a nisu naučeni kako da preispituju sisteme.

Ovo stvara jednu od najvećih prepreka napretku čovječanstva.

Ljudi mogu početi da osjećaju da je za postavljanje pitanja potrebna dozvola.

Dozvola autoriteta.

Dozvola sistema.

Dozvola nastavnika.

Dozvola roditelja.

Dozvola poslodavaca.

Dozvola vlade.

Dozvola medija.

Dozvola stručnjaka.

Dozvola grupa.

Dozvola popularnosti.

Dozvola društvenog prihvatanja.

Dozvola svjetskog okruženja oko njih.

Dozvola za postavljanje pitanja uči ljude da pitaju:

Da li mi je dozvoljeno da ovo preispitujem?

Ko me je naučio da mi je potrebna dozvola?

Čega se plašim da će se dogoditi ako postavim pitanje?

Ko ima korist ako ne postavljam pitanja?

Koje ponašanje se štiti kada se postavljanje pitanja obeshrabruje?

Koje svjetsko okruženje se ponovo stvara kada ljudi čekaju dozvolu da postavljaju pitanja?

Dozvola za postavljanje pitanja nije samo čin postavljanja pitanja.

Riječ je o razumijevanju zašto ljudi prije svega sami sebe zaustavljaju da postavljaju pitanja.

Dozvola za postavljanje pitanja također uči ljude da preispituju samu dozvolu.

USLOVLJAVANJE I DOŽIVOTNE STRUKTURE DOZVOLE

Ljudi su često uslovljeni da traže dozvolu tokom čitavog života.

Djeca mogu tražiti dozvolu od odraslih.

Učenici mogu tražiti dozvolu od nastavnika.

Zaposleni mogu tražiti dozvolu od poslodavaca.

Ljudi mogu tražiti dozvolu od sistema.

Ljudi mogu tražiti dozvolu od grupa.

Ljudi mogu tražiti dozvolu od autoriteta.

Ljudi mogu tražiti dozvolu od samog društva.

Vremenom ovo ponašanje može postati normalno.

Ljudi mogu postepeno prestati da vjeruju vlastitim zapažanjima.

Mogu postepeno prestati da vjeruju vlastitoj sposobnosti da uče.

Mogu postepeno prestati da preispituju ono što im se pokazuje.

Ljudi se mogu toliko naviknuti da traže dozvolu da više ni ne prepoznaju da to rade.

Strukture dozvole vremenom mogu postati nevidljive.

Ljudi možda više neće shvatati da funkcionišu unutar njih.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Ko me je naučio da tražim dozvolu?

Kada sam počeo da tražim dozvolu?

Koje strukture dozvole sam naslijedio?

Da li vjerujem vlastitoj sposobnosti da učim?

Ili čekam odobrenje prije nego što učim?

ČEKANJE DOZVOLE ZA UČENJE

Ljudi često čekaju da budu podučeni dok već stoje unutar najvećeg okruženja za učenje koje postoji.

Svjetsko okruženje već pokazuje ponašanje, protivrječnost, ponavljanje, zavisnost, ćutanje, autoritet, podsticaj, strah, posljedicu i ponavljane obrasce.

Ali ljudi i dalje mogu čekati da im neko drugi kaže šta je važno.

Mogu čekati da autoritet to odobri.

Mogu čekati da mediji to pokažu.

Mogu čekati da stručnjaci to objasne.

Mogu čekati da nastavnici to poduče.

Mogu čekati da grupe to prihvate.

Mogu čekati popularnost prije nego što to ispitaju.

Mogu čekati dozvolu prije nego što uče.

Čovječanstvo često čeka dozvolu da uči iz svijeta koji je već vidljiv.

To znači da ljudi mogu živjeti unutar svjetskog okruženja, a da iz njega ne uče.

Mogu vidjeti ono što se pokazuje i ipak to ne preispitivati.

Mogu vidjeti protivrječnost i ipak čekati da im je neko drugi objasni.

Mogu vidjeti ponavljano ponašanje i ipak čekati da neko drugi odobri njegovo preispitivanje.

Mogu vidjeti kako sistemi ponavljaju iste obrasce i ipak čekati da im neko drugi kaže da je to važno.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li učim iz svjetskog okruženja?

Ili čekam dozvolu da iz njega učim?

Da li preispitujem ono što se pokazuje?

Ili čekam da neko drugi to prvi preispita?

Da li koristim vlastiti um?

Ili čekam da drugi izvor odluči šta zaslužuje moju pažnju?

Svijet je prava škola.

Ali ljudi ne mogu učiti iz svijeta ako čekaju dozvolu da ga preispituju.

AUTORITET, ODOBRAVANJE I PREPUŠTENOST RAZMIŠLJANJE

Ljudi se uče da vjeruju autoritetu, a da nisu pravilno naučeni da preispituju autoritet.

Uče se da vjeruju titulama.

Uče se da vjeruju ulogama.

Uče se da vjeruju položajima.

Uče se da vjeruju sistemima.

Uče se da vjeruju zvaničnim izjavama.

Uče se da vjeruju odobrenim izvorima.

Uče se da vjeruju onome što se predstavlja kao prihvatljivo.

To može stvoriti prepušteno razmišljanje.

Prepušteno razmišljanje nastaje kada ljudi dozvole drugoj osobi, ulozi, sistemu, izvoru, grupi ili autoritetu da odlučuje šta im je dozvoljeno da preispituju, vjeruju, prihvate, ponavljaju ili odbace.

Ljudi mogu vjerovati da razmišljaju nezavisno dok i dalje razmišljaju unutar granica koje su stvorili drugi.

Mogu preispitivati jednu stvar dok širi okvir ostavljaju nepreispitanim.

Mogu odbaciti jedan autoritet dok prihvataju drugi.

Mogu napustiti jedan narativ i ući u drugi.

Mogu se zaustaviti na zaključku zato što ga je odobrio neko kome već vjeruju.

Dozvola za postavljanje pitanja uči ljude da pitaju:

Da li razmišljam svojom glavom?

Ili dopuštam drugom izvoru da razmišlja umjesto mene?

Da li preispitujem sam okvir?

Ili preispitujem samo unutar okvira koji mi je dat?

Da li vjerujem dokazima?

Ili vjerujem odobravanju?

Da li slijedim razumijevanje?

Ili slijedim autoritet?

Nezavisno razmišljanje ne može se razviti ako ljudi prepuste postavljanje pitanja drugima.

STRAH, PRIPADNOST I UKLAPANJE

Ljudi često sami sebe zaustavljaju da postavljaju pitanja zato što postavljanje pitanja može ugroziti pripadnost.

Mogu se plašiti odbacivanja.

Mogu se plašiti kritike.

Mogu se plašiti ismijavanja.

Mogu se plašiti izolacije.

Mogu se plašiti gubitka odobravanja.

Mogu se plašiti gubitka statusa.

Mogu se plašiti gubitka posla.

Mogu se plašiti gubitka odnosa.

Mogu se plašiti da ostanu sami.

Pripadnost može postati snažnija od postavljanja pitanja.

Odobravanje može postati snažnije od istine.

Strah može postati snažniji od razumijevanja.

Ljudi mogu ćutati zato što žele da se uklope.

Ljudi mogu ponavljati ono što drugi ponavljaju zato što žele da pripadaju.

Ljudi mogu braniti ono što drugi brane zato što se plaše isključenja.

Ljudi mogu izbjegavati postavljanje pitanja zato što ne žele da djeluju drugačije.

Ljudi mogu slijediti ponašanje drugih prije nego što razumiju ono što slijede.

Ovo se direktno povezuje sa Podsticajem i koristi.

Ljudi mogu izbjegavati postavljanje pitanja ne samo zato što vjeruju da je nešto istinito.

Mogu izbjegavati postavljanje pitanja zato što ono ugrožava ono od čega zavise, čemu pripadaju ili čijeg se gubitka plaše.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Čega se plašim da ću izgubiti ako ovo preispitam?

Da li ćutim zato što razumijem?

Ili ćutim zato što se plašim isključenja?

Da li se slažem zato što sam to ispitao?

Ili se slažem zato što želim da pripadam?

Da li ovo ponavljam zato što je istinito?

Ili ovo ponavljam zato što ga drugi ponavljaju?

Dozvola za postavljanje pitanja uči ljude da odvoje istinu od pripadnosti.

SLIJEĐENJE, KONFORMIZAM I DRUŠTVENO PRIHVATANJE

Ljudska okruženja često nagrađuju slijeđenje.

Ljudi mogu biti nagrađeni za slaganje.

Ljudi mogu biti nagrađeni za ponavljanje.

Ljudi mogu biti nagrađeni za počinovanje.

Ljudi mogu biti nagrađeni za ostajanje unutar prihvaćenih granica.

Ljudi mogu biti nagrađeni zato što ne preispituju ono što drugi prihvataju.

Konformizam može postati normalan.

Normalizacija može postati naslijeđena.

Naslijeđeno ponašanje može postati prihvaćena stvarnost.

Ljudi tada mogu pomiješati društveno prihvatanje sa istinom.

Mogu vjerovati da je nešto ispravno zato što ga mnogi ljudi prihvataju.

Mogu vjerovati da je nešto sigurno zato što ga mnogi ljudi slijede.

Mogu vjerovati da je pogrešno nešto preispitivati zato što ga malo ljudi preispituje.

Mogu vjerovati da nešto nije važno zato što nije dobilo odobravanje, domet, status ili popularnost.

Ljudi se također mogu plašiti da budu drugačiji.

Mogu se plašiti da se izdvoje.

Mogu se plašiti da se ne ukllope.

Mogu se plašiti da djeluju kao da nisu u pravu.

Mogu se plašiti da budu sami.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li slijedim zato što razumijem?

Ili slijedim zato što drugi slijede?

Da li prihvatam zato što dokazi to podržavaju?

Ili prihvatam zato što je društveno prihvaćeno?

Da li izbjegavam postavljanje pitanja zato što sam to ispitao?

Ili zato što bi me njegovo preispitivanje izdvojilo?

Slijeđenje nije razumijevanje.

Konformizam nije istina.

Društveno prihvatanje nije dokaz.

Strukture dozvole mogu postati jedan od najvećih mehanizama koji omogućavaju da se ponavljani svjetski problemi nastave.

Dozvola za postavljanje pitanja je važna zato što ljudi ne mogu postati nezavisni mislioci dok zavise od društvenog odobravanja da odluči šta se može preispitivati.

DJECA, OBRAZOVANJE I GUBLJENJE SPOSOBNOSTI POSTAVLJANJA PITANJA

Djeca prirodno postavljaju pitanja.

Djeca često žele da znaju zašto.

Pitaju zašto se stvari događaju.

Pitaju zašto se ljudi ponašaju na određene načine.

Pitaju zašto pravila postoje.

Pitaju zašto odrasli govore jedno, a rade drugo.

Pitaju zato što pokušavaju da razumiju.

Ali svjetsko okruženje može postepeno odvikavati djecu od postavljanja pitanja.

Djeca mogu biti naučena da ćute.

Djeca mogu biti naučena da prihvataju.

Djeca mogu biti naučena da ponavljaju.

Djeca mogu biti naučena da slušaju.

Djeca mogu biti naučena da prestanu da pitaju zašto.

Djeca mogu biti naučena da je postavljanje pitanja nepristojno.

Djeca mogu biti naučena da je preispitivanje autoriteta pogrešno.

Djeca mogu biti naučena da su tačni odgovori važniji od boljih pitanja.

Djeca mogu biti naučena da je odobravanje važnije od razumijevanja.

Djeca čak mogu biti označena kao teška, ometajuća, problematična ili kao izazivači problema samo zato što postavljaju pitanja koja osporavaju prihvaćene granice.

Obrazovanje često nagrađuje odgovore više nego postavljanje pitanja.

Često nagrađuje ponavljanje više nego ispitivanje.

Često nagrađuje poslušnost više nego nezavisno razmišljanje.

Često priprema djecu da funkcionišu unutar svjetskog okruženja, a da ih ne uči kako da ga pravilno preispituju.

Zato je Dozvola za postavljanje pitanja ključna za obrazovanje.

Ako djeca izgube sposobnost da postavljaju pitanja, mogu naslijediti svjetsko okruženje bez razumijevanja onoga što ga oblikuje.

Ako djeca nisu naučena kako da sigurno i pravilno postavljaju pitanja, mogu postati proizvodi istih ponavljanih obrazaca u koje su rođena.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li se djeca uče kako da postavljaju pitanja?

Ili se uče samo kako da odgovaraju?

Da li se djeca uče kako da ispituju?

Ili se uče samo kako da ponavljaju?

Da li se djeca uče kako da uče iz svjetskog okruženja?

Ili se pripremaju da funkcionišu unutar njega?

Djeci je potrebna dozvola da postavljaju pitanja zato što je postavljanje pitanja jedan od puteva ka viđenju, razumijevanju, učenju i nezavisnom razmišljanju.

ZAŠTO JE DOZVOLA ZA POSTAVLJANJE PITANJA VAŽNA

Dozvola za postavljanje pitanja je važna zato što ljudi ne mogu učiti iz svijeta za koji ne osjećaju da im je dozvoljeno da ga preispituju.

Nevidljive strukture dozvole mogu postati psihološke granice koje ljudi prestanu da vide.

Ljudi mogu biti fizički slobodni dok mentalno funkcionišu unutar granica koje su naslijedili.

Ljudi mogu provesti život čekajući da neko drugi riješi probleme kojima oni sami doprinose.

Mogu čekati lidere.

Mogu čekati sisteme.

Mogu čekati stručnjake.

Mogu čekati autoritet.

Mogu čekati da neko drugi djeluje.

Čovječanstvo ne može postati skup nezavisnih mislilaca dok čeka dozvolu da razmišlja nezavisno.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi čekaju dozvolu da postanu učenici svjetskog okruženja.

Izvor i porijeklo pitaju odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pitaju šta nagrađuje i štiti ponašanje.

Karakter i dosljednost pitaju da li se ponašanje iznova podudara sa onim što se tvrdi.

Dozvola za postavljanje pitanja pita:

Ko ili šta je navelo ljude da vjeruju da je za postavljanje pitanja potrebna dozvola?

Šta se događa kada ljudi postavljaju pitanja?

Šta se događa kada ljudi ne postavljaju pitanja?

Koje ponašanje se štiti kada se postavljanje pitanja obeshrabruje?

Koje svjetsko okruženje se ponovo stvara kada ljudi čekaju dozvolu da postavljaju pitanja?

Tako ljudi počinju da vide nevidljive granice oko vlastitog razmišljanja.

Tako ljudi počinju da prepoznaju prepušteno razmišljanje.

Tako ljudi počinju da prepoznaju ćutanje zasnovano na strahu.

Tako ljudi počinju da prepoznaju konformizam.

Tako ljudi počinju da prepoznaju društveno odobravanje kao mehanizam.

Tako ljudi prelaze od prihvatanja ka postavljanju pitanja.

Tako ljudi prelaze od postavljanja pitanja ka viđenju.

Tako ljudi prelaze od viđenja ka razumijevanju.

Tako ljudi prelaze od razumijevanja ka učenju.

Tako ljudi prelaze od učenja ka nezavisnom razmišljanju.

Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvođači svjetskog okruženja u to da budu učenici svjetskog okruženja.

SAMOCENZURA I UNUTRAŠNJA DOZVOLA

Prvi dio ovog odjeljka objasnio je da ljudi mogu početi da osjećaju da je za postavljanje pitanja potrebna dozvola.

Ovaj dio sada prelazi na jedan od najvećih nevidljivih mehanizama koji djeluju unutar svjetskog okruženja.

Ljudi često sami sebe zaustave da postavljaju pitanja prije nego što to učini bilo ko drugi.

Sami sebe cenzurišu.

Sami sebe ućutkuju.

Odbacuju vlastita zapažanja.

Ignorišu protivrječnosti.

Izbjegavaju teška pitanja.

Potiskuju radoznalost.

Zaustavljaju sebe da govore.

Ljudi mogu misliti:

Ne bi trebalo ovo da preispitujem.

Ne bi trebalo to da kažem.

Ne bi trebalo da pitam.

Trebalo bi da ostavim ovo na miru.

Ne bi trebalo to da osporavam.

Ne bi trebalo da se izdvajam.

Ljudi postepeno mogu postati vlastita prepreka učenju.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Zašto zaustavljam samog sebe?

Čega se plašim?

Ko me je naučio da se plašim postavljanja pitanja?

Koje posljedice zamišljam?

Da li štitim istinu?

Ili štitim udobnost, odobravanje, pripadnost ili zavisnost?

Dozvola za postavljanje pitanja uči ljude da prepoznaju unutrašnje prepreke koje zaustavljaju učenje prije nego što učenje uopće počne.

Dozvola za postavljanje pitanja također uči ljude da preispituju samu dozvolu.

NEVIDLJIVE STRUKTURE DOZVOLE

Strukture dozvole vremenom mogu postati nevidljive.

Ljudi možda više neće shvatati da funkcionišu unutar njih.

Ljudi mogu vjerovati da slobodno razmišljaju dok i dalje funkcionišu unutar naslijeđenih granica.

Ljudi mogu vjerovati da postavljaju pitanja dok i dalje ostaju unutar odobrenih područja postavljanja pitanja.

Ljudi mogu vjerovati da su nezavisni dok i dalje traže odobravanje drugih.

Ljudi mogu postati fizički slobodni dok su psihološki ograničeni.

Ne zato što ih neko fizički zaustavlja, već zato što su nevidljive strukture dozvole postale normalizovane.

Ljudi se mogu toliko naviknuti da traže dozvolu da više ni ne prepoznaju da to rade.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Šta mi je dozvoljeno da preispitujem?

Ko je odredio te granice?

Šta nikada nisam preispitivao?

Šta sam naučen da ne preispitujem?

Šta mi je neprijatno da preispitujem?

Čega se plašim da će se dogoditi ako to preispitam?

Nevidljive strukture dozvole mogu postati psihološke granice koje ljudi prestanu da vide.

GRUPNO PONAŠANJE I KOLEKTIVNA DOZVOLA

Ljudi su društvena bića koja uče.

Ljudi često uče iz ponašanja drugih.

Ljudi posmatraju grupe.

Ljudi kopiraju grupe.

Ljudi ponavljaju grupe.

Ljudi slijede grupe.

Ljudi brane grupe.

Ljudi traže prihvatanje od grupa.

Grupe zato mogu stvoriti kolektivne strukture dozvole.

Ljudi se mogu osjećati sigurno da postavljaju pitanja kada ih drugi postavljaju.

Ljudi mogu ćutati kada drugi ćute.

Ljudi mogu slijediti kada drugi slijede.

Ljudi mogu ponavljati kada drugi ponavljaju.

Ljudi mogu izbjegavati postavljanje pitanja jednostavno zato što niko drugi ne postavlja pitanja.

Kolektivno ponašanje može postati snažnije od individualnog razumijevanja.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koje ponašanje ova grupa nagrađuje?

Koje ponašanje ova grupa obeshrabruje?

Koje ponašanje ova grupa normalizuje?

Koje ponašanje ova grupa štiti?

Da li razmišljam nezavisno?

Ili kopiram ponašanje grupe?

Grupe ne stvaraju automatski razumijevanje.

Grupe također mogu ponovo stvarati ponavljanje.

ĆUTANJE, POSLUŠNOST I UČEŠĆE

Ćutanje je jedan od najsnažnijih mehanizama dozvole koji djeluju unutar svjetskog okruženja.

Ljudi često misle da ćutanje ne znači ništa.

Ali ćutanje može postati učešće.

Ćutanje može postati zaštita.

Ćutanje može postati doprinos.

Ljudi mogu ćutati zato što se plaše posljedica.

Ljudi mogu ćutati zato što zavise od sistema.

Ljudi mogu ćutati zato što se plaše da se izdvoje.

Ljudi mogu ćutati zato što su naslijedili ćutanje kao normalno ponašanje.

Ljudi mogu ćutati zato što su naućili da se poslušnost nagrađuje.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Ko ima korist od ćutanja?

Koje ponašanje se štiti?

Kojoj protivrjećnosti se dozvoljava da se nastavi?

Koje svjetsko okruženje se ponovo stvara?

Ljudi moraju razumjeti da poslušnost nije automatski razumijevanje.

Poslušnost nije automatski istina.

Ućešće nije uvijek aktivno.

Ljudi mogu doprinostiti jednostavno time što nastavljaju ponašanja koja nikada nisu ispitali.

Strukture dozvole mogu postati jedan od najvećih mehanizama koji omogućavaju da se ponavljani svjetski problemi nastave.

POVRŠNOST, SLIKA I DRUŠTVENO PRIHVATANJE

Ljudi često nauće da upravljaju slikom prije nego što nauće da razvijaju razumijevanje.

Ljudi mogu postati vješti u tome da djeluju uspješno.
Ljudi mogu postati vješti u tome da djeluju srećno.
Ljudi mogu postati vješti u tome da djeluju upućeno.
Ljudi mogu postati vješti u tome da djeluju važno.
Ljudi mogu postati vješti u tome da djeluju prihvaćeno.
Društvena okruženja mogu nagrađivati predstavljanje.
Ljudi mogu kopirati riječi drugih.
Ljudi mogu kopirati ponašanje drugih.
Ljudi mogu kopirati izgled drugih.
Ljudi mogu kopirati ono što vjeruju da je popularno.
Ljudi mogu skrivati kako se zaista osjećaju.
Ljudi mogu predstavljati živote koji ne odražavaju stvarnost.
Ljudi mogu štititi sliku umjesto istine.
Ljudi mogu godinama da se pretvaraju da su srećni dok skrivaju kako se zapravo osjećaju.
Ljudi mogu postati zarobljeni u održavanju slike u kojoj više ni sami sebe ne prepoznaju.
Ljudi bi trebalo da pitaju:
Šta pokušavam da zaštitim?
Da li pokazujem stvarnost?
Ili pokazujem sliku?
Da li razmišljam nezavisno?

Ili kopiram ono što djeluje uspješno?

Da li učim iz svjetskog okruženja?

Ili učim kako da se u njega uklopim?

Površnost može postati još jedan mehanizam koji zaustavlja ljude da postavljaju pitanja.

Ljudi se mogu plašiti da izgube sliku koju su godinama gradili.

DOZVOLA DA BUDEMO DRUGAČIJI

Jedna od najvećih nevidljivih prepreka postavljanju pitanja jeste strah od toga da budemo drugačiji.

Ljudi se mogu plašiti da se izdvoje.

Ljudi se mogu plašiti neslaganja.

Ljudi se mogu plašiti da djeluju kao da nisu u pravu.

Ljudi se mogu plašiti da budu osuđivani.

Ljudi se mogu plašiti da budu sami.

Ljudi se mogu plašiti gubitka prihvatanja.

Ljudi se mogu plašiti gubitka pripadnosti.

Ljudi se mogu plašiti da postanu autsajderi.

To može stvoriti ogroman pritisak za prilagođavanje.

Ljudi na kraju mogu naučiti da je uklapanje sigurnije od razumijevanja.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li pokušavam da razumijem?

Ili pokušavam da se uklopim?

Da li štitim istinu?

Ili štitim pripadnost?

Da li slijedim razumijevanje?

Ili slijedim prihvatanje?

Napredak čovječanstva često počinje kada ljudi prestanu da se plaše da budu drugačiji.

ČEKANJE DA DRUGI RIJEŠE PROBLEME

Ljudi često čekaju da neko drugi riješi probleme kojima i sami doprinose.

Mogu čekati lidere.

Mogu čekati sisteme.

Mogu čekati stručnjake.

Mogu čekati autoritet.

Mogu čekati da neko drugi djeluje.

Ali svjetsko okruženje se kolektivno ponovo stvara kroz milione individualnih doprinosa.

Jedna osoba podučava.

Jedna osoba ponavlja.

Jedna osoba provodi.

Jedna osoba odobrava.

Jedna osoba štiti.

Jedna osoba ćuti.

Jedna osoba slijedi.

Pojedinačno, ova ponašanja mogu djelovati mala.

Zajedno, ona mogu ponovo stvoriti čitavo svjetsko okruženje.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Čemu doprinosim?

Šta pomažem da se ponovo stvori?

Koje ponašanje ponavljam?

Koje ponašanje štitim?

Koje ponašanje normalizujem?

Čovječanstvo ne može riješiti ponavljane probleme dok čeka da ih neko drugi riješi.

LJUDSKA SVIJEŠT I DOZVOLA ZA POSTAVLJANJE PITANJA

Ljudska svijest napreduje kada ljudi prestanu da čekaju dozvolu da uče.

Ljudi često čekaju da budu podučeni dok već stoje unutar najvećeg okruženja za učenje koje postoji.

Samo svjetsko okruženje je lekcija.

Samo svjetsko okruženje je dokaz.

Samo svjetsko okruženje je prilika za učenje.

Samo svjetsko okruženje je nastavnik.

Ljudima nije potrebna dozvola da uče iz onoga što je već vidljivo.

Potrebni su im alati da to razumiju.

Čovječanstvo često čeka dozvolu da uči iz svijeta koji je već vidljiv.

Zato je Dozvola za postavljanje pitanja važna.

Ona uklanja nevidljive prepreke koje zaustavljaju učenje.

DOZVOLA ZA POSTAVLJANJE PITANJA I NAPREDAK ČOVJEČANSTVA

Dozvola za postavljanje pitanja je dio Nedostajućeg puta ka napretku čovječanstva.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi čekaju dozvolu da postavljaju pitanja.

Čovječanstvo ne može napredovati dok prepušteno razmišljanje zamjenjuje nezavisno razmišljanje.

Čovječanstvo ne može napredovati dok pripadnost postaje snažnija od istine.

Čovječanstvo ne može napredovati dok strah postaje snažniji od razumijevanja.

Čovječanstvo ne može napredovati dok društveno prihvatanje kontroliše ponašanje.

Čovječanstvo ne može napredovati dok površnost postaje normalna.

Čovječanstvo ne može napredovati dok djeca gube sposobnost da postavljaju pitanja i odrastaju u odrasle koji nastavljaju da traže dozvolu prije nego što uče.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi zaustavljaju sami sebe da uče prije nego što učenje počne.

Čovječanstvo ne može postati skup nezavisnih mislilaca dok čeka dozvolu da razmišlja nezavisno.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi čekaju dozvolu da postanu učenici svjetskog okruženja.

Izvor i porijeklo pitaju odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pitaju šta nagrađuje i štiti ponašanje.

Karakter i dosljednost pitaju da li se ponavljano ponašanje podudara sa onim što se tvrdi.

Dozvola za postavljanje pitanja pita:

Ko ili šta kontroliše dozvolu?

Šta zaustavlja ljude da postavljaju pitanja?

Koje ponašanje se štiti kada se postavljanje pitanja obeshrabruje?

Koje svjetsko okruženje se ponovo stvara kada ljudi čekaju dozvolu?

Šta se događa kada ljudi prestanu da čekaju dozvolu da uče?

Tako ljudi počinju da prepoznaju nevidljive prepreke oko vlastitog razmišljanja.

Tako ljudi počinju da prepoznaju samocenzuru.

Tako ljudi počinju da prepoznaju grupno ponašanje.

Tako ljudi počinju da prepoznaju ćutanje zasnovano na strahu.

Tako ljudi počinju da prepoznaju površnost.

Tako ljudi prelaze od prihvatanja ka postavljanju pitanja.

Tako ljudi prelaze od postavljanja pitanja ka viđenju.

Tako ljudi prelaze od viđenja ka razumijevanju.

Tako ljudi prelaze od razumijevanja ka učenju.

Tako ljudi prelaze od učenja ka nezavisnom razmišljanju.

Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvođači svjetskog okruženja u to da budu učenici svjetskog okruženja.

ODJELJAK 6 - EMOCIONALNI UTICAJ

ŠTA EMOCIONALNI UTICAJ ZAISTA ZNAČI

Odjeljak 1 je utvrdio da ljudi moraju naučiti da vide svjetsko okruženje umjesto da jednostavno postaju njegovi proizvodi.

Odjeljak 2 je utvrdio da ljudi moraju ispitati da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Odjeljak 3 je utvrdio da ljudi moraju razumjeti koji podsticaji nagrađuju, štite i ponavljaju ponašanje.

Odjeljak 4 je utvrdio da ljudi moraju učiti iz onoga što ponavljano ponašanje već pokazuje čovječanstvu.

Odjeljak 5 je utvrdio da ljudi moraju razumjeti zašto mogu sami sebe zaustaviti da postavljaju pitanja prije nego što učenje uopće počne.

Odjeljak 6 sada prelazi na Emocionalni uticaj.

Emocionalni uticaj postoji zato što ljudi ne mogu pravilno da razumiju ljudsko ponašanje, vjerovanje, povjerenje, ćutanje, reakciju, ponavljanje ili učenje dok ne razumiju kako emocija može oblikovati um prije nego što se razvije razumijevanje.

Ljudi su emocionalna bića prije nego što postanu potpuno nezavisni mislioci.

Ljudi mogu reagovati prije nego što razumiju.

Ljudi mogu osjećati strah prije nego što ispituju.

Ljudi mogu braniti prije nego što postavljaju pitanje.

Ljudi mogu vjerovati prije nego što provjere dokaze.

Ljudi mogu izabrati strane prije nego što uče.

Ljudi se mogu emocionalno vezati prije nego što razumiju šta je oblikovalo tu vezanost.

Ovo stvara jednu od najvećih prepreka napretku čovječanstva.

Emocija može uticati na ono što ljudi prihvataju.

Emocija može uticati na ono što ljudi odbacuju.

Emocija može uticati na to kome ljudi vjeruju.

Emocija može uticati na ono čega se ljudi plaše.

Emocija može uticati na ono što ljudi brane.

Emocija može uticati na ono što ljudi izbjegavaju.

Emocija može uticati na ono o čemu ljudi ćute.

Emocija može uticati na ono što ljudi ponavljaju.

Emocija može uticati na ono što ljudi odbijaju da preispituju.

Emocionalni uticaj uči ljude da pitaju:

Koja emocija se aktivira?

Koja reakcija se stvara?

Koji strah se pokreće?

Koja ljutnja se koristi?

Koja vezanost se štiti?

Koje vjerovanje se brani?

Koje ponašanje ova emocija proizvodi?

Koje svjetsko okruženje ova emocionalna reakcija pomaže da se ponovo stvori?

Emocionalni uticaj nije o uklanjanju emocija iz čovječanstva.

Riječ je o učenju kako emocija oblikuje čovječanstvo prije nego što se razvije razumijevanje.

EMOCIJA NIJE NEPRIJATELJ

Emocija nije neprijatelj.

Emocija je dio ljudskosti.

Emocija može pokazati da je nešto važno.

Emocija može upozoriti ljude na opasnost.

Emocija može otkriti povrijeđenost.

Emocija može otkriti brigu.

Emocija može otkriti strah.

Emocija može otkriti vezanost.

Emocija može otkriti ono što ljudi vrednuju.

Ali emocija nije automatski istina.

Strah nije automatski istina.

Ljutnja nije automatski istina.

Ogorčenje nije automatski istina.

Uzbuđenje nije automatski istina.

Tuga nije automatski istina.

Sreća nije automatski istina.

Hitnost nije automatski istina.

Samopouzdanje nije automatski istina.

Ljudi mogu nešto snažno osjećati, a ipak pogrešno razumjeti ono što se pokazuje.

Ljudi mogu osjećati sigurnost, a ipak biti u zabludi.

Ljudi mogu osjećati strah, a ipak ne razumjeti šta je stvorilo taj strah.

Ljudi mogu osjećati ljutnju, a ipak ne razumjeti mehanizam ispod te ljutnje.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Šta osjećam?

Zašto to osjećam?

Šta je stvorilo ovu emociju?

Koji dokazi podržavaju ono što osjećam?

Ka kom ponašanju me ova emocija gura?

Da li mi ova emocija pomaže da razumijem?

Ili me ova emocija zaustavlja da učim?

Emociju treba preispitivati, a ne slijepo joj se pokoravati.

EMOCIONALNO PREDSTAVLJANJE NIJE DOKAZ

Emocionalno predstavljanje nije dokaz.

To što osoba zvuči ljubazno nije dokaz.

To što osoba zvuči strastveno nije dokaz.

To što osoba zvuči ljuto nije dokaz.

To što osoba zvuči iskreno nije dokaz.

To što osoba zvuči samouvjereno nije dokaz.

To što osoba zvuči smireno nije dokaz.

To što osoba zvuči brižno nije dokaz.

To što osoba ima titulu nije dokaz.

To što se osoba naziva stručnjakom nije dokaz.

Na ljude može uticati emocionalno predstavljanje prije nego što ispitaju da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Osoba može govoriti blago i ipak obmanjivati.

Osoba može zvučati ljubazno i ipak obmanjivati.

Osoba može zvučati strastveno i ipak biti u zabludi.

Osoba može zvučati ljuto i ipak manipulirati.

Osoba može zvučati iskreno i ipak glumiti.

Osoba može zvučati samouvjereno i ipak nemati dokaze.

Osoba može koristiti titulu da stvori povjerenje prije nego što je istina ispitana.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li vjerujem dokazima?

Ili vjerujem predstavljanju?

Da li čujem istinu?

Ili reagujem na emociju?

Da li mi se pokazuju dokazi?

Ili se na mene emocionalno utiče da prihvatim?

Ovo se direktno povezuje sa Standardom dokaza.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Emocionalni uticaj pita da li se emocija koristi da navede ljude da prihvate prije nego što se dokazi ispituju.

EMOCIONALNI NASTUP I LAŽNA SLIKA KARAKTERA

Emocionalni nastup može tokom vremena stvoriti lažnu sliku karaktera.

Osoba može iznova izvoditi ljubaznost.

Osoba može iznova izvoditi iskrenost.

Osoba može iznova izvoditi samopouzdanje.

Osoba može iznova izvoditi smirenost.

Osoba može iznova izvoditi zabrinutost.

Osoba može iznova izvoditi autoritet.

Osoba može iznova izvoditi stručnost.

Vremenom ponavljani emocionalni nastup može stvoriti javnu sliku koju ljudi pomiješaju sa karakterom.

Ovo se direktno povezuje sa Karakterom i dosljednošću.

Karakter nije ono što osoba emocionalno izvodi.

Karakter je ono što ponašanje iznova pokazuje tokom vremena.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koje ponašanje podržava ovo emocionalno predstavljanje?

Koja dosljednost podržava ovu sliku?

Koji dokazi podržavaju ovo povjerenje?

Koji podsticaj možda oblikuje ovaj nastup?

Šta se događa kada se ova emocionalna slika preispita?

Emocionalni nastup mora biti preispitan zato što lažna slika karaktera može navesti ljude da vjeruju prije nego što ispituju.

REAKCIJA PRIJE RAZUMIJEVANJA

Jedno od najvećih ograničenja ljudskog učenja jeste to što ljudi često reaguju prije nego što razumiju.

Reakcija se može dogoditi brzo.

Razumijevanje zahtijeva rad.

Reakcija može djelovati neposredno.

Razumijevanje zahtijeva postavljanje pitanja.

Reakcija može djelovati izvjesno.

Razumijevanje zahtijeva ispitivanje.

Reakcija može navesti ljude da vjeruju da već znaju.

Razumijevanje zahtijeva od ljudi da uspore i uče.

Ljudi mogu nešto vidjeti i odmah postati ljuti.
Mogu nešto čuti i odmah postati uplašeni.
Mogu nešto pročitati i odmah izabrati stranu.
Mogu nešto gledati i odmah braniti stav.
Mogu nešto doživjeti i odmah prihvatiti zaključak.
Ali reakcija nije razumijevanje.
Ljudi bi trebalo da pitaju:
Da li reagujem?
Ili učim?
Da li branim?
Ili ispitujem?
Da li biram stranu?
Ili pokušavam da razumijem?
Da li me emocija pokreće?
Ili jasno vidim?
Odredište nije reakcija.
Odredište je razumijevanje.

STRAH KAO EMOCIONALNI MEHANIZAM

Strah je jedan od najsnažnijih emocionalnih mehanizama koji djeluju unutar svjetskog okruženja.

Strah može zaustaviti postavljanje pitanja.

Strah može zaustaviti govor.

Strah može zaustaviti razotkrivanje.

Strah može zaustaviti učenje.

Strah može zaustaviti istinu.

Strah može zaustaviti nezavisno razmišljanje.

Strah može stvoriti povinovanje.

Strah može stvoriti ćutanje.

Strah može stvoriti poslušnost.

Strah može stvoriti ponavljanje.

Ljudi se mogu plašiti autoriteta.

Ljudi se mogu plašiti sistema.

Ljudi se mogu plašiti gubitka novca.

Ljudi se mogu plašiti gubitka posla.

Ljudi se mogu plašiti gubitka pripadnosti.

Ljudi se mogu plašiti gubitka odobravanja.

Ljudi se mogu plašiti da nisu u pravu.

Ljudi se mogu plašiti da budu sami.

Ljudi se mogu plašiti da se izdvoje.

Strah može postati snažniji od postavljanja pitanja.

Strah može postati snažniji od dokaza.

Strah može postati snažniji od dosljednosti.

Strah može postati snažniji od istine.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koji strah djeluje?

Ko ima korist od ovog straha?

Koje ponašanje ovaj strah stvara?

Šta me ovaj strah zaustavlja da preispitujem?

Šta me ovaj strah zaustavlja da naučim?

Koje svjetsko okruženje ovaj strah pomaže da se ponovo stvori?

Strah ne bi trebalo automatski da kontroliše ponašanje.

Strah treba preispitivati.

LJUTNJA, OGORČENJE I EMOCIONALNO ZAROBLJAVANJE

Ljutnja može otkriti da je nešto važno.

Ali ljutnja također može zaustaviti učenje.

Ogorčenje može navesti ljude da se osjećaju moćno dok sprječava razumijevanje.

Ljudi mogu biti emocionalno zarobljeni ljutnjom.

Mogu napasti prije nego što ispituju.

Mogu okriviti prije nego što razumiju.

Mogu ponoviti prije nego što postavljaju pitanje.

Mogu braniti prije nego što nauče.

Mogu postati zarobljeni unutar emocionalne reakcije.

Ljtnju također mogu koristiti narativi, sistemi, grupe, mediji i društvena okruženja kako bi ljude držali u reagovanju umjesto u razumijevanju.

Ljudi također mogu pomiješati ljtnju sa istinom.

Mogu vjerovati osobi zato što ona zvuči ljuto.

Mogu vjerovati osobi zato što djeluje strastveno.

Mogu vjerovati osobi zato što govori sa emocionalnom snagom.

Ali ljtnja nije dokaz.

Strast nije dokaz.

Emocionalna snaga nije dokaz.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Šta ova ljtnja pokazuje?

Šta ova ljtnja skriva?

Na šta me ova ljtnja gura da uradim?

Ko ima korist od ove ljtnje?

Koje ponašanje ovo ogorčenje stvara?

Da li mi ova ljtnja pomaže da učim?

Ili me zarobljava unutar reakcije?

Ljtnja ne smije postati kraj učenja.

Ljtnja mora postati nešto iz čega ljudi uče.

PROIZVEDENO POVJERENJE I EMOCIONALNO ZAVARAVANJE

Povjerenje se može emocionalno proizvesti.

Na ljude se može uticati da vjeruju prije nego što se dokazi ispituju.

Mogu vjerovati osobi zato što djeluje ljubazno.

Mogu vjerovati osobi zato što djeluje smireno.

Mogu vjerovati osobi zato što djeluje iskreno.

Mogu vjerovati osobi zato što djeluje samouvjereno.

Mogu vjerovati osobi zato što djeluje brižno.

Mogu vjerovati osobi zato što djeluje profesionalno.

Mogu vjerovati osobi zato što koristi titulu.

Mogu vjerovati osobi zato što je predstavljena kao stručnjak.

Mogu vjerovati osobi zato što priča emocionalnu priču.

Ali izgled nije dokaz.

Ljubaznost nije dokaz.

Smirenost nije dokaz.

Iskrenost nije dokaz.

Samopouzdanje nije dokaz.

Profesionalni izgled nije dokaz.

Status stručnjaka nije dokaz.

Emocionalna priča sama po sebi nije dokaz.

Ljudi mogu biti obmanuti emocionalnim nastupom.

Osoba može izvoditi ljubaznost.

Osoba može izvoditi iskrenost.

Osoba može izvoditi samopouzdanje.

Osoba može izvoditi zabrinutost.

Osoba može izvoditi autoritet.

Osoba može izvoditi stručnost.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koji dokazi podržavaju ovo povjerenje?

Koje ponašanje podržava ovo povjerenje?

Koja dosljednost podržava ovo povjerenje?

Koji podsticaj možda oblikuje ovo predstavljanje?

Da li mi se pomaže da razumijem?

Ili me emocija pokreće da vjerujem?

Proizvedeno povjerenje mora biti preispitano zato što emocionalno zavaravanje može navesti ljude da vjeruju prije nego što se dokazi ispituju.

EMOCIONALNA VEZANOST ZA VJEROVANJE

Ljudi se mogu emocionalno vezati za vjerovanja.

Mogu se vezati za narative.

Mogu se vezati za grupe.

Mogu se vezati za identitete.

Mogu se vezati za sisteme.

Mogu se vezati za autoritet.

Mogu se vezati za laži.

Mogu se vezati za ono što su naslijedili.

Kada se emocionalna vezanost jednom formira, postavljanje pitanja može djelovati kao napad.

Preispitivanje vjerovanja može djelovati kao preispitivanje osobe.

Preispitivanje grupe može djelovati kao izdaja.

Preispitivanje sistema može djelovati kao opasnost.

Preispitivanje narativa može djelovati kao gubitak.

To može zaustaviti ljude da uče.

Ljudi mogu braniti vjerovanja koja nikada nisu ispitali zato što su ta vjerovanja postala dio onoga što misle da jesu.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li branim istinu?

Ili branim vezanost?

Da li štitim dokaze?

Ili štitim identitet?

Da li ovo ispitujem?

Ili ga emocionalno štitim?

Šta bi se dogodilo ako je ovo vjerovanje pogrešno?

Šta bih izgubio ako bih ga preispitao?

Emocionalna vezanost može postati jedna od najvećih prepreka nezavisnom razmišljanju.

DRUŠTVENA OKRUŽENJA I EMOCIONALNI UTICAJ

Savremena okruženja mogu neprestano aktivirati emocije.

Ljudima se pokazuje strah.

Ljudima se pokazuje ogorčenje.

Ljudima se pokazuje sukob.

Ljudima se pokazuje poređenje.

Ljudima se pokazuje popularnost.

Ljudima se pokazuje status.

Ljudima se pokazuje zavist.

Ljudima se pokazuje ljubomora.

Ljudima se pokazuje hitnost.

Ljudima se pokazuje površnost.

Ova emocionalna okruženja mogu oblikovati ponašanje.

Mogu navesti ljude da reaguju.

Mogu navesti ljude da porede.

Mogu navesti ljude da kopiraju.

Mogu navesti ljude da brane.

Mogu navesti ljude da se osjećaju nedovoljno vrijedno.

Mogu navesti ljude da traže odobravanje.

Mogu navesti ljude da se plaše isključenja.

Mogu navesti ljude da pomiješaju vidljivost sa važnošću.

Mogu također navesti ljude da pomiješaju emocionalni nastup sa istinom.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koju emociju ovo okruženje stvara?

Koje ponašanje ovo okruženje nagrađuje?

Koje poređenje se podstiče?

Koja reakcija se proizvodi?

Kojem emocionalnom predstavljanju se vjeruje?

Koje razumijevanje se sprječava?

Društvena okruženja mogu postati emocionalne učionice.

Ali ako ljudi nisu naučeni kako da preispituju emocionalni uticaj, te učionice mogu podučavati reakciji umjesto razumijevanju.

OBRAZOVANJE, DJECA I EMOCIONALNI UTICAJ

Obrazovanje također mora učiti djecu da preispituju emocionalni uticaj.

Djeci nisu potrebne samo informacije.

Djeca moraju razumjeti kako njihov um može biti oblikovan.

Moraju razumjeti kako emocija može uticati na povjerenje, strah, vjerovanje, reakciju, ćutanje, pripadnost i ponašanje.

Kod djece se može izazvati strah.

Kod djece se može izazvati ljutnja.

Kod djece se može izazvati stid.

Kod djece se može izazvati neprijatnost.

Djeca mogu biti navedena da se osjećaju isključeno.

Djeca mogu biti navedena da osjećaju da greše zato što postavljaju pitanja.

Djeca mogu naućiti da ćute zato što ih je emocija naućila da postavljanje pitanja stvara nelagodu.

Djeca takoder mogu naućiti da vjeruju emocionalnom predstavljanju.

Mogu vjerovati nekome zato što zvući ljubazno.

Mogu vjerovati nekome zato što zvući samouvjereno.

Mogu vjerovati nekome zato što zvući strastveno.

Mogu vjerovati nekome zato što nosi titulu.

Mogu vjerovati nekome zato što je predstavljen kao stručnjak.

Ovo nije o uklanjanju emocija iz djece.

Rijeć je o pomaganju djeci da razumiju emocije.

Djeca treba da nauče da to što neko djeluje ljubazno, ljuto, samouvjereno, iskreno, stručno ili autoritativno ne uklanja potrebu da se preispitaju dokazi, ponašanje, dosljednost i podsticaj.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li se djeca uče kako emocija oblikuje ponašanje?

Da li se djeca uče kako strah može zaustaviti postavljanje pitanja?

Da li se djeca uče kako ljutnja može zaustaviti učenje?

Da li se djeca uče kako pripadnost može oblikovati vjerovanje?

Da li se djeca uče kako stid može stvoriti ćutanje?

Da li se djeca uče kako emocionalno predstavljanje može stvoriti povjerenje prije nego što se dokazi ispituju?

Da li se djeca uče kako da sigurno preispituju emocionalni uticaj?

Ako djeca nisu naučena kako da preispituju emocionalni uticaj, mogu postati proizvodi emocionalnih okruženja koja ne razumiju.

ZAŠTO JE EMOCIONALNI UTICAJ VAŽAN

Emocionalni uticaj je važan zato što čovječanstvo ne može pravilno da uči iz svjetskog okruženja dok emocija iznova nadjačava razumijevanje.

Izvor i porijeklo pitaju odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pitaju šta nagrađuje i štiti ponašanje.

Karakter i dosljednost pitaju da li se ponavljano ponašanje podudara sa onim što se tvrdi.

Dozvola za postavljanje pitanja pita ko ili šta kontroliše dozvolu.

Emocionalni uticaj pita:

Koja emocija ovo oblikuje?

Koja reakcija se stvara?

Koji strah se koristi?

Koja ljutnja se koristi?

Koje povjerenje se proizvodi?

Koja vezanost se štiti?

Koje ponašanje ova emocija proizvodi?

Koje razumijevanje ova emocija sprječava?

Tako ljudi počinju da prepoznaju emocionalni uticaj.

Tako ljudi počinju da prepoznaju reakciju.

Tako ljudi počinju da prepoznaju emocionalnu vezanost.

Tako ljudi počinju da prepoznaju proizvedeno povjerenje.

Tako ljudi počinju da prepoznaju emocionalno zavaravanje.

Tako ljudi počinju da prepoznaju ponašanje zasnovano na strahu.

Tako ljudi prelaze od reakcije ka postavljanju pitanja.

Tako ljudi prelaze od postavljanja pitanja ka viđenju.

Tako ljudi prelaze od viđenja ka razumijevanju.

Tako ljudi prelaze od razumijevanja ka učenju.

Tako ljudi prelaze od učenja ka nezavisnom razmišljanju.

Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvodi emocionalnih okruženja u to da budu učenici svjetskog okruženja.

EMOCIONALNI UTICAJ TOKOM VREMENA

Prvi dio ovog odjeljka objasnio je da emocija nije neprijatelj, ali da emocija nije automatski istina.

Također je objasnio da emocionalno predstavljanje nije dokaz, da povjerenje može biti emocionalno proizvedeno prije nego što se dokazi ispituju i da ponavljani emocionalni nastup može tokom vremena stvoriti lažnu sliku karaktera.

Ovaj dio sada prelazi na to kako Emocionalni uticaj djeluje tokom vremena.

Emocionalni uticaj se ne događa samo u jednom trenutku.

Može se ponavljati.

Može se normalizovati.

Može se naslijediti.

Može postati dio svjetskog okruženja.

Ljudi mogu iznova reagovati prije nego što razumiju.

Mogu iznova osjećati strah prije nego što ispituju.

Mogu iznova braniti prije nego što postavljaju pitanje.

Mogu iznova štiti vjerovanja prije nego što provjere dokaze.

Mogu iznova slijediti emociju prije nego što uče.

Mogu iznova vjerovati predstavljanju prije nego što ispituju dokaze.

Vremenom emocionalne reakcije mogu postati obrasci.

Emocionalni obrasci mogu postati ponašanje.

Ponašanje može pomoći da se svjetsko okruženje ponovo stvori.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koja emocionalna reakcija se ponavljala tokom vremena?

Koji strah se ponavljao?

Koja ljutnja se ponavljala?

Koja vezanost se štitila?

Kojem emocionalnom predstavljanju se iznova vjerovalo?

Koji emocionalni nastup je iznova stvarao povjerenje?

Koji emocionalni obrazac se stalno pojavljuje?

Koje ponašanje je ova emocija iznova proizvodila?

Koje svjetsko okruženje je ovaj emocionalni obrazac pomogao da se ponovo stvori?

Emocionalni uticaj tokom vremena pomaže ljudima da vide da reakcije nisu uvijek izolovane.

One mogu postati ponavljano ljudsko ponašanje.

EMOCIONALNO USLOVLJAVANJE

Ljudi mogu biti emocionalno uslovljeni svjetskim okruženjem.

Mogu biti uslovljeni da se plaše određenih pitanja.

Mogu biti uslovljeni da osjećaju stid zbog postavljanja pitanja.

Mogu biti uslovljeni da osjećaju krivicu zato što se izdvajaju.

Mogu biti uslovljeni da osjećaju ljutnju prije razumijevanja.

Mogu biti uslovljeni da osjećaju lojalnost prije ispitivanja.

Mogu biti uslovljeni da se osjećaju ugroženo kada se vjerovanja preispituju.

Mogu biti uslovljeni da se osjećaju sigurno kada se prilagođavaju.

Mogu također biti uslovljeni da vjeruju emocionalnom predstavljanju.

Mogu naučiti da vjeruju samopouzdanju.

Mogu naučiti da vjeruju strasti.

Mogu naučiti da vjeruju blagosti.

Mogu naučiti da vjeruju ljubaznosti.

Mogu naučiti da vjeruju titulama.

Mogu naučiti da vjeruju stručnom predstavljanju.

Mogu naučiti da vjeruju emocionalnim pričama.

Mogu naučiti da vjeruju ljudima koji djeluju iskreno.

Ovo emocionalno uslovljavanje može početi rano u životu.

Djeca mogu naučiti šta donosi odobravanje.

Djeca mogu naučiti šta donosi odbacivanje.

Djeca mogu naučiti šta donosi neprijatnost.

Djeca mogu naučiti šta donosi kaznu.

Djeca mogu naučiti šta donosi pripadnost.

Djeca mogu naučiti koje emocionalno predstavljanje stiče povjerenje.

Djeca zatim mogu odrasti u odrasle koji nose emocionalne obrasce koje nikada nisu preispitali.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koje emocionalne reakcije sam naslijedio?

Koje emocionalne reakcije su me naučene?

Koje emocionalne reakcije su nagrađivane?

Koje emocionalne reakcije su kažnjavane?

Kojim emocionalnim predstavljanjima sam naučen da vjerujem?

Koje teme me čine emocionalno odbrambenim?

Koja pitanja mi izazivaju nelagodu?

Koje emocije me zaustavljaju da pravilno ispitujem?

Emocionalno uslovljavanje može postati jedan od skrivenih mehanizama koji oblikuju ljudsko ponašanje.

STRAH, AUTORITET I POSLUŠNOST

Strah može postati snažno povezan sa autoritetom.

Ljudi se mogu plašiti da preispituju autoritet.

Ljudi se mogu plašiti da osporavaju sisteme.

Ljudi se mogu plašiti da se ne slažu sa nastavnicima.

Ljudi se mogu plašiti da preispituju vladu.

Ljudi se mogu plašiti da preispituju medije.

Ljudi se mogu plašiti da preispituju stručnjake.

Ljudi se mogu plašiti da preispituju poslodavce.

Ljudi se mogu plašiti posljedica.

Strah tada može stvoriti poslušnost prije nego što se razvije razumijevanje.

Ljudi mogu slušati zato što razumiju.

Ali ljudi također mogu slušati zato što se plaše šta će se dogoditi ako ne poslušaju.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li slušam zato što razumijem?

Ili slušam zato što se plašim?

Da li prihvatam zato što dokazi to podržavaju?

Ili prihvatam zato što autoritet stvara strah?

Da li ćutim zato što se slažem?

Ili ćutim zato što se plašim posljedica?

Poslušnost zasnovana na strahu može održavati ponavljane svjetske probleme zato što ljudi mogu prestati da postavljaju pitanja prije nego što se istina ispita.

EMOCIONALNA VEZANOST I IDENTITET

Ljudi se mogu emocionalno vezati za ono što vjeruju da jesu.

Mogu se vezati za svoj identitet.

Svoju grupu.

Svoju ulogu.

Svoj status.

Svoja vjerovanja.

Svoja mišljenja.

Svoju istoriju.

Svoju sliku.

Svoj ugled.

Svoj autoritet.

Svoj sistem.

Kada identitet postane emocionalno vezan za vjerovanje, postavljanje pitanja može djelovati lično.

Pitanje može djelovati kao napad.

Dokazi mogu djelovati kao prijetnja.

Protivvrječnost može djelovati kao poniženje.

Ispravka može djelovati kao odbacivanje.

Učenje može djelovati kao gubitak.

Ljudi tada mogu braniti identitet umjesto da traže istinu.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koji dio mene se osjeća ugroženo?

Koji identitet štitim?

Koje vjerovanje djeluje previše bolno da bi se preispitalo?

Šta bih izgubio ako promijenim svoje razumijevanje?

Da li štitim istinu?

Ili štitim ono što vjerujem da jesam?

Napredak čovječanstva zahtijeva da ljudi postanu sposobni da uče bez tretiranja svakog osporavanja kao ličnog uništenja.

EMOCIONALNA MANIPULACIJA I PREDSTAVLJANJE

Emocija se može koristiti da oblikuje način na koji se informacije primaju.

Informacije se mogu predstavljati uz strah.

Mogu se predstavljati uz hitnost.

Mogu se predstavljati uz ogorčenje.

Mogu se predstavljati uz saosjećanje.

Mogu se predstavljati uz stid.

Mogu se predstavljati uz krivicu.

Mogu se predstavljati uz ponos.

Mogu se predstavljati uz pripadnost.

Mogu se predstavljati uz prijetnju.

Mogu se predstavljati uz ljubaznost.

Mogu se predstavljati uz smirenost.

Mogu se predstavljati uz iskrenost.

Mogu se predstavljati uz samopouzdanje.

Mogu se predstavljati kroz identitet stručnjaka.

Mogu se predstavljati kroz profesionalni status.

Ovo predstavljanje može uticati na ljude prije nego što se dokazi ispitaju.

Ljudi mogu prihvatiti zato što se plaše.

Mogu ponavljati zato što su ljuti.

Mogu braniti zato što osjećaju lojalnost.

Mogu se povinovati zato što osjećaju krivicu.

Mogu ćutati zato što osjećaju stid.

Mogu vjerovati zato što neko zvuči ljubazno.

Mogu vjerovati zato što neko zvuči iskreno.

Mogu vjerovati zato što neko zvuči samouvjereno.

Mogu vjerovati zato što neko zvuči smireno.

Mogu vjerovati zato što neko zvuči profesionalno.

Mogu vjerovati zato što je neko predstavljen kao stručnjak.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koja emocija je vezana za ovu informaciju?

Da li se emocija koristi da pomogne razumijevanju?

Ili se emocija koristi da zaustavi postavljanje pitanja?

Da li se pokazuju dokazi?

Ili se emocionalni pritisak koristi umjesto dokaza?

Da li se povjerenje zaslužuje kroz dokaze?

Ili se povjerenje proizvodi kroz predstavljanje?

Ovo se direktno povezuje sa Standardom dokaza.

Strah nije dokaz.

Ogorčenje nije dokaz.

Hitnost nije dokaz.

Emocionalni pritisak nije dokaz.

Ljubaznost nije dokaz.

Iskrenost nije dokaz.

Samopouzdanje nije dokaz.

Stručno predstavljanje nije dokaz.

EMOCIONALNE PRIČE I STVORENO VJEROVANJE

Priče mogu stvoriti emocionalno vjerovanje.

Priča može navesti ljude da osjećaju saosjećanje.

Priča može navesti ljude da osjećaju ljutnju.

Priča može navesti ljude da osjećaju strah.

Priča može navesti ljude da osjećaju lojalnost.

Priča može navesti ljude da osjećaju krivicu.

Priča može navesti ljude da osjećaju odgovornost.

Priča može navesti ljude da izaberu strane.

Priča može navesti ljude da prihvate prije nego što ispituju.

Priče mogu biti istinite.

Priče također mogu biti odabrane.

Priče mogu biti oblikovane.

Priče mogu biti izvođene.

Priče mogu biti ponavljane.

Priče se mogu koristiti da usmjere emocionalnu reakciju.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koju emociju ova priča stvara?

Koji dokazi podržavaju priču?

Koji dokazi nedostaju?

Koja perspektiva se bira?

Koje ponašanje ova priča proizvodi?

Ko ima korist od toga da ljudi vjeruju ovoj priči?

Da li ova priča pomaže ljudima da razumiju?

Ili ova priča emocionalno usmjerava ljude?

Emocionalne priče moraju biti preispitane zato što mogu navesti ljude da osjećaju prije nego što ispituju.

EMOCIJA, NARATIVI I BIRANJE STRANA

Emocionalni uticaj se također povezuje sa narativima.

Ljudi mogu biti emocionalno uvučeni u priče.

Mogu biti podstaknuti da izaberu strane.

Mogu biti podstaknuti da brane jednu grupu i napadaju drugu.

Mogu biti podstaknuti da vide heroje i zlikovce prije nego što razumiju mehanizme.

Mogu biti podstaknuti da emocionalno reaguju prije nego što se dokazi ispituju.

Narativi mogu postati moćni kada se povežu sa emocijom.

Ljudi mogu braniti narativ zato što im daje pripadnost.

Mogu ga braniti zato što im daje identitet.

Mogu ga braniti zato što im daje izvjesnost.

Mogu ga braniti zato što im daje neprijatelja.

Ali biranje strane nije isto što i razumijevanje.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

U koju priču bivam uvučen?

Koju emociju ova priča stvara?

Ko ima korist od toga da ljudi biraju strane?

Koji dokazi se ignorišu?

Koji mehanizam se skriva?

Koje razumijevanje se sprječava?

Čovječanstvo ne može napredovati ako emocija drži ljude zarobljene unutar narativa umjesto da im pomaže da uče iz svjetskog okruženja.

EMOCIONALNI UTICAJ, ĆUTANJE I SAMOZAŠTITA

Emocija može stvoriti ćutanje.

Ljudi mogu ćutati zato što osjećaju strah.

Mogu ćutati zato što osjećaju stid.

Mogu ćutati zato što osjećaju neprijatnost.

Mogu ćutati zato što osjećaju krivicu.

Mogu ćutati zato što se plaše odbacivanja.

Mogu ćutati zato što se plaše da nisu u pravu.

Mogu ćutati zato što se plaše da ostanu sami.

Ćutanje tada može štititi ponavljanje.

Ćutanje može štititi sisteme.

Ćutanje može štititi narative.

Ćutanje može štititi zavisnost.

Ćutanje može štititi nedjelo.

Ćutanje može štititi nastavak svjetskog okruženja.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koja emocija stvara ćutanje?

Šta se štiti ovim ćutanjem?

Šta bi se dogodilo ako bi se ćutanje završilo?

Koju istinu emocija sprječava ljude da izgovore?

Koji ponavljani obrazac ćutanje pomaže da se nastavi?

Emocionalno ćutanje može postati snažan oblik ućešća.

OBRAZOVANJE, DJECA I EMOCIONALNA SIGURNOST

Djeci je potrebna emocionalna sigurnost da pravilno postavljaju pitanja.

Ako se kod djece izazove strah od postavljanja pitanja, mogu prestati da postavljaju pitanja.

Ako se djeca postiđuju zbog postavljanja pitanja, mogu prestati da postavljaju pitanja.

Ako se djeca ismijavaju zbog postavljanja pitanja, mogu prestati da postavljaju pitanja.

Ako se djeca oznaćavaju kao teška zato što postavljaju pitanja, mogu prestati da postavljaju pitanja.

Ako se djeca tretiraju kao izazivaći problema zato što postavljaju pitanja, mogu prestati da postavljaju pitanja.

Ako se djeca emocionalno kaŹnjavaju zbog postavljanja pitanja, mogu naućiti da je ćutanje sigurnije od razumijevanja.

Ovo je važno zato što je postavljanje pitanja jedan od puteva ka ućenju.

Djeca moraju naućiti da se pitanja mogu sigurno ispitivati.

Moraju naućiti da se emocija može razumjeti.

Moraju naučiti da nelagoda ne znači automatski da je pitanje pogrešno.

Moraju naučiti da strah ne znači automatski da treba da stanu.

Moraju naučiti da ljutnja ne znači automatski da razumiju.

Također moraju naučiti da emocionalno predstavljanje može obmanuti.

Moraju naučiti da ljubaznost nije automatski dokaz.

Moraju naučiti da samopouzdanje nije automatski dokaz.

Moraju naučiti da iskrenost nije automatski dokaz.

Moraju naučiti da stručno predstavljanje nije automatski dokaz.

Djeca treba da nauče da to što neko djeluje ljubazno, ljuto, samouvjereno, iskreno, stručno ili autoritativno ne uklanja potrebu da se preispitaju dokazi, ponašanje, dosljednost i podsticaj.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li su djeca emocionalno sigurna da postavljaju pitanja?

Da li se djeca uče da razumiju emocionalne reakcije?

Da li se djeca uče da su pitanja dio učenja?

Da li se djeca uče da se nelagoda može ispitati?

Da li se djeca uče kako emocija može oblikovati vjerovanje, ćutanje i ponašanje?

Da li se djeca uče kako emocionalno predstavljanje može stvoriti povjerenje prije nego što se dokazi ispituju?

Obrazovanje ne može pravilno da se unaprijedi ako se djeca emocionalno odvikavaju od postavljanja pitanja.

EMOCIONALNI UTICAJ I LJUDSKA SVIJEST

Ljudska svijest napreduje kada ljudi nauče da razumiju emociju umjesto da budu kontrolisani emocijom.

To ne znači da ljudi postaju bez emocija.

To znači da emocije postaju dio učenja.

Strah postaje nešto što treba preispitivati.

Ljutnja postaje nešto što treba razumjeti.

Vezanost postaje nešto što treba ispitati.

Stid postaje nešto što treba prepoznati.

Ćutanje postaje nešto iz čega treba učiti.

Reakcija postaje nešto što treba prevazići.

Emocionalno predstavljanje postaje nešto što treba preispitivati.

Proizvedeno povjerenje postaje nešto što treba ispitati.

Emocionalne priče postaju nešto što treba provjeriti.

Ljudi ne moraju uništiti emociju.

Moraju razumjeti emocionalni uticaj.

Svjetsko okruženje neprestano pokazuje emocionalni uticaj.

Pokazuje strah.

Pokazuje ljutnju.

Pokazuje ogorčenje.

Pokazuje pripadnost.

Pokazuje stid.

Pokazuje poređenje.

Pokazuje vezanost.

Pokazuje ćutanje.

Pokazuje reakciju.

Pokazuje emocionalni nastup.

Pokazuje proizvedeno povjerenje.

Pokazuje emocionalno zavaravanje.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koji emocionalni uticaj se pokazuje?

Kojem emocionalnom predstavljanju se vjeruje?

Šta čovječanstvo može naučiti iz toga?

Koje ponašanje emocija stvara?

Koje svjetsko okruženje emocija pomaže da se ponovo stvori?

Kada emocionalni uticaj postane vidljivo, ponašanje postaje vidljivo.

Kada ponašanje postane vidljivo, razumijevanje postaje moguće.

Kada razumijevanje postane moguće, učenje može napredovati.

EMOCIONALNI UTICAJ I NAPREDAK ČOVJEČANSTVA

Emocionalni uticaj je dio Nedostajućeg puta ka napretku čovječanstva.

Čovječanstvo ne može napredovati dok emocija iznova nadjačava razumijevanje.

Čovječanstvo ne može napredovati dok strah zaustavlja postavljanje pitanja.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljutnja zamjenjuje učenje.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ogorčenje zamjenjuje ispitivanje.

Čovječanstvo ne može napredovati dok emocionalna vezanost štiti naslijeđena vjerovanja.

Čovječanstvo ne može napredovati dok stid stvara ćutanje.

Čovječanstvo ne može napredovati dok emocionalni pritisak zamjenjuje dokaze.

Čovječanstvo ne može napredovati dok emocionalno predstavljanje stvara povjerenje prije nego što se dokazi ispituju.

Čovječanstvo ne može napredovati dok emocionalne priče stvaraju vjerovanje prije nego što se razvije razumijevanje.

Čovječanstvo ne može napredovati dok se djeca emocionalno odvikavaju od postavljanja pitanja.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi reaguju na svjetsko okruženje umjesto da iz njega uče.

Izvor i porijeklo pitaju odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pitaju šta nagrađuje i štiti ponašanje.

Karakter i dosljednost pitaju da li se ponavljano ponašanje podudara sa onim što se tvrdi.

Dozvola za postavljanje pitanja pita ko ili šta kontroliše dozvolu.

Emocionalni uticaj pita:

Koja emocija ovo oblikuje?

Koja reakcija se stvara?

Koji strah se koristi?

Koja vezanost se štiti?

Koje ćutanje se proizvodi?

Kojem emocionalnom predstavljanju se vjeruje?

Koje povjerenje se proizvodi?

Koja emocionalna priča se koristi?

Koje ponašanje ova emocija stvara?

Koje razumijevanje ova emocija sprječava?

Koje svjetsko okruženje ova emocija pomaže da se ponovo stvori?

Tako ljudi počinju da prepoznaju emocionalni uticaj.

Tako ljudi počinju da prepoznaju emocionalno uslovljavanje.

Tako ljudi počinju da prepoznaju emocionalnu manipulaciju.
Tako ljudi počinju da prepoznaju emocionalno predstavljanje.
Tako ljudi počinju da prepoznaju proizvedeno povjerenje.
Tako ljudi počinju da prepoznaju emocionalne priče.
Tako ljudi počinju da prepoznaju emocionalno ćutanje.
Tako ljudi prelaze od reakcije ka postavljanju pitanja.
Tako ljudi prelaze od postavljanja pitanja ka viđenju.
Tako ljudi prelaze od viđenja ka razumijevanju.
Tako ljudi prelaze od razumijevanja ka učenju.
Tako ljudi prelaze od učenja ka nezavisnom razmišljanju.
Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvodi emocionalnih
okruženja u to da budu učenici svjetskog okruženja.

ODJELJAK 7 - NARATIV NASPRAM STVARNOSTI

ŠTA NARATIV NASPRAM STVARNOSTI ZAISTA ZNAČI

Odjeljak 1 je utvrdio da ljudi moraju učiti iz svjetskog okruženja umjesto da jednostavno postaju njegovi proizvodi.

Odjeljak 2 je utvrdio da ljudi moraju ispitati da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi, ponavlja, štiti, predstavlja ili provodi.

Odjeljak 3 je utvrdio da čovječanstvo iznova stvara isti svijet zato što podsticaji iznova nagrađuju ljude da ga ponovo stvaraju.

Odjeljak 4 je utvrdio da ponavljano ponašanje često otkriva više od riječi.

Odjeljak 5 je utvrdio da se ljudi često obeshrabruju da postavljaju pitanja prije nego što učenje uopće počne.

Odjeljak 6 je utvrdio da emocija može oblikovati povjerenje, vjerovanje, strah, reakciju, ćutanje i ponašanje prije nego što se razvije razumijevanje. Odjeljak 7 sada prelazi na Narativ naspram stvarnosti.

Narativ naspram stvarnosti postoji zato što se ljudima prikazuju narativi, a da nisu pravilno naučeni kako da ispituju stvarnost.

Ljudi se rađaju unutar narativa.

Ljudi se podučavaju narativima.

Ljudima se prikazuju narativi.

Ljudi nasljeđuju narative.

Ljudi brane narative.

Ljudi se emocionalno vezuju za narative.

Ljudi na kraju mogu pomiješati narative sa samom stvarnošću.

Narativi su jedan od najvećih mehanizama koji oblikuju čovječanstvo.

Narativ nije automatski stvarnost.

Narativ je priča.

Narativ je objašnjenje.

Narativ je verzija događaja.

Narativ je okvir koji se ljudi podstiču da prihvate.

Narativ može biti istinit.

Narativ može biti djelimično istinit.

Narativ može biti nepotpun.

Narativ može biti manipulisan.

Narativ može biti odabran.

Narativ može biti proizveden.

Narativ može biti zaštićen.

Narativ može biti naslijeđen.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Koja priča mi se prikazuje?

Ko je stvorio ovu priču?

Ko ponavlja ovu priču?

Ko štiti ovu priču?

Ko ima korist od toga da se ovoj priči vjeruje?

Koji dokazi podržavaju ovu priču?

Koja stvarnost podržava ovu priču?

Šta je izostavljeno?

Šta je dodato?

Šta se skriva?

Narativ naspram stvarnosti uči ljude da odvoje ono što se predstavlja od onoga što se zaista pokazuje.

STVARNOST POSTOJI NEZAVISNO

Stvarnost postoji nezavisno od toga šta ljudi vjeruju o njoj.

Stvarnost ne zahtijeva saglasnost.

Stvarnost ne zahtijeva popularnost.

Stvarnost ne zahtijeva titule.

Stvarnost ne zahtijeva autoritet.

Stvarnost ne zahtijeva emociju.

Stvarnost ne zahtijeva ponavljanje.

Stvarnost nastavlja da postoji prepoznali je ljudi ili ne.

Ljudi mogu poricati stvarnost.

Ljudi mogu ignorisati stvarnost.

Ljudi mogu emocionalno odbaciti stvarnost.

Ljudi mogu braniti narative nasuprot stvarnosti.

Ljudi mogu kolektivno izbjegavati stvarnost.

Ali stvarnost nastavlja da postoji.

Ovo je jedna od najvećih lekcija koju čovječanstvo mora naučiti.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Da li učim iz stvarnosti?

Ili branim narativ?

Da li vidim ono što se pokazuje?

Ili štitim ono što sam naslijedio?

Da li učim iz svjetskog okruženja?

Ili učim iz priče o svjetskom okruženju?

ČOVJEČANSTVO MOŽE ŽIVJETI UNUTAR NARATIVA

Jedno od najvećih ograničenja ljudskog učenja jeste to što ljudi mogu provesti čitav život živeći unutar narativa koje nikada nisu nezavisno ispitali.

Ljudi mogu naslijediti priče.

Ljudi mogu naslijediti titule.

Ljudi mogu naslijediti sisteme.

Ljudi mogu naslijediti autoritet.

Ljudi mogu naslijediti vjerovanja.

Ljudi mogu naslijediti objašnjenja.

Ljudi mogu naslijediti strahove.

Ljudi mogu naslijediti ponašanja.

Ljudi mogu naslijediti ponavljane obrasce.

Ljudi na kraju mogu braniti sve to bez razumijevanja odakle je prvobitno došlo.

Ljudi tada mogu pomiješati naslijeđene narative sa samom stvarnošću.

Bez postavljanja pitanja, ljudi mogu provesti čitav život braneći ono što je stvoreno da oni naslijede.

ČOVJEČANSTVO PODUČAVA ČOVJEČANSTVO

Čovječanstvo uglavnom podučava samo čovječanstvo.

Ljudi stvaraju sisteme.

Ljudi stvaraju narative.

Ljudi stvaraju priče.

Ljudi stvaraju titule.

Ljudi stvaraju uloge.

Ljudi stvaraju objašnjenja.

Ljudi zatim podučavaju buduće generacije onome što su prethodne generacije stvorile.

Buduće generacije tada mogu pomiješati naslijeđene narative sa samom stvarnošću.

Ljudi mogu naslijediti ono što su prethodne generacije prihvatile, a da to nikada nisu nezavisno ispitali.

Ovo je jedan od najvećih razloga zbog kojih se isti svijet ponavlja.

Čovječanstvo može stvarati narative, nasljeđivati narative, braniti narative, a zatim pomiješati te narative sa samom stvarnošću.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Ko je ovo prvobitno stvorio?

Ko je ovo preneo dalje?

Ko ovo i dalje podučava?

Ko ovo i dalje štiti?

Ko i dalje ima korist od ovoga?

Koja stvarnost ovo podržava?

Čovječanstvo ne može pravilno napredovati dok nastavlja da nasljeđuje narative prije nego što nauči kako da ih preispituje.

STVORENE PRIČE, STVORENE TITULE I STVORENI AUTORITET

Narativi se ne pojavljuju sami od sebe.

Ljudi ih stvaraju.

Priče se mogu stvoriti.

Titule se mogu stvoriti.

Autoritet se može stvoriti.

Položaji se mogu stvoriti.

Uloge se mogu stvoriti.
Sistemi se mogu stvoriti.
Vjervanja se mogu stvoriti.
Narativi zatim mogu biti povezani sa svima njima.
Ljudi ih zatim mogu naslijediti.
Ljudi ih mogu ponavljati.
Ljudi ih mogu braniti.
Ljudi se mogu emocionalno vezati za njih.
Buduće generacije ih na kraju mogu naslijediti kao stvarnost.
Ljudi bi zato trebalo da pitaju:
Ko je stvorio ovu titulu?
Ko je stvorio ovaj autoritet?
Ko je stvorio ovu ulogu?
Ko je stvorio ovu priču?
Ko joj je dao legitimitet?
Ko je štiti?
Ko ima korist od toga da se ona nastavi?
Koja stvarnost je podržava?
Postojanje titule nije automatski stvarnost.
Postojanje autoriteta nije automatski stvarnost.
Postojanje uloge nije automatski stvarnost.

Postojanje priče nije automatski stvarnost.

Postojanje sistema nije automatski stvarnost.

Stvarnost se uvijek mora ispitivati nezavisno od samog narativa.

NOVAC, PONAVLJANJE I POJAČAVANJE NARATIVA

Narativi mogu postati izuzetno moćni kada se uključi novac.

Ljudi mogu biti plaćeni da stvaraju narative.

Ljudi mogu biti plaćeni da ponavljaju narative.

Ljudi mogu biti plaćeni da podučavaju narative.

Ljudi mogu biti plaćeni da provode narative.

Ljudi mogu biti plaćeni da štite narative.

Ljudi mogu biti plaćeni da pišu narative.

Ljudi mogu biti plaćeni da distribuiraju narative.

Ljudi mogu biti plaćeni da brane narative.

Buduće generacije tada mogu naslijediti ponavljani narativ.

To ne znači automatski da je svaki narativ lažan.

To znači da se mehanizam mora preispitati.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Ko finansira ovaj narativ?

Ko ga ponavlja?

Ko ga podučava?

Ko ga štiti?

Ko ima korist od njega?

Šta se događa ako je osporen?

Šta se događa ako je razotkriven?

Koja stvarnost ga podržava?

Narativi na kraju mogu postati toliko normalizovani da ljudi prestanu da prepoznaju da su uopće narativi.

SISTEMI VJEROVANJA I NASLIJEĐENO PRIHVATANJE

Ljudi mogu biti podstaknuti da vjeruju u stvari koje ne mogu nezavisno ispitati.

Zatim mogu braniti ta vjerovanja.

Mogu se emocionalno vezati za ta vjerovanja.

Mogu ponavljati ta vjerovanja.

Mogu prenijeti ta vjerovanja budućim generacijama.

Buduće generacije tada mogu naslijediti vjerovanje, a da nikada nisu nezavisno ispitale njegov Izvor i porijeklo.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Ko je stvorio ovo vjerovanje?

Ko ima korist od ovog vjerovanja?

Koji dokazi podržavaju ovo vjerovanje?

Koja stvarnost podržava ovo vjerovanje?

Šta se događa kada se ono preispita?

Šta se događa ako ljudi prestanu da vjeruju u njega?

Samo vjerovanje nije stvarnost.

Stvarnost se uvijek mora nezavisno ispitivati.

SVJETSKO OKRUŽENJE NEPRESTANO POKAZUJE ČOVJEČANSTVU KAKO NARATIVI DJELUJU

Svjetsko okruženje neprestano pokazuje čovječanstvu kako narativi djeluju.

Ljudi jednostavno nisu pravilno naučeni kako da uče iz onoga što se pokazuje.

Svijet je prava škola.

Čovječanstvu se neprestano pokazuju:

Ponavljanje.

Zaštita.

Titule.

Autoritet.

Pripadnost.

Strah.

Zavisnost.

Ćutanje.

Podsticaji.

Emocija.

Nastup.

Narativi.

Ljudi često reaguju na ove mehanizme umjesto da iz njih uče.

Problem nije u tome što ništa nije vidljivo.

Problem je u tome što ljudi nisu pravilno naučeni kako da preispituju, vide, razumiju i uče iz onoga što je vidljivo.

NARATIVI MOGU POSTATI SNAŽNIJI OD STVARNOSTI

Jedna od najvećih opasnosti sa kojima se čovječanstvo suočava jeste to što narativi mogu postati snažniji od same stvarnosti.

Stvarnost može biti vidljiva.

Stvarnost može biti dokumentovana.

Stvarnost može biti iznova pokazivana.

Stvarnost može razotkriti protivrječnost.

Stvarnost može razotkriti ponavljane obrasce.

Stvarnost može razotkriti ljudsko ponašanje.

Ali ljudi i dalje mogu umjesto toga braniti narative.

Ljudi mogu odbaciti ono što se pokazuje.

Ljudi mogu štititi ono što su naslijedili.

Ljudi se mogu emocionalno vezati za priče.

Ljudi mogu braniti sisteme.

Ljudi mogu braniti autoritet.

Ljudi mogu braniti ponavljana objašnjenja.

Ljudi mogu braniti ono od čega zavise.

Ljudi mogu braniti ono što im daje osjećaj sigurnosti.

Ljudi mogu braniti ono što svi drugi brane.

Ljudi mogu braniti narative čak i kada stvarnost iznova pokazuje nešto drugačije.

NARATIVI MOGU POSTATI SAMO SVJETSKO OKRUŽENJE

Što duže narativ postoji, to normalniji može postati.

Što normalniji postaje, to se manje može preispitivati.

Što se manje preispituje, to postaje zaštićeniji.

Što postaje zaštićeniji, to ga više budućih generacija nasljeđuje.

Na kraju narativ može postati dio samog svjetskog okruženja.

Djeca ga mogu naslijediti.

Odrasli ga mogu naslijediti.

Nastavnici ga mogu naslijediti.

Sistemi ga mogu naslijediti.

Institucije ga mogu naslijediti.

Društva ga mogu naslijediti.

Ljudi na kraju mogu zaboraviti da je ikada bio stvoren.

Narativ tada može postati prihvaćen kao sama stvarnost.

Čovječanstvo može kolektivno stvoriti lažnu stvarnost, a zatim provesti generacije braneći je.

Ovo je jedan od najvećih razloga zbog kojih čovječanstvo iznova stvara isti svijet.

ZAŠTO JE NARATIV NASPRAM STVARNOSTI VAŽAN

Narativ naspram stvarnosti je važan zato što čovječanstvo ne može pravilno da uči iz svjetskog okruženja dok brka narative sa samom stvarnošću.

Izvor i porijeklo pitaju odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pitaju ko ima korist od toga da se to nastavi.

Karakter i dosljednost pitaju da li se ponašanje podudara sa onim što se tvrdi.

Dozvola za postavljanje pitanja pita šta zaustavlja postavljanje pitanja.

Emocionalni uticaj pita koja emocija oblikuje prihvatanje.

Narativ naspram stvarnosti sada pita:

Koja priča se predstavlja?

Koja stvarnost je podržava?

Koja stvarnost joj protivrječi?

Ko ju je stvorio?

Ko je štiti?

Ko je ponavlja?

Ko je nasljeđuje?

Ko ima korist od nje?

Koje svjetsko okruženje ovaj narativ pomaže da se ponovo stvori?

Tako ljudi počinju da prelaze od odbrane naslijeđenih narativa ka učenju iz same stvarnosti.

Tako ljudi prelaze od vjerovanja ka ispitivanju.

Tako ljudi prelaze od ispitivanja ka viđenju.

Tako ljudi prelaze od viđenja ka razumijevanju.

Tako ljudi prelaze od razumijevanja ka učenju.

Tako ljudi prelaze od učenja ka nezavisnom razmišljanju.

Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvođači naslijeđenih narativa u to da budu učenici svjetskog okruženja.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi nastavljaju da brane naslijeđene narative umjesto da uče iz same stvarnosti.

NARATIVI TOKOM VREMENA

Prvi dio ovog odjeljka objasnio je da narativi mogu biti stvoreni, ponavljani, naslijeđeni, zaštićeni i na kraju pomiješani sa samom stvarnošću.

Također je objasnio da stvarnost postoji nezavisno od vjerovanja, popularnosti, titula, autoriteta, emocije i ponavljanja.

Ovaj dio sada prelazi na to kako se narativi nastavljaju tokom vremena.

Narativi obično ne postaju moćni preko noći.

Često se grade tokom dugih vremenskih perioda.

Priča se može stvoriti.

Priča se može ponavljati.

Priča se može zapisati.

Priča se može distribuirati.

Priča se može štititi.

Priča se može podučavati.

Priča se može naslijediti.

Za priču se ljudi mogu emocionalno vezati.

Priča zatim može postati prihvaćena stvarnost.

Vremenom ljudi mogu zaboraviti da je ikada uopće bila narativ.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koliko dugo ovaj narativ postoji?

Ko ga je ponavljao?

Ko ga je štitio?

Ko ga je naslijedio?

Ko je imao korist od njega?

Koji dokazi ga podržavaju?

Koja stvarnost ga podržava?

Koje protivrječnosti postoje?

Šta se promijenilo tokom vremena?

Šta je ostalo zaštićeno?

Narativi tokom vremena mogu otkriti kako čovječanstvo iznova stvara isti svijet.

ČOVJEČANSTVO MOŽE KOLEKTIVNO STVORITI LAŽNU STVARNOST

Čovječanstvo može kolektivno stvoriti lažnu stvarnost koju samo čovječanstvo zatim pomiješa sa stvarnošću.

Ljudi možda ne vide cijeli mehanizam.

Mogu vidjeti samo:

Vlastitu ulogu.

Vlastiti posao.

Vlastito vjerovanje.

Vlastito uputstvo.

Vlastiti doprinos.

Vlastiti opstanak.

Ali svjetsko okruženje je često izgrađeno od milijardi ljudi koji kolektivno učestvuju u narativima koje nisu stvorili.

Jedna osoba piše.

Jedna osoba podučava.

Jedna osoba ponavlja.

Jedna osoba provodi.

Jedna osoba štiti.

Jedna osoba finansira.

Jedna osoba objavljuje.

Jedna osoba vjeruje.

Jedna osoba čuti.

Pojedinačno, ova ponašanja mogu djelovati mala.

Zajedno, ona mogu ponovo stvoriti čitavo svjetsko okruženje.

Čovječanstvo zatim može provesti generacije braneći ono što je samo stvorilo.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Kojem narativu doprinosim?

Koji narativ pomažem da se ponavlja?

Koji narativ pomažem da se štiti?

Koju stvarnost pomažem da se zamijeni?

Koje svjetsko okruženje moj doprinos pomaže da se ponovo stvori?

Ovo je jedan od najvećih mehanizama unutar Narativa naspram stvarnosti.

NARATIVI MOGU OBLIKOVATI LJUDSKO PONAŠANJE

Narativi ne oblikuju samo ono što ljudi misle.

Narativi mogu oblikovati ono što ljudi rade.

Narativi mogu oblikovati povjerenje.

Narativi mogu oblikovati strah.

Narativi mogu oblikovati pripadnost.

Narativi mogu oblikovati ćutanje.

Narativi mogu oblikovati poslušnost.

Narativi mogu oblikovati zavisnost.

Narativi mogu oblikovati emocionalnu vezanost.

Narativi mogu oblikovati identitet.

Narativi mogu oblikovati samo ponašanje.

Ljudi možda čak ni ne shvataju da se oblikuju.

Mogu vjerovati da djeluju nezavisno.

Ali na njihovo ponašanje možda su već uticali narativi koje su naslijedili.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Koje ponašanje ovaj narativ stvara?

Koje emocije ovaj narativ stvara?

Koje strahove ovaj narativ stvara?

Koje ćutanje ovaj narativ stvara?

Koju zavisnost ovaj narativ stvara?

Koje svjetsko okruženje ovaj narativ pomaže da se ponovo stvori?

Narativi postaju opasni kada ljudi prestanu da prepoznaju da ih oni oblikuju.

UKLAPANJE, PRIPADNOST I DRUŠTVENI NARATIVI

Ljudi su društvena bića.

Mnogi ljudi žele prihvatanje.

Mnogi ljudi žele pripadnost.

Mnogi ljudi žele odobravanje.

Mnogi ljudi žele da se ukllope.

To može postati jedan od najvećih mehanizama koji pojačavaju narative.

Ljudi mogu kopirati ono što drugi govore.

Ljudi mogu kopirati kako se drugi ponašaju.

Ljudi mogu kopirati kako se drugi oblače.

Ljudi mogu kopirati kako drugi govore.
Ljudi mogu kopirati ono što drugi promovišu.
Ljudi mogu kopirati ono što drugi brane.
Ljudi mogu kopirati ono u šta drugi vjeruju.
Ljudi mogu kopirati ono čega se drugi plaše.
Ljudi mogu kopirati ono što drugi odbacuju.
Ljudi mogu kopirati ono što drugi slave.
Ljudi na kraju mogu prestati da pitaju da li je nešto istinito i
umjesto toga pitati da li im pomaže da pripadaju.
Ljudi bi trebalo da pitaju:
Da li učim?
Ili se uklapam?
Da li postavljam pitanja?
Ili kopiram?
Da li razmišljam nezavisno?
Ili slijedim grupu?
Da li učim iz stvarnosti?
Ili učim kako da pripadam?
Pripadnost može postati snažnija od istine ako ljudi nisu naučeni
kako da je preispituju.

SAVREMENA NARATIVNA OKRUŽENJA

Savremena okruženja mogu brzo stvarati i širiti narative.

Ljudima se mogu pokazivati načini života.

Ljudima se mogu pokazivati mišljenja.

Ljudima se mogu pokazivati reakcije.

Ljudima se može pokazivati ogorčenje.

Ljudima se može pokazivati popularnost.

Ljudima se može pokazivati uspjeh.

Ljudima se može pokazivati status.

Ljudima se može pokazivati izgled.

Ljudima se mogu pokazivati emocionalne priče.

Ljudima se mogu pokazivati verzije života koje ne odražavaju stvarnost.

Ljudi zatim mogu kopirati ono što se iznova pokazuje.

Mogu kopirati riječi.

Mogu kopirati ličnosti.

Mogu kopirati načine života.

Mogu kopirati izgled.

Mogu kopirati ponašanja.

Mogu kopirati ono što djeluje popularno.

Mogu kopirati ono što djeluje uspješno.

Mogu izvoditi sreću.

Mogu izvoditi pripadnost.

Mogu izvoditi savršenstvo.

Mogu izvoditi važnost.

Savremeno narativno okruženje zato može stvoriti lažnu stvarnost koju ljudi kolektivno oponašaju.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koji narativ ovo okruženje stvara?

Koje ponašanje ovo okruženje nagrađuje?

Koji nastup ovo okruženje podstiče?

Koja stvarnost se skriva?

Koja stvarnost se zamjenjuje?

Koje razumijevanje se sprječava?

Savremena narativna okruženja mogu navesti ljude da žive unutar nastupa umjesto stvarnosti.

DRUŠTVENI NASTUP I ŽIVLJENJE UNUTAR NARATIVA

Ljudi također mogu početi da izvode verzije sebe.

Mogu izvoditi sreću.

Mogu izvoditi uspjeh.

Mogu izvoditi samopouzdanje.

Mogu izvoditi važnost.

Mogu izvoditi status.

Mogu izvoditi savršenstvo.

Mogu izvoditi pripadnost.

Ljudi mogu predstavljati život koji ne odražava stvarnost.

Drugi ljudi se zatim mogu porediti sa tim nastupom.

Poređenje zatim može stvoriti više nastupa.

Nastup može stvoriti više oponašanja.

Oponašanje može stvoriti više ponavljanja.

Ljudi na kraju mogu živjeti unutar kolektivnog narativa umjesto u samoj stvarnosti.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Šta se pokazuje?

Šta se skriva?

Da li je ovo stvarnost?

Ili je ovo nastup?

Da li se poredim sa stvarnošću?

Ili se poredim sa narativom?

Koje ponašanje ovaj nastup stvara?

Ljudi moraju naučiti da predstavljanje nije automatski stvarnost.

NARATIVI, DJECA I NASLIJEĐENO VJEROVANJE

Djeca se rađaju unutar narativa koje nisu stvorila.

Djeca nasljeđuju priče.

Djeca nasljeđuju sisteme.

Djeca nasljeđuju titule.

Djeca nasljeđuju autoritet.

Djeca nasljeđuju vjerovanja.

Djeca nasljeđuju ponašanja.

Djeca nasljeđuju strahove.

Djeca nasljeđuju emocionalne vezanosti.

Djeca nasljeđuju ponavljane obrasce.

Djeca zatim mogu odrasti u odrasle koji brane ono što su naslijedili.

Ovo je jedan od najvećih razloga zbog kojih čovječanstvo ponavlja isti svijet.

Djeca zato treba da nauče da pitaju:

Ko je ovo stvorio?

Zašto je stvoreno?

Ko ima korist od toga?

Koji dokazi to podržavaju?

Koja stvarnost to podržava?

Koje ponašanje to stvara?

Koje svjetsko okruženje to pomaže da se ponovo stvori?

Djeca ne bi trebalo jednostavno da nasljeđuju narative.

Djeca treba da nauče kako da ih sigurno preispituju.

SISTEMI, NARATIVI I SVJETSKO OKRUŽENJE

Narativi mogu postati ugrađeni u sisteme.

Sistemi mogu ponavljati narative.

Sistemi mogu štititi narative.

Sistemi mogu normalizovati narative.

Sistemi mogu nagrađivati narative.

Sistemi mogu obeshrabrivati postavljanje pitanja.

Ljudi na kraju mogu pomiješati ponavljanje sistema sa istinom.

Ali ponavljani sistemi nisu automatski stvarnost.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Koji narativ ovaj sistem ponavlja?

Koji narativ ovaj sistem štiti?

Koji narativ ovaj sistem nagrađuje?

Koji narativ ovaj sistem obeshrabruje ljude da preispituju?

Koja stvarnost ga podržava?

Koja stvarnost mu protivrječi?

Šta bi se dogodilo kada bi ljudi prestali da vjeruju u njega?

Ljudi često pokušavaju da poprave ishode bez preispitivanja narativa koji stvaraju te ishode.

To može navesti čovječanstvo da ponavlja isti svijet.

SVJETSKO OKRUŽENJE NEPRESTANO POKAZUJE ČOVJEČANSTVU KAKO NARATIVI DJELUJU

Svjetsko okruženje neprestano pokazuje čovječanstvu kako narativi djeluju.

Ljudi jednostavno nisu pravilno naučeni kako da uče iz onoga što se pokazuje.

Svijet je prava škola.

Čovječanstvu se neprestano pokazuju:

Ponavljanje.

Zaštita.

Titule.

Autoritet.

Pripadnost.

Strah.

Zavisnost.

Ćutanje.

Podsticaji.

Emocija.

Nastup.

Narativi.

Problem nije u tome što ništa nije vidljivo.

Problem je u tome što ljudi nisu pravilno naučeni kako da preispituju, vide, razumiju i uče iz onoga što je vidljivo.

NARATIVI, MOĆ I LJUDSKA SVIJEŠT

Jedna od najvećih lekcija koju čovječanstvo mora naučiti jeste da moć ne postoji samo kroz silu.

Moć može postojati kroz narative.

Ako ljudi mogu oblikovati narative, mogu oblikovati ponašanje.

Ako mogu oblikovati ponašanje, mogu oblikovati ishode.

Ako mogu oblikovati ishode, mogu oblikovati svjetsko okruženje.

Ljudi možda ne moraju silom da natjeraju čovječanstvo da ponavlja isti svijet ako ga čovječanstvo dobrovoljno samo ponavlja.

Čovječanstvo može stvarati narative, nasljeđivati narative, braniti narative, a zatim pomiješati te narative sa samom stvarnošću.

Ovo je jedan od najvećih mehanizama koji djeluju kroz ljudsku istoriju.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Ko oblikuje narativ?

Ko pojačava narativ?

Ko ima korist od narativa?

Ko nasljeđuje narativ?

Ko brani narativ?

Ko je emocionalno vezan za narativ?

Ko se plaši da preispituje narativ?

Koje svjetsko okruženje ovaj narativ pomaže da se ponovo stvori?

Ljudska svijest napreduje kada ljudi prestanu da žive unutar narativa i počnu da uče iz same stvarnosti.

NARATIV NASPRAM STVARNOSTI I NAPREDAK ČOVJEČANSTVA

Narativ naspram stvarnosti je dio Nedostajućeg puta ka napretku čovječanstva.

Čovječanstvo ne može napredovati dok se narativi iznova miješaju sa stvarnošću.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi nasljeđuju priče prije nego što nauče kako da ih preispituju.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi brane narative koje nikada nisu nezavisno ispitali.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi kolektivno stvaraju lažnu stvarnost, a zatim žive unutar nje.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi kolektivno stvaraju lažnu stvarnost, a zatim provode generacije braneći je.

Čovječanstvo ne može napredovati dok pripadnost postaje snažnija od istine.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi kopiraju jedni druge umjesto da uče iz stvarnosti.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi izvode verzije sebe umjesto da razumiju sebe.

Čovječanstvo ne može napredovati dok sistemi pojačavaju narative, a da ljude ne uče kako da ih preispituju.

Čovječanstvo ne može napredovati dok sistemi vjerovanja zamjenjuju stvarnost.

Čovječanstvo ne može napredovati dok buduće generacije nasljeđuju isti svijet bez razumijevanja onoga što ga je stvorilo.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi nastavljaju da brane naslijeđene narative umjesto da uče iz same stvarnosti.

Izvor i porijeklo pitaju odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pitaju ko ima korist od toga da se to nastavi.

Karakter i dosljednost pitaju da li se ponašanje podudara sa onim što se tvrdi.

Dozvola za postavljanje pitanja pita šta zaustavlja postavljanje pitanja.

Emocionalni uticaj pita koja emocija oblikuje prihvatanje.

Narativ naspram stvarnosti sada pita:

Koja priča se predstavlja?

Koja stvarnost je podržava?

Koja stvarnost joj protivrječi?

Ko ju je stvorio?

Ko je ponavlja?

Ko je štiti?

Ko je nasljeđuje?

Ko ima korist od nje?

Koje ponašanje ona stvara?

Koje svjetsko okruženje ona pomaže da se ponovo stvori?

Tako ljudi počinju da prelaze iz naslijeđenih narativa u stvarnost.

Tako ljudi prelaze od vjerovanja ka ispitivanju.

Tako ljudi prelaze od ispitivanja ka viđenju.

Tako ljudi prelaze od viđenja ka razumijevanju.

Tako ljudi prelaze od razumijevanja ka učenju.

Tako ljudi prelaze od učenja ka nezavisnom razmišljanju.

Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvodi naslijeđenih narativa u to da budu učenici svjetskog okruženja.

ODJELJAK 8 - PSIHOLOŠKI UTICAJ

ŠTA PSIHOLOŠKI UTICAJ ZAISTA ZNAČI

Odjeljak 1 je utvrdio da ljudi moraju naučiti odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Odjeljak 2 je utvrdio da ljudi moraju naučiti da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Odjeljak 3 je utvrdio da čovječanstvo iznova stvara isti svijet zato što podsticaji iznova nagrađuju ljude da ga ponovo stvaraju.

Odjeljak 4 je utvrdio da ponavljano ponašanje često otkriva više od riječi.

Odjeljak 5 je utvrdio da se ljudi često obeshrabruju da postavljaju pitanja prije nego što učenje uopće počne.

Odjeljak 6 je utvrdio da emocija može oblikovati povjerenje, vjerovanje, strah, reakciju, ćutanje i ponašanje prije nego što se razvije razumijevanje. Odjeljak 7 je utvrdio da čovječanstvo može kolektivno stvarati, nasljeđivati, braniti i miješati narative sa samom stvarnošću.

Odjeljak 8 sada prelazi na Psihološki uticaj.

Psihološki uticaj postoji zato što svjetsko okruženje neprestano oblikuje ljudski um prije nego što ljudi razumiju da to čini.

Ljudi se ne rađaju sa razumijevanjem svijeta.

Svijet uči ljude kako da razmišljaju prije nego što razumiju kako da zaštite svoj um.

Ljudi su neprestano izloženi:

Novcu.

Zavisnosti.

Autoritetu.

Strahu.

Ćutanju.

Podsticajima.

Narativima.

Ponašanju.

Ponavljanju.

Poređenju.

Nastupu.

Površnosti.

Ponavljanim problemima.

Ljudski um može biti oblikovan svim ovim stvarima mnogo prije nego što se razvije nezavisno razmišljanje.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Šta ovo okruženje radi ljudskom umu?

Šta se iznova pokazuje?

Šta se iznova prihvata?

Šta se iznova normalizuje?

Šta se iznova nasljeđuje?

Šta oblikuje ponašanje?

Šta oblikuje razumijevanje?

Šta oblikuje buduće generacije?

Psihološki uticaj uči ljude da razumiju šta produžena izloženost svjetskom okruženju radi samom čovječanstvu.

LJUDSKI UM JE JEDNO OD NAJVEĆIH OKRUŽENJA KOJE ČOVJEČANSTVO NIJE USPJELO DA ZAŠTITI

Jedan od najvećih problema sa kojima se čovječanstvo suočava jeste to što se ljudi često psihološki oblikuju prije nego što razumiju da se oblikuju.

Ljudski um je jedno od najvećih okruženja koje čovječanstvo nije uspjelo da zaštititi.

Ljudi se rađaju u okruženja koja nisu stvorili.

Nasljeđuju sisteme.

Nasljeđuju ponašanja.

Nasljeđuju narative.

Nasljeđuju autoritet.

Nasljeđuju zavisnost.

Nasljeđuju ponavljane obrasce.

Ljudi zatim mogu odrasti u odrasle koji brane ono što su naslijedili.

To se može dogoditi a da nikada ne razumiju šta ih je prije svega oblikovalo.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Šta me je oblikovalo?

Šta sam naslijedio?

Šta sam prihvatio?

Šta sam ponavljao?

Šta nikada nisam nezavisno ispitao?

Šta mi je postalo normalno?

Koje okruženje je pomoglo da se stvori moje razumijevanje?

Bez postavljanja pitanja, ljudi mogu provesti čitav život psihološki oblikovani okruženjima iz kojih nikada nisu pravilno naučili.

SVJETSKO OKRUŽENJE NEPRESTANO PODUČAVA ČOVJEČANSTVO

Svjetsko okruženje nikada ne prestaje da podučava.

Ljudi neprestano uče iz onoga što ih okružuje.

Djeca iz njega uče.

Odrasli iz njega uče.

Nastavnici iz njega uče.

Roditelji iz njega uče.

Sistemi iz njega uče.

Društva iz njega uče.

Svjetsko okruženje neprestano podučava čovječanstvo.

Problem je u tome što ljudi nisu pravilno naučeni kako da uče iz onoga što se pokazuje.

Svijet je prava škola.

Ljudi možda toga nisu svjesni, ali svjetsko okruženje neprestano utiče na ponašanje.

Ljudi mogu postati proizvodi svjetskog okruženja umjesto da budu njegovi učenici.

Ovo je jedan od najvećih razloga zbog kojih se isti svijet ponavlja.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Čemu ovo okruženje podučava?

Koje ponašanje nagrađuje?

Koje ponašanje obeshrabruje?

Koje ponašanje normalizuje?

Koje svjetsko okruženje ponovo stvara?

Kada ljudi nisu naučeni kako da uče iz svjetskog okruženja, često mu se umjesto toga psihološki prilagode.

**LJUDI SE MOGU PRILAGODITI NEZDRAVIM
OKRUŽENJIMA**

Ljudi su prilagodljivi.
To može biti korisno.
Ali može postati i opasno.
Ljudi se mogu psihološki prilagoditi nezdravim okruženjima.
Ljudi se mogu prilagoditi strahu.
Ljudi se mogu prilagoditi zavisnosti.
Ljudi se mogu prilagoditi anksioznosti.
Ljudi se mogu prilagoditi nepoštenju.
Ljudi se mogu prilagoditi površnosti.
Ljudi se mogu prilagoditi pritisku.
Ljudi se mogu prilagoditi nezdravim ponašanjima.
Ljudi se mogu prilagoditi nezdravim sistemima.
Ljudi se mogu prilagoditi ponavljanim problemima.
Ljudi se mogu psihološki prilagoditi samoj obmani kada se obmana iznova normalizuje.
Na kraju nezdrava okruženja mogu postati normalna.
Buduće generacije tada mogu naslijediti ta okruženja.
Ljudi bi zato trebalo da pitaju:
Čemu se prilagođavam?
Da li ovo treba da bude normalno?
Šta stvara ove uslove?
Koje ponašanje se štiti?

Koje svjetsko okruženje se ponovo stvara?

Ljudi se često prilagođavaju simptomima umjesto da uče iz uzroka.

MEHANIZAM NOVCA

Mehanizam novca je jedan od najvećih uticaja koji oblikuju psihološki uticaj.

Novac može oblikovati informacije.

Novac može oblikovati zavisnost.

Novac može oblikovati strah.

Novac može oblikovati ćutanje.

Novac može oblikovati podsticaje.

Novac može oblikovati odluke.

Novac može oblikovati ponašanje.

Novac može oblikovati ponavljanje.

Novac može oblikovati okruženja.

Novac može oblikovati ono što se ljudi podstiču da prihvate.

Mehanizam novca može oblikovati informacije, zavisnost, podsticaje, strah, ponavljanje, ćutanje, ponašanje i samu psihološku adaptaciju.

Ljudi se mogu psihološki prilagoditi ishodima, a da nikada ne nauče iz mehanizma koji ih stvara.

Ovo je jedan od najvećih mehanizama iz kojih čovječanstvo mora učiti.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Na šta novac ovdje utiče?

Koje ponašanje novac stvara?

Koje ćutanje novac štiti?

Koju zavisnost novac stvara?

Koji strah novac stvara?

Koje svjetsko okruženje novac pomaže da se ponovo stvori?

DJECA SU NAJVAŽNIJA GRUPA KOJU TREBA ZAŠTITITI

Djeca se ne rađaju sa alatima potrebnim da se zaštite od psiholoških efekata svjetskog okruženja.

Djeca su psihološki izložena svjetskom okruženju prije nego što imaju alate da ga razumiju ili da se od njega zaštite.

Djeca doživljavaju:

Novac.

Zavisnost.

Autoritet.

Strah.

Poređenje.

Nastup.

Narative.

Površnost.

Društveni pritisak.

Ponavljane obrasce.

Mnogo prije nego što ih razumiju.

Djeca mogu psihološki naslijediti strah.

Djeca mogu psihološki naslijediti anksioznost.

Djeca mogu psihološki naslijediti zavisnost.

Djeca mogu psihološki naslijediti poređenje.

Djeca mogu psihološki naslijediti nesigurnost.

Djeca mogu psihološki naslijediti površnost.

Djeca mogu psihološki naslijediti pritisak.

Djeca mogu psihološki naslijediti ćutanje.

Djeca mogu psihološki naslijediti nezdrava ponašanja.

Djeca mogu psihološki naslijediti ponavljane svjetske probleme.

Djeca ne bi trebalo da moraju psihološki da preživljavaju svjetsko okruženje, a da nisu pravilno naučena kako da iz njega uče.

Ovo je jedan od najvećih razloga zbog kojih obrazovanje mora da se unaprijedi.

Djeca zato treba da nauče:

Kako da postavljaju pitanja.

Kako da vide.

Kako da razumiju.

Kako da razmišljaju nezavisno.

Kako da sigurno uče iz svjetskog okruženja.

Zato je L2Q Komplet alata za postavljanje pitanja toliko važan.

LJUDSKA SVIJEST SE OBLIKUJE

Ljudsku svijest oblikuje svjetsko okruženje prije nego što čovječanstvo razumije kako se ona oblikuje.

Ako se strah iznova pokazuje, strah se može širiti.

Ako se poređenje iznova pokazuje, poređenje se može širiti.

Ako se zavisnost iznova pokazuje, zavisnost se može širiti.

Ako se nastup iznova pokazuje, nastup se može širiti.

Ako se površnost iznova pokazuje, površnost se može širiti.

Ako se ponavljanje iznova pokazuje, ponavljanje se može širiti.

Buduće generacije tada mogu naslijediti ove uslove.

Ljudi na kraju mogu zaboraviti ko su zato što toliko vremena provode prilagođavajući se svjetskom okruženju umjesto da iz njega uče.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Kakvu svijest ovo okruženje stvara?

Kakvo razumijevanje ovo okruženje stvara?

Koje ponašanje ovo okruženje stvara?

Koje svjetsko okruženje ovo okruženje pomaže da se ponovo stvori?

ZAŠTO JE PSIHOLOŠKI UTICAJ VAŽAN

Psihološki uticaj je važan zato što čovječanstvo ne može pravilno napredovati dok se ljudi psihološki oblikuju okruženjima koja ne razumiju.

Izvor i porijeklo pitaju odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pitaju ko ima korist od toga da se to nastavi.

Karakter i dosljednost pitaju da li se ponašanje podudara sa onim što se tvrdi.

Dozvola za postavljanje pitanja pita šta zaustavlja postavljanje pitanja.

Emocionalni uticaj pita koja emocija oblikuje prihvatanje.

Narativ naspram stvarnosti pita koja priča se predstavlja i da li je stvarnost podržava.

Psihološki uticaj sada pita:

Šta ovo okruženje radi ljudskom umu?

Koje ponašanje stvara?

Kakvo razumijevanje stvara?

Koji strah stvara?

Koju zavisnost stvara?

Koje poređenje stvara?

Koje svjetsko okruženje pomaže da se ponovo stvori?

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi nastavljaju da se psihološki prilagođavaju nezdravim svjetskim okruženjima umjesto da iz njih uče i unapređuju ih.

Kada ljudi nisu naučeni kako da uče iz svjetskog okruženja, često mu se umjesto toga psihološki prilagode.

Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvođači svjetskog okruženja u to da budu učenici svjetskog okruženja.

PSIHOLOŠKO OBLIKOVANJE TOKOM VREMENA

Prvi dio odjeljka objasnio je da se ljudi često psihološki oblikuju prije nego što razumiju da se oblikuju.

Ovaj dio sada prelazi na to kako se psihološko oblikovanje razvija tokom vremena.

Psihološki uticaj se obično ne događa u jednom trenutku.

Često se razvija kroz ponavljanu izloženost.

Ljudi iznova vide iste stvari.

Ljudi iznova čuju iste stvari.

Ljudi iznova doživljavaju iste stvari.

Ljudi se iznova prilagođavaju istim stvarima.

Vremenom ponavljana izloženost može postati normalna.

Ljudi na kraju mogu prestati da prepoznaju da se uopće oblikuju.

Ponavljana izloženost može postati jedan od najvećih nastavnika unutar svjetskog okruženja.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Čemu sam iznova izložen?

Šta iznova prihvatam?

Čemu se iznova prilagođavam?

Šta je postalo normalno?

Čemu podučavam buduće generacije?

Koje svjetsko okruženje pomažem da se ponovo stvori?

POREĐENJE, STATUS I VLASTITA VRIJEDNOST

Ljudi mogu početi da se porede sa drugima.

Poređenje može postati jedan od najvećih uticaja koji oblikuju ljudsko ponašanje.

Ljudi mogu porediti:

Izgled.

Novac.

Način života.

Popularnost.

Status.

Uspjeh.

Imovinu.

Odnose.

Važnost.

Ljudi na kraju mogu vezati vlastitu vrijednost za ova poređenja.

Ljudi mogu početi da vjeruju da vrijede manje zato što neko djeluje kao da ima više.

Ljudi mogu početi da vjeruju da vrijede više zato što poseduju više.

Ljudi mogu početi da mjere svoju vrijednost prema okruženjima koja ne odražavaju stvarnost.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Ko me je naučio da se poredim?

Sa čim se poredim?

Šta poređenje stvara?

Šta poređenje skriva?

Koje svjetsko okruženje poređenje pomaže da se ponovo stvori?

Poređenje može zaustaviti ljude da uče iz sebe zato što se usredsređuju na mjerenje sebe prema drugim ljudima.

POVRŠNOST, NASTUP I ŽIVLJENJE LAŽI

Ljudi mogu početi da izvode verzije sebe.

Mogu izvoditi sreću.

Mogu izvoditi uspjeh.

Mogu izvoditi samopouzdanje.

Mogu izvoditi savršenstvo.

Mogu izvoditi pripadnost.

Mogu izvoditi važnost.

Ljudi mogu skrivati kako se zaista osjećaju.

Ljudi mogu skrivati teškoće.

Ljudi mogu skrivati patnju.

Ljudi mogu skrivati neizvjesnost.

Ljudi mogu skrivati strah.

Ljudi mogu skrivati usamljenost.

Ljudi na kraju mogu početi da žive unutar samog nastupa.

Drugi ljudi zatim mogu kopirati taj nastup.

To može stvoriti ciklus.

Nastup stvara oponašanje.

Oponašanje stvara ponavljanje.

Ponavljjanje stvara normalizaciju.

Normalizacija stvara buduće generacije koje nasljeđuju nastup kao stvarnost.

Ljudi se mogu psihološki prilagoditi samoj obmani kada se obmana iznova normalizuje.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Šta se pokazuje?

Šta se skriva?

Šta se pretvaram da jesam?

Šta se plašim da otkrijem?

Da li učim?

Ili izvodim?

Ljudi moraju naučiti da predstavljanje nije automatski stvarnost.

DRUŠTVENA OKRUŽENJA I MEĐUSOBNO KOPIRANJE

Ljudi uče jedni od drugih.

To može biti korisno.

Ali može postati i opasno.

Ljudi mogu kopirati:

Riječi.

Mišljenja.

Ponašanja.

Načine života.

Izgled.

Ličnosti.

Vjerovanja.

Reakcije.

Emocije.

Navike.

Ljudi na kraju mogu prestati da razmišljaju nezavisno.

Mogu umjesto toga početi da slijede.

Mogu pitati:

Šta svi drugi rade?

Umjesto da pitaju:

Šta je istinito?

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Da li učim?

Ili kopiram?

Da li razumijem?

Ili slijedim?

Da li razmišljam nezavisno?

Ili se uklapam?

Ovo je jedan od najvećih razloga zbog kojih čovječanstvo iznova stvara isti svijet.

STRAH, ANKSIOZNOST I PSIHOLOŠKO PREŽIVLJAVANJE

Ljudi se mogu psihološki prilagoditi nezdravim okruženjima.

To može stvoriti strah.

To može stvoriti anksioznost.

To može stvoriti pritisak.

To može stvoriti neizvjesnost.

Ljudi mogu početi da preživljavaju okruženja umjesto da iz njih uče.

Ljudi mogu postati iscrpljeni.

Ljudi mogu postati preopterećeni.

Ljudi mogu postati zavisni.

Ljudi mogu postati emocionalno odvojeni.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Da li učim iz ovog okruženja?

Ili ga preživljavam?

Šta stvara ove uslove?

Šta stvara ove emocije?

Koje svjetsko okruženje se ponovo stvara?

Ljudi ne bi trebalo da moraju psihološki da preživljavaju okruženja koja nisu pravilno naučeni kako da razumiju.

POHLEPA, ZAVIST I LJUDSKA SVIJEST

Ljudi mogu početi da mjere vrijednost kroz novac.

Ljudi mogu početi da mjere vrijednost kroz status.

Ljudi mogu početi da mjere vrijednost kroz imovinu.

Ljudi mogu početi da mjere vrijednost kroz izgled.

Ljudi mogu početi da mjere vrijednost kroz popularnost.

To može stvoriti pohlepu.

To može stvoriti zavist.

To može stvoriti takmičenje.

To može stvoriti nesigurnost.

Ljudi na kraju mogu prestati da uče iz svijeta i umjesto toga se takmičiti unutar njega.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Za čim jurim?

Zašto jurim za tim?

Ko me je naučio da to vrednujem?

Koje ponašanje ovo stvara?

Koje svjetsko okruženje ovo pomaže da se ponovo stvori?

Ljudska svijest ne može pravilno napredovati kada se ljudi uče da se takmiče umjesto da razumiju.

DJECA I PSIHOLOŠKO NASLJEĐE

Djeca ne nasljeđuju samo informacije.

Djeca nasljeđuju okruženja.

Djeca nasljeđuju ponašanja.

Djeca nasljeđuju strahove.

Djeca nasljeđuju narative.

Djeca nasljeđuju pritisak.

Djeca nasljeđuju poređenje.

Djeca nasljeđuju površnost.

Djeca nasljeđuju nastup.

Djeca nasljeđuju zavisnost.

Djeca nasljeđuju ponavljane svjetske probleme.

Djeca također uče od odraslih oko sebe.

Djeca mogu naučiti lažnu sreću.

Djeca mogu naučiti poređenje.

Djeca mogu naučiti društveni pritisak.

Djeca mogu naučiti ćutanje.

Djeca mogu naučiti nastup.

Djeca mogu naučiti kako da skrivaju patnju.

Djeca mogu psihološki naslijediti samo preživljavanje.

Djeca na kraju mogu naslijediti patnju prije nego što razumiju šta ju je stvorilo.

Ovo je jedan od najvećih razloga zbog kojih čovječanstvo ponavlja isti svijet.

Djeca zato treba da nauče kako da sigurno postavljaju pitanja prije nego što ovi uticaji postanu duboko normalizovani.

LJUDSKA SVIJEST I SVJETSKO OKRUŽENJE

Ljudsku svijest oblikuje svjetsko okruženje.

Ljudska svijest se oblikuje prije nego što čovječanstvo razumije kako se ona oblikuje.

Ako se strah iznova pokazuje, strah se može širiti.

Ako se poređenje iznova pokazuje, poređenje se može širiti.

Ako se zavisnost iznova pokazuje, zavisnost se može širiti.

Ako se nastup iznova pokazuje, nastup se može širiti.

Ako se površnost iznova pokazuje, površnost se može širiti.

Ako se ponavljanje iznova pokazuje, ponavljanje se može širiti.

Buduće generacije tada mogu naslijediti ove uslove.

Ljudi na kraju mogu zaboraviti ko su zato što toliko vremena provode prilagođavajući se svjetskom okruženju umjesto da iz njega uče.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Čemu ovo okruženje podučava čovječanstvo?

Kakvu svijest ono stvara?

Kakvo razumijevanje ono stvara?

Koji svijet ono pomaže da se ponovo stvori?

Ljudska svijest napreduje kada ljudi prestanu da se psihološki prilagođavaju svjetskom okruženju i počnu da iz njega uče.

MEHANIZAM NOVCA I PSIHOLOŠKA ADAPTACIJA

Mehanizam novca može oblikovati informacije.

Mehanizam novca može oblikovati zavisnost.

Mehanizam novca može oblikovati strah.

Mehanizam novca može oblikovati ponašanje.

Mehanizam novca može oblikovati ponavljanje.

Mehanizam novca može oblikovati ćutanje.

Mehanizam novca može oblikovati samu psihološku adaptaciju.

Ljudi se mogu psihološki prilagoditi ishodima, a da nikada ne nauče iz mehanizma koji ih stvara.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Na šta novac utiče?

Koje ponašanje novac stvara?

Koji strah novac stvara?

Koju zavisnost novac stvara?

Koje ćutanje novac štiti?

Koje svjetsko okruženje novac pomaže da se ponovo stvori?

PSIHOLOŠKI UTICAJ I NAPREDAK ČOVJEČANSTVA

Psihološki uticaj je dio Nedostajućeg puta ka napretku čovječanstva.

Čovječanstvo ne može napredovati dok se ljudi psihološki prilagođavaju okruženjima koja ne razumiju.

Čovječanstvo ne može napredovati dok su djeca izložena svjetskim problemima, a da nisu pravilno naučena kako da iz njih uče.

Čovječanstvo ne može napredovati dok se ljudi porede sa lažnim stvarnostima.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi izvode verzije sebe umjesto da razumiju sebe.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi psihološki preživljavaju nezdrava okruženja umjesto da ih unapređuju.

Čovječanstvo ne može napredovati dok se ljudi prilagođavaju ponavljanim problemima umjesto da uče iz onoga što ih stvara.

Čovječanstvo ne može napredovati dok mehanizam novca nastavlja da oblikuje informacije, zavisnost, strah, ponašanje, ponavljanje i ćutanje, dok se ljudi psihološki prilagođavaju ishodima umjesto da uče iz uzroka.

Izvor i porijeklo pitaju odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pitaju ko ima korist od toga da se to nastavi.

Karakter i dosljednost pitaju da li se ponašanje podudara sa onim što se tvrdi.

Dozvola za postavljanje pitanja pita šta zaustavlja postavljanje pitanja.

Emocionalni uticaj pita koja emocija oblikuje prihvatanje.

Narativ naspram stvarnosti pita koja priča se predstavlja i da li je stvarnost podržava.

Psihološki uticaj sada pita:

Šta ovo okruženje radi ljudskom umu?

Šta ovo okruženje radi djeci?

Šta ovo okruženje radi razumijevanju?

Šta ovo okruženje radi ljudskoj svijesti?

Koje svjetsko okruženje pomaže da se ponovo stvori?

Tako ljudi počinju da prelaze iz psihološke adaptacije u razumijevanje.

Tako ljudi prelaze od vjerovanja ka ispitivanju.

Tako ljudi prelaze od ispitivanja ka viđenju.

Tako ljudi prelaze od viđenja ka razumijevanju.

Tako ljudi prelaze od razumijevanja ka učenju.

Tako ljudi prelaze od učenja ka nezavisnom razmišljanju.

Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvođači svjetskog okruženja u to da budu učenici svjetskog okruženja.

ODJELJAK 9 - PRIMIJENI ISTI STANDARD SVUDA

ŠTA PRIMIJENI ISTI STANDARD SVUDA ZAISTA ZNAČI

Odjeljak 1 je utvrdio da ljudi moraju naučiti odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Odjeljak 2 je utvrdio da ljudi moraju naučiti da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Odjeljak 3 je utvrdio da čovječanstvo iznova stvara isti svijet zato što podsticaji iznova nagrađuju ljude da ga ponovo stvaraju.

Odjeljak 4 je utvrdio da ponavljano ponašanje često otkriva više od riječi.

Odjeljak 5 je utvrdio da se ljudi često obeshrabruju da postavljaju pitanja prije nego što učenje uopće počne.

Odjeljak 6 je utvrdio da emocija može oblikovati povjerenje, vjerovanje, strah, reakciju, ćutanje i ponašanje prije nego što se razvije razumijevanje. Odjeljak 7 je utvrdio da čovječanstvo može kolektivno stvarati, nasljeđivati, braniti i miješati narative sa samom stvarnošću.

Odjeljak 8 je utvrdio da svjetsko okruženje psihološki oblikuje čovječanstvo prije nego što čovječanstvo razumije da se to događa.

Odjeljak 9 sada prelazi na Primijeni isti standard svuda.

Primijeni isti standard svuda postoji zato što čovječanstvo često primjenjuje različite standarde na različite ljude, sisteme, okruženja i situacije.

Ljudi mogu primjenjivati jedan standard na druge dok štite sebe.

Ljudi mogu primjenjivati jedan standard na sisteme dok štite autoritet.

Ljudi mogu primjenjivati jedan standard na autoritet dok štite ono od čega zavise.

Ljudi mogu preispitivati jednu stvar dok odbijaju da preispituju drugu.

Ljudi mogu preispitivati jedan narativ dok ulaze u drugi.

Ljudi mogu preispitivati jedan sistem dok štite drugi.

Primijeni isti standard svuda uči ljude da uklone dvostruke standarde iz učenja.

Ali Primijeni isti standard svuda je više od dvostrukih standarda.

Uči ljude da razumiju zašto se različiti standardi uopće koriste.

Ljudi često primjenjuju različite standarde zato što zavisnost, strah, pripadnost, identitet, novac, autoritet, emocija i naslijeđeni narativi utiču na to gdje su ljudi spremni da uče.

ČOVJEČANSTVO ČESTO KORISTI RAZLIČITE STANDARDE

Jedan od najvećih razloga zbog kojih čovječanstvo iznova stvara isti svijet jeste to što ljudi često koriste različite standarde.

Ljudi mogu postati selektivni.

Selektivno postavljanje pitanja.

Selektivni dokazi.

Selektivno povjerenje.

Selektivni skepticizam.

Selektivna emocija.

Selektivno ogorčenje.

Selektivni narativi.

Selektivna dozvola.

Selektivno učenje.

Ljudi mogu postavljati teška pitanja kada ih nešto ugrožava, ali prestati da postavljaju pitanja kada im nešto koristi.

Ljudi mogu primjenjivati standarde dokaza na nešto što im se ne dopada dok štite nešto od čega zavise.

Ljudi mogu zahtijevati dosljednost od drugih dok sami izbjegavaju dosljednost.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Da li primjenjujem isti standard svuda?

Da li nešto štitim?

Da li nešto izbjegavam?

Šta nisam spreman da preispitam?

Od čega zavisim?

Za šta sam emocionalno vezan?

Šta postaje neprijatno kada ovdje primijenim isti standard?

Dvostruki standardi mogu postati jedan od najvećih mehanizama koji omogućavaju da se ponavljani svjetski problemi nastave.

ISTI STANDARD MORA DA SE PRIMJENJUJE SVUDA

Istina ne zahtijeva različite standarde u zavisnosti od toga ko se ispituje.

Isti standard mora da se primjenjuje svuda.

Isti standard se primjenjuje na:

Ljude.

Djecu.

Odrasle.

Roditelje.

Nastavnike.

Škole.

Vlade.

Medije.

Policiju.

Sisteme.

Institucije.

Organizacije.

Autoritet.

Stručnjake.

Narative.

Informacije.

Priče.

Vjerovanja.

Isti standard se primjenjuje i na nas same.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Da li bih ovaj standard primijenio na sebe?

Da li bih ovaj standard primijenio na nekoga koga podržavam?

Da li bih ovaj standard primijenio na nekoga sa kim se ne slažem?

Da li bih ovaj standard primijenio na sistem?

Da li bih ovaj standard primijenio na autoritet?

Da li bih ovaj standard primijenio na ono od čega zavisim?

Nezavisno razmišljanje ne može se u potpunosti razviti dok ljudi ne nauče da primjenjuju isti standard svuda.

LJUDI ČESTO PRESTANU DA UČE TAMO GDJE POSTAJE NEPRIJATNO

Ljudi često prestanu da uče upravo na mjestu gdje učenje počinje da osporava ono od čega zavise.

Mogu prestati da postavljaju pitanja kada je uključen novac.

Mogu prestati da postavljaju pitanja kada je pripadnost ugrožena.

Mogu prestati da postavljaju pitanja kada je uključen autoritet.

Mogu prestati da postavljaju pitanja kada se njihov identitet osporava.

Mogu prestati da postavljaju pitanja kada se njihova uloga razotkriva.

Mogu prestati da postavljaju pitanja kada se mora ispitati njihovo vlastito ponašanje.

Ovo je važno zato što učenje često počinje tamo gdje se udobnost završava.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Gdje prestajem da postavljam pitanja?

Gdje mi postaje neprijatno?

Šta ova nelagoda otkriva?

Šta štitim?

Šta bih možda morao da razumijem ako nastavim da postavljam pitanja?

Primijeni isti standard svuda uči ljude da ne prestaju da uče kada postavljanje pitanja postane neprijatno.

MEHANIZAM NOVCA I RAZLIČITI STANDARDI

Mehanizam novca može postati jedan od najvećih razloga zbog kojih ljudi prestaju da primjenjuju isti standard svuda zato što zavisnost može uticati na to gdje su ljudi spremni da postavljaju pitanja. Novac može oblikovati ono što ljudi preispituju.

Novac može oblikovati ono što ljudi izbjegavaju.

Novac može oblikovati ono što ljudi štite.

Novac može oblikovati ono što ljudi brane.

Novac može oblikovati ono o čemu ljudi ćute.

Novac može oblikovati ono što ljudi ponavljaju.

Novac može oblikovati ono što su ljudi spremni da ispitaju.

Ljudi mogu primjenjivati jedan standard prije nego što se uključi novac, a drugi nakon što se pojavi zavisnost.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Na šta novac ovdje utiče?

Koja zavisnost postoji?

Šta sam plaćen da ponavljam?

Šta sam plaćen da štitim?

Šta se plašim da preispitam zbog novca?

Koji standard se mijenja kada je uključen novac?

Ako mehanizam novca mijenja standard koji se primjenjuje, onda se standard ne primjenjuje svuda.

LJUDI ČESTO PREISPITUJU ONO ŠTO IM SE NE DOPADA DOK ŠTITE ONO OD ČEGA ZAVISE

Ljudi mogu postati zarobljeni unutar selektivnog učenja.

Ljudi mogu preispitivati ono što im se ne dopada.

Ljudi mogu štititi ono od čega imaju korist.

Ljudi mogu štititi ono od čega zavise.

Ljudi mogu štititi ono što djeluje sigurno.

Ljudi mogu štititi ono što su naslijedili.

Ljudi mogu štititi ono što svi drugi štite.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Zašto ovo preispitujem?

Zašto ono ne preispitujem?

Šta štitim?

Čega se plašim da ću izgubiti?

Čega se plašim da ću vidjeti?

Koji standard odbijam da primijenim?

Primijeni isti standard svuda uči ljude da uklone emocionalnu pristrasnost iz učenja.

PRIMIJENI ISTI STANDARD SVUDA NA SVIH OSAM ODJELJAKA

Primijeni isti standard svuda je odjeljak koji povezuje prethodnih osam odjeljaka.

Izvor i porijeklo moraju se primjenjivati svuda.

Standard dokaza mora se primjenjivati svuda.

Podsticaj i korist moraju se primjenjivati svuda.

Karakter i dosljednost moraju se primjenjivati svuda.

Dozvola za postavljanje pitanja mora se primjenjivati svuda.

Emocionalni uticaj mora se primjenjivati svuda.

Narativ naspram stvarnosti mora se primjenjivati svuda.

Psihološki uticaj mora se primjenjivati svuda.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Da li ove alate koristim svuda?

Ili samo tamo gdje mi je prijatno?

Da li primjenjujem isti standard na svaki odjeljak?

Ili komplet alata koristim selektivno?

OBRAZOVANJE MORA PODUČAVATI DOSLJEDNOM RAZMIŠLJANJU

Obrazovanje često uči ljude da odvajaju predmete.

Ali svjetsko okruženje je povezano.

Ljudi treba da budu naučeni da primjenjuju iste standarde svuda.

U suprotnom, ljudi mogu postati stručnjaci za preispitivanje jednog područja, a da drugo nikada ne preispituju.

Ljudi mogu postati veoma upućeni bez toga da postanu nezavisni mislioci.

Ljudi mogu postati informisani dok i dalje iznova stvaraju isti svijet.

Obrazovanje zato treba da uči ljude da prepoznaju dvostruke standarde.

Obrazovanje treba da uči djecu da prepoznaju selektivnu istinu.

Obrazovanje treba da uči djecu da prepoznaju selektivno ogorčenje.

Obrazovanje treba da uči djecu da prepoznaju selektivno postavljanje pitanja.

Obrazovanje treba da uči djecu da prepoznaju selektivno učenje.

Djeca mogu naslijediti dvostruke standarde prije nego što razumiju šta su oni.

Svrha nije da se napadaju ljudi.

Svrha je stvaranje dosljednosti.

OVAJ ODJELJAK SE ODNOSI I NA NAS SAME

Jedna od najvećih grešaka koje ljudi prave jeste vjerovanje da se ovi odjeljci odnose samo na druge.

Odnose se i na nas same.

Ljudi bi trebalo da pitaju:

Čemu doprinosim?

Šta ponavljam?

Šta štitim?

Šta izbjegavam?

Šta sam naslijedio?

Šta nikada nisam nezavisno ispitao?

Da li bih isti standard primijenio na sebe?

Primijeni isti standard svuda uklanja izuzetke iz učenja.

Niko ne bi trebalo automatski da bude izuzet od preispitivanja.

PRIMIJENI ISTI STANDARD SVUDA I LJUDSKA SVIJEST

Ljudska svijest ne može pravilno napredovati dok se različiti standardi primjenjuju na različita područja života.

Ako ljudi primjenjuju jedan standard na sebe, a drugi na druge, svijest ne napreduje.

Ako ljudi primjenjuju jedan standard na sisteme koji im se ne dopadaju, a drugi na sisteme od kojih zavise, svijest ne napreduje.

Ako ljudi primjenjuju jedan standard na narative koje odbacuju, a drugi na narative koje emocionalno štite, svijest ne napreduje.

Ako ljudi primjenjuju jedan standard na autoritet drugdje, ali ne i na autoritet blizu sebe, svijest ne napreduje.

Ljudska svijest napreduje kada ljudi nauče da primjenjuju isti standard svuda.

ZAŠTO JE PRIMIJENI ISTI STANDARD SVUDA VAŽNO

Primijeni isti standard svuda je važno zato što čovječanstvo ne može pravilno napredovati dok se različiti standardi primjenjuju na različite ljude, sisteme, narative i okruženja.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi preispituju druge, ali ne i sebe.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi preispituju jedan autoritet, ali ne i drugi.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi preispituju jedan narativ, a štite drugi.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi selektivno primjenjuju istinu.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi selektivno primjenjuju učenje.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi prestaju da uče tamo gdje postavljanje pitanja postaje neprijatno.

Čovječanstvo ne može napredovati dok mehanizam novca mijenja standard koji su ljudi spremni da primjene.

Čovječanstvo ne može napredovati dok dvostruki standardi ostaju normalizovani.

Izvor i porijeklo pitaju odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pitaju ko ima korist od toga da se to nastavi.

Karakter i dosljednost pitaju da li se ponašanje podudara sa onim što se tvrdi.

Dozvola za postavljanje pitanja pita šta zaustavlja postavljanje pitanja.

Emocionalni uticaj pita koja emocija oblikuje prihvatanje.

Narativ naspram stvarnosti pita koja priča se predstavlja i da li je stvarnost podržava.

Psihološki uticaj pita šta svjetsko okruženje radi ljudskom umu.

Primijeni isti standard svuda sada pita:

Da li primjenjujem isti standard svuda?

Šta izuzimam?

Šta štitim?

Šta nisam spreman da ispitam?

Gdje nelagoda zaustavlja moje postavljanje pitanja?

Gdje novac mijenja standard?

Koje svjetsko okruženje se ponovo stvara kada se koriste različiti standardi?

Tako ljudi prelaze iz selektivnog učenja u dosljedno učenje.

Tako ljudi prelaze iz selektivnog postavljanja pitanja u nezavisno razmišljanje.

Tako ljudi prelaze iz toga da budu proizvodi svjetskog okruženja u to da budu učenici svjetskog okruženja.

DVOSTRUKI STANDARDI I ČOVJEČANSTVO

Prvi dio ovog odjeljka objasnio je da čovječanstvo često primjenjuje različite standarde na različite ljude, sisteme, okruženja i situacije.

Ovaj dio sada prelazi na to kako različiti standardi iznova stvaraju svjetsko okruženje.

Dvostruki standardi mogu postati nevidljivi.

Ljudi možda ne shvataju da ih koriste.

Ljudi mogu primjenjivati jedan standard na sebe, a drugi na druge.

Ljudi mogu primjenjivati jedan standard na autoritet, a drugi na obične ljude.

Ljudi mogu primjenjivati jedan standard na jednu grupu, a drugi na drugu grupu.

Ljudi mogu primjenjivati jedan standard na jedan narativ, a drugi na drugi narativ.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Da li sam dosljedan?

Koje standarde mijenjam?

Šta štitim?

Koje svjetsko okruženje pomažem da se ponovo stvori?

Dvostruki standardi mogu postati jedan od najvećih razloga zbog kojih se ponavljani svjetski problemi nastavljaju.

PRIPADNOST, IDENTITET I ZAŠTITA ONOGA ŠTO DJELUJE SIGURNO

Ljudi se mogu emocionalno vezati za ono od čega zavise.

Ljudi se mogu emocionalno vezati za ono što su naslijedili.

Ljudi se mogu emocionalno vezati za ono sa čim se poistovjećuju.

Ljudi se mogu emocionalno vezati za pripadnost.

Ljudi mogu početi da štite identitete umjesto da uče iz stvarnosti.

Ljudi mogu početi da štite grupe umjesto da uče iz ponašanja.

Ljudi mogu početi da štite vjerovanja umjesto da uče iz dokaza.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Koji dio svog identiteta štitim?

Koji dio svoje pripadnosti štitim?

Čega se plašim da ću izgubiti?

Čega se plašim da ću vidjeti?

Šta bih naučio kada bih ovdje primijenio isti standard?

Ljudi često štite ono zbog čega se osjećaju sigurno.

To može zaustaviti učenje.

TRIBALIZAM, PODJELA I SELEKTIVNA ISTINA

Ljudi mogu da se razdvoje u grupe.

Grupe mogu postati snažnije od učenja.

Grupe mogu postati snažnije od istine.

Grupe mogu postati snažnije od razumijevanja.

Ljudi mogu braniti svoju stranu.

Ljudi mogu napadati drugu stranu.

Ljudi mogu odbacivati informacije u zavisnosti od toga ko ih predstavlja.

Ljudi mogu prihvatati informacije u zavisnosti od toga ko ih predstavlja.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Da li bih povjerovao u ovo da je neko drugi to rekao?

Da li bih odbacio ovo da je to rekao neko koga podržavam?

Da li učim?

Ili biram strane?

Selektivna istina može postati jedan od najvećih mehanizama koji sprječavaju nezavisno razmišljanje.

ZAŠTITA ZAVISNOSTI

Ljudi mogu postati zavisni od okruženja koja nikada nisu nezavisno ispitali.

Ljudi mogu postati zavisni od sistema.
Ljudi mogu postati zavisni od autoriteta.
Ljudi mogu postati zavisni od novca.
Ljudi mogu postati zavisni od odobravanja.
Ljudi mogu postati zavisni od pripadnosti.
Ljudi tada mogu štititi te zavisnosti.
Ljudi bi zato trebalo da pitaju:
Od čega zavisim?
Da li bih to preispitao kada bih ga izgubio?
Da li bih to preispitao kada bi uticalo na nekog drugog?
Da li bih to preispitao kada od toga ne bih imao korist?
Ljudi često štite zavisnost, a da ne prepoznaju da to rade.

MEHANIZAM NOVCA I DOSLJEDNOST

Mehanizam novca može postati jedan od najvećih razloga zbog kojih ljudi prestaju da primjenjuju isti standard svuda.

Zavisnost može uticati na to gdje su ljudi spremni da uče.

Zavisnost može uticati na to gdje su ljudi spremni da postavljaju pitanja.

Novac može oblikovati ono što ljudi brane.

Novac može oblikovati ono što ljudi izbjegavaju.

Novac može oblikovati ono što ljudi ponavljaju.

Novac može oblikovati ono o čemu ljudi ćute.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Koji standard se mijenja kada je uključen novac?

Koja zavisnost postoji?

Šta štitim?

Čega se plašim da ću izgubiti?

Šta bih naučio kada bi se novac uklonio iz ove situacije?

Ako mehanizam novca mijenja standard koji se primjenjuje, onda se standard ne primjenjuje svuda.

LJUDI MOGU POSTATI SELEKTIVNI UČENICI

Ljudi mogu postati izuzetno dobri u preispitivanju nekih područja dok odbijaju da preispituju druga.

Ljudi mogu postati stručnjaci za uočavanje problema drugdje dok odbijaju da vide vlastite doprinose.

Ljudi mogu postati stručnjaci za razotkrivanje protivrječnosti dok štite vlastite protivrječnosti.

Ljudi mogu postati stručnjaci za preispitivanje narativa dok štite naslijeđene narative.

Ljudi mogu postati stručnjaci za preispitivanje sistema dok štite sisteme od kojih zavise.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Da li učim?

Ili biram gdje sam spreman da učim?

Šta me navodi da prestanem da učim?

Šta me navodi da mi postane neprijatno?

Ljudi često prestanu da uče upravo na mjestu gdje učenje počinje da osporava ono od čega zavise.

Selektivno učenje može postati jedna od najvećih prepreka nezavisnom razmišljanju.

DJECA MOGU NASLIJEDITI RAZLIČITE STANDARDE

Djeca uče od odraslih.

Djeca posmatraju šta odrasli rade.

Djeca posmatraju šta odrasli izbjegavaju.

Djeca posmatraju šta odrasli štite.

Djeca posmatraju šta odrasli ponavljaju.

Djeca mogu naslijediti dvostruke standarde prije nego što razumiju šta su oni.

Djeca mogu naslijediti:

Selektivnu istinu.

Selektivno ogorčenje.

Selektivno postavljanje pitanja.

Selektivno učenje.

Selektivne dokaze.

Selektivno povjerenje.

Djeca mogu naučiti:

Preispituj druge, ali ne sebe.

Preispituj neke sisteme, ali ne druge.

Preispituj neki autoritet, ali ne drugi.

Preispituj neke narative, ali ne druge.

Preispituj neke ljude, ali ne druge.

Buduće generacije tada mogu ponovo stvoriti isti svijet bez razumijevanja zašto.

Djeca zato od početka treba da uče dosljednost.

DOSLJEDNOST JE JEDAN OD NAJVEĆIH PUTEVA KA NAPRETKU ČOVJEČANSTVA

Napredak čovječanstva ne može pravilno nastati bez dosljednosti.

Dosljednost uklanja izuzetke.

Dosljednost uklanja favorizovanje.

Dosljednost uklanja selektivno učenje.

Dosljednost uklanja selektivnu istinu.

Dosljednost uklanja selektivno postavljanje pitanja.

Dosljednost pomaže ljudima da postanu nezavisni mislioci.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Da li bih ovaj standard primijenio svuda?

Da li bih ga primijenio na svakoga?

Da li bih ga primijenio na sebe?

Da li bih ga primijenio na ono što podržavam?

Da li bih ga primijenio na ono od čega zavisim?

Nezavisno razmišljanje ne može se u potpunosti razviti dok ljudi ne nauče da primjenjuju isti standard svuda.

LJUDSKA SVIJEST I DOSLJEDNOST

Ljudska svijest ne može pravilno napredovati dok se različiti standardi primjenjuju na različita područja života.

Ljudi mogu postati izuzetno obrazovani o mnogim stvarima, a ipak ostati nedosljedni.

Ljudi mogu postati informisani, a ipak ostati nedosljedni.

Ljudi mogu postati obrazovani, a ipak ostati nedosljedni.

Ljudska svijest napreduje kada dosljednost postane snažnija od favorizovanja.

Ljudska svijest napreduje kada dosljednost postane snažnija od pripadnosti.

Ljudska svijest napreduje kada dosljednost postane snažnija od zavisnosti.

Ljudska svijest napreduje kada dosljednost postane snažnija od straha.

Ljudi bi zato trebalo da pitaju:

Koju dosljednost izbjegavam?

Koji standard nisam spreman da primijenim?

Koje svjetsko okruženje pomažem da se ponovo stvori?

ISTI STANDARD SE PRIMJENJUJE NA NAS SAME

Ovaj odjeljak se odnosi i na nas same.

Niko ne bi trebalo da bude izuzet.

Isti standard se primjenjuje na nas same.

Isti standard se primjenjuje na naš rad.

Isti standard se primjenjuje na naša vjerovanja.

Isti standard se primjenjuje na naše ponašanje.

Isti standard se primjenjuje na naše doprinose.

Isti standard se primjenjuje svuda.

Ovo je jedan od najvećih puteva ka poštenju.

PRIMIJENI ISTI STANDARD SVUDA I NAPREDAK ČOVJEČANSTVA

Primijeni isti standard svuda je dio Nedostajućeg puta ka napretku čovječanstva.

Čovječanstvo ne može napredovati dok se različiti standardi primjenjuju na različite ljude, sisteme, autoritet, narative i okruženja.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi preispituju jednu stvar, a štite drugu.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi selektivno primjenjuju istinu.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi selektivno primjenjuju učenje.

Čovječanstvo ne može napredovati dok ljudi štite ono od čega zavise.

Čovječanstvo ne može napredovati dok djeca nasljeđuju različite standarde.

Čovječanstvo ne može napredovati dok nedosljednost ostaje normalizovana.

Izvor i porijeklo pita odakle je nešto došlo i šta ga je oblikovalo.

Standard dokaza pita da li dokazi podržavaju ono što se tvrdi.

Podsticaj i korist pita ko ima korist od njegovog nastavka.

Karakter i dosljednost pitaju da li se ponašanje usklađuje sa onim što se tvrdi.

Dozvola za postavljanje pitanja pita šta zaustavlja postavljanje pitanja.

Emocionalni uticaj pita koja emocija oblikuje prihvatanje.

Narativ naspram stvarnosti pita koja priča se predstavlja i da li je stvarnost podržava.

Psihološki uticaj pita šta svjetsko okruženje radi ljudskom umu.

Primijeni isti standard svuda sada pita:

Da li primjenjujem isti standard svuda?

Šta izuzimam?

Šta štitim?

Šta nisam spreman da ispitam?

Gdje neprijatnost zaustavlja moje postavljanje pitanja?

Gdje novac mijenja standard?

Koje svjetsko okruženje se ponovo stvara kada se koriste različiti standardi?

Ovako ljudi prelaze iz selektivnog učenja u dosljedno učenje.

Ovako ljudi prelaze iz selektivnog postavljanja pitanja u nezavisno razmišljanje.

Ovako ljudi prelaze iz toga da budu proizvodi svjetskog okruženja u to da budu učenici svjetskog okruženja.

NAPREDAK ČOVJEČANSTVA

Napredak čovječanstva je neposredni ishod L2Q sistema postavljanja pitanja.

To je razlog zbog kojeg je razvijen nedostajući obrazovni put.

To je razlog zbog kojeg je Knjiga dokaza pretvorena u obrazovni put.

To je razlog zbog kojeg postoje World Education Online, Q2L i Young Questioners.

Cilj nikada nije bio samo da se poboljša postavljanje pitanja.

Cilj nikada nije bio samo da se poboljša obrazovanje.

Cilj nikada nije bio samo da se pruži više informacija.

Cilj je Napredak čovječanstva.

Knjiga dokaza nije samo dokumentovala više od 30 godina neposrednih iskustava, vremenski označenih dokaza, javnih zapisa, video-snimaka, prijenosa uživo, izazova, interakcija sa sistemima, ponavljanih obrazaca, ćutanja, nepostojanja opovrgavanja i posmatranja svjetskog okruženja.

Razotkrila je protivvrječnost.

Postavljanje pitanja je već postojalo.

Informacije su već postojale.

Dokazi su već postojali.

Obrazovanje je već postojalo.

Ipak, isti svijet koji se ponavlja nastavio je da postoji.

Čovječanstvo je nastavilo da ponavlja ono što nije uspijevalo pravilno da vidi, razumije i iz čega nije uspijevalo da uči.

Uprkos postojanju informacija.

Uprkos postojanju postavljanja pitanja.

Uprkos postojanju dokaza.

Uprkos postojanju obrazovanja.

Ponavljanje se nastavilo.

To je razotkrilo nedostajući put.

Problem nije bio odsustvo informacija.

Problem nije bio odsustvo postavljanja pitanja.

Problem nije bio odsustvo dokaza.

Problem nije bio odsustvo obrazovnih sistema.

Problem je bio odsustvo strukturisanog puta zasnovanog na dokazima za učenje kako da se preispituje, vidi, razumije i uči iz samog svjetskog okruženja.

Čovječanstvo ne može učiti iz onoga što ne može vidjeti ili razumije.

Knjiga dokaza pomogla je da svijet koji se ponavlja postane vidljiv i razumljiv.

Pomogla je da se razotkrije odnos između onoga iz čega čovječanstvo uči i onoga što čovječanstvo iznova postaje.

Pomogla je da se razotkrije ono što je svjetsko okruženje iznova pokazivalo tokom vremena.

Razotkrila je ono što se ponavljalo.

Razotkrila je ono što se nastavljalo.

Razotkrila je ono što je bilo zaštićeno.

Razotkrila je ono što je bilo skriveno.

Razotkrila je zašto samo postavljanje pitanja nije uspijevalo da zaustavi ponavljanje.

Zato je razvijen L2Q sistem postavljanja pitanja.

L2Q sistem postavljanja pitanja nije prvo stvoren, a zatim primijenjen na svijet.

Razvijen je iz onoga što je svijet iznova pokazivao.

Razvijen je iz onoga što je Knjiga dokaza razotkrila.

Razvijen je zato što je postavljanje pitanja već postojalo dok se ponavljanje nastavljalo.

Razvijen je zato što su informacije već postojale dok se ponavljanje nastavljalo.

Razvijen je zato što su dokazi već postojali dok se ponavljanje nastavljalo.

Razvijen je zato što je obrazovanje već postojalo dok se ponavljanje nastavljalo.

Nedostajući put nije bio više informacija.

Nedostajući put nije bio više postavljanja pitanja.

Nedostajući put je bio učenje kako da se preispituje, vidi, razumije i uči iz samog svjetskog okruženja kroz strukturisani obrazovni put zasnovan na dokazima.

L2Q sistem postavljanja pitanja pruža taj put.

On pruža strukturisani put zasnovan na dokazima za učenje kako da se preispituje, vidi, razumije i uči iz samog svjetskog okruženja.

L2Q sistem postavljanja pitanja pomaže ljudima da nauče kako da preispituju samo svjetsko okruženje.

Učenje kako da preispituju svjetsko okruženje pomaže ljudima da vide iz čega uče.

Viđenje pomaže ljudima da razumiju.

Razumijevanje razvija nezavisno razmišljanje.

Nezavisno razmišljanje razvija sposobnost čovječanstva da uči iz stvarnosti umjesto iz onoga što je stvoreno da je zamijeni.

Napredak čovječanstva je ishod tog procesa.

Napredak čovječanstva je ishod kada čovječanstvo uči iz onoga što svijet iznova pokazuje umjesto da nastavlja da ga ponavlja.

Napredak čovječanstva se ne postiže samo povećavanjem količine informacija.

Informacije ne proizvode automatski razumijevanje.

Razumijevanje se ne razvija automatski bez učenja kako da se preispituje ono iz čega se uči.

Napredak čovječanstva se postiže kada razumijevanje razvija nezavisno razmišljanje, a nezavisno razmišljanje razvija sposobnost čovječanstva da uči iz stvarnosti.

Prethodni odjeljci su već pokazali zašto čovječanstvo iznova stvara iste probleme, ponašanja, sisteme, narative, zavisnosti, ograničenja i ponavljane obrasce iz generacije u generaciju.

Pokazali su zašto same informacije nisu dovoljne.

Pokazali su zašto samo postavljanje pitanja nije dovoljno.

Pokazali su zašto je čovječanstvu potreban strukturisani put zasnovan na dokazima za učenje iz samog svjetskog okruženja.

Taj put sada postoji.

Napredak čovječanstva je progresivno unapređivanje sposobnosti čovječanstva da uči iz samog svjetskog okruženja.

Razumijevanje razvija nezavisno razmišljanje.

Kako razumijevanje napreduje, nezavisno razmišljanje napreduje.

Kako nezavisno razmišljanje napreduje, ponavljanje gubi svoj put.

Kako ponavljanje gubi svoj put, čovječanstvo dobija sposobnost da progresivno uči iz stvarnosti umjesto da je progresivno ponavlja.

Svi žive unutar istog svjetskog okruženja.

Svi uče iz njega.

Svi mu doprinose.

Svi su pod njegovim uticajem.

Svi utiču na njega.

Svi pomažu da se oblikuje ono što buduće generacije nasljeđuju.

Napredak čovječanstva zato koristi svima jer svi dijele isto svjetsko okruženje i pomažu da se oblikuje ono što ono postaje.

Napredak čovječanstva zato nije odgovornost nekog drugog.

Pripada svima zato što svi doprinose svjetskom okruženju koje oblikuje čovječanstvo.

Djeca ne stvaraju svijet koji nasljeđuju.

Odrasli ga stvaraju.

Djeca ne stvaraju obrazovno okruženje.

Odrasli ga stvaraju.

Djeca ne odlučuju koji su im putevi učenja dostupni.

Odrasli odlučuju.

Bilo da ljudi to shvataju ili ne, pomažu da se oblikuje svjetsko okruženje iz kojeg buduće generacije uče.

Svjetsko okruženje koje djeca nasljeđuju oblikovano je onim što prethodne generacije odluče da preispituju, odluče da ignorišu, odluče da osporavaju, odluče da štite i odluče da prenesu dalje.

Ono iz čega čovječanstvo uči utiče na ono što čovječanstvo postaje.

Ono iz čega djeca uče utiče na ono što buduće generacije postaju.

Ono iz čega društvo uči utiče na ono što društvo postaje.

Napredak čovječanstva zato zavisi od unapređivanja onoga iz čega ljudi uče i načina na koji iz toga uče.

To znači da roditelji, nastavnici, staratelji, edukatori, škole, obrazovna okruženja, zajednice i društvo svi imaju odgovornost da pomognu sljedećoj generaciji da dobije nešto bolje od ponavljanja.

Ali odgovornost ne smije postati odlaganje.

Djeca ne bi trebalo da moraju da čekaju.

Odrasli ne bi trebalo da moraju da čekaju.

Obrazovanje ne bi trebalo da mora čekati.

Napredak čovječanstva najbrže napreduje kada čovječanstvo uči zajedno.

Djeca uče.

Odrasli uče.

Roditelji uče.

Nastavnici uče.

Staratelji uče.

Edukatori uče.

Zajednice uče.

Društvo uči.

Cilj nije da jedna grupa čeka drugu.

Cilj je da čovječanstvo zajedno unaprijedi svoju sposobnost da uči iz svjetskog okruženja.

Napredak čovječanstva se ne postiže ponavljanjem.

Napredak čovječanstva se postiže učenjem.

Napredak čovječanstva se postiže razumijevanjem.

Napredak čovječanstva se postiže razvijanjem nezavisnog razmišljanja.

Napredak čovječanstva se postiže kada ljudi uče iz onoga što svjetsko okruženje iznova pokazuje umjesto da nastavljaju da ga ponavljaju.

Kako razumijevanje napreduje, nezavisno razmišljanje napreduje.

Kako nezavisno razmišljanje napreduje, ljudi sve više uče iz stvarnosti umjesto iz onoga što je stvoreno da je zamijeni.

Stvorene laži gube svoj put zato što razumijevanje zamjenjuje slijepo prihvatanje.

Slijeđenje gubi svoj put zato što nezavisno razmišljanje zamjenjuje zavisnost od drugih da razmišljaju umjesto njih.

Zavisnost gubi svoj put zato što ljudi sve više uče iz stvarnosti umjesto da se oslanjaju na ono što nije pravilno preispitano.

Ponavljanje gubi svoj put zato što učenje zamjenjuje oponašanje.

Dvostruki standardi gube svoj put zato što se isti standard primjenjuje svuda.

Napredak čovječanstva napreduje zato što ljudi uče iz onoga što svjetsko okruženje zapravo pokazuje, a ne iz onoga što im se kaže da o njemu vjeruju.

Zato je L2Q sistem postavljanja pitanja važan.

On pruža strukturisani put zasnovan na dokazima koji pomaže ljudima da vide, razumiju, uče iz i primjene ono što svjetsko okruženje iznova pokazuje.

Zato su resursi važni.

Nisu stvoreni da budu nečije vlasništvo.

Nisu stvoreni da budu ograničeni.

Nisu stvoreni da postanu još jedan kontrolisani sistem.

Pripadaju svima.

Mogu se čitati.

Mogu se koristiti.

Mogu se dijeliti.

Mogu se štampati.

Mogu se distribuirati.

Mogu se primjenjivati.

Iz njih se može učiti.

Mogu se koristiti da pomognu djeci.

Mogu se koristiti da pomognu odraslima.

Mogu se koristiti da pomognu obrazovanju.

Mogu se koristiti da pomognu društvu.

Ograničenje nije vlasništvo.

Ograničenje je značenje.

Strukturisani put postavljanja pitanja zasnovan na dokazima mora ostati netaknut.

Resursi se ne smiju mijenjati, slabiti, pogrešno predstavljati, razvodnjavati, preokretati niti uklanjati iz njihovog ispravnog značenja.

Napredak čovječanstva zavisi od toga da značenje ostane jasno.

Ljudi ne mogu pravilno učiti iz onoga što je promijenjeno u nešto drugo.

Ne mogu pravilno učiti iz onoga što je oslabljeno.

Ne mogu pravilno učiti iz onoga što je pogrešno predstavljeno.

Napredak čovječanstva zavisi od toga da ljudi uče iz samog puta, a ne iz njegovih izmijenjenih verzija.

Ako se značenje promijeni, učenje se mijenja.

Ako se učenje promijeni, ishod se mijenja.

Napredak čovječanstva zato zavisi od očuvanja integriteta samog puta.

Zato su zvanični putevi World Education Online i Q2L važni.

Oni pomažu ljudima da pristupe materijalima u njihovom ispravnom kontekstu.

Oni pomažu da se zaštiti značenje, a istovremeno omogućavaju da se resursi koriste, dijele, štampaju, distribuiraju, primjenjuju i da se iz njih uči. Svrha nije ograničavanje.

Svrha je zaštita značenja.

Put učenja ne može unaprijediti čovječanstvo ako se njegovo značenje promijeni u isto ponavljanje koje je stvoren da zaustavi.

Zato je i Q2L važan.

Q2L pomaže da se obrazovni put kreće kroz društvo.

Omogućava ljudima da dijele, koriste, distribuiraju, stvaraju, primjenjuju i uče iz materijala.

Pomaže odraslima da dopru do odraslih.

Pomaže odraslima da pomognu djeci.

Pomaže porodicama, školama, edukatorima i zajednicama da uče iz istog okvira.

Pomaže razumijevanju da se kreće kroz društvo.

Pomaže nezavisnom razmišljanju da se kreće kroz društvo.

Pomaže ljudima da uče iz svjetskog okruženja kroz isti strukturisani put zasnovan na dokazima.

Pomaže Napretku čovječanstva da se kreće kroz društvo.

Pomaže budućim generacijama da naslijede put učenja umjesto da naslijede ponavljanje.

Pomaže da se Napredak čovječanstva pomjeri iz koncepta u primjenu.

Pomaže da se učenje pretvori u djelovanje.

Pomaže da se razumijevanje prenese u društvo.

Pomaže da se nezavisno razmišljanje prenese u društvo.

Pomaže da Napredak čovječanstva uđe u svakodnevni život. Tamo gdje su uključena djeca, materijali treba da se kreću kroz roditelje, nastavnike, staratelje, škole, obrazovna okruženja i odgovorne odrasle.

To ne znači da djeca treba da čekaju.

To znači da djeca treba da dobiju okvir sigurno, odgovorno i što je moguće ranije.

Young Questioners je ključan za ovo.

Young Questioners ne svodi se samo na pružanje materijala djeci.

Radi se o učenju kroz stvaranje iz onoga iz čega ljudi uče.

Roditelji uče.

Nastavnici uče.

Staratelji uče.

Edukatori uče.

Škole uče.

Zajednice uče.

Dok ljudi iz okvira stvaraju sigurne, uzrastu primjerene Young Questioners materijale, oni ne pomažu samo djeci da uče.

I sami uče.

Razmišljaju o tome šta djeca treba da preispituju.

Razmišljaju o tome kako djeca uče.

Razmišljaju o tome kako svjetsko okruženje oblikuje djecu.

Razmišljaju o tome kako da zaštite umove djece.

Razmišljaju o tome kako da pomognu djeci da vide, razumiju, uče i razvijaju nezavisno razmišljanje.

Proces stvaranja postaje dio procesa učenja.

Ljudi uče kroz primjenu.

Ljudi uče kroz postavljanje pitanja.

Ljudi uče kroz stvaranje.

Ljudi uče kroz pomaganje drugima da uče.

Young Questioners zato pomaže djeci i odraslima da uče zajedno.

Nastavnici i edukatori su posebno važni zato što pomažu da se oblikuje okruženje za učenje djece.

L2Q sistem postavljanja pitanja pruža nastavnicima i edukatorima strukturisanu metodu zasnovanu na dokazima kojom pomažu djeci da uče iz svjetskog okruženja dok i sami nastavljaju da uče iz njega.

Isto važi za roditelje, staratelje, škole, obrazovna okruženja i odgovorne odrasle.

Okvir nije potreban samo jednoj grupi.

Potreban je djeci.

Potreban je odraslima.

Potreban je roditeljima, nastavnicima, starateljima, edukatorima, školama, obrazovnim okruženjima i zajednicama.

Potreban je svuda gdje ljudi uče iz svjetskog okruženja i pomažu drugima da uče iz njega.

Obrazovanje se ne može unaprijediti ponavljanjem istog pristupa koji nije uspio da nauči ljude kako da preispituju samo svjetsko okruženje.

Obrazovanje se unapređuje kada djeca i odrasli dobiju L2Q put i zajedno uče iz njega.

Napredak čovječanstva ne može ostati zarobljen unutar jedne knjige, jedne osobe, jednog veb-sajta, jedne organizacije ili jedne generacije.

Mora se kretati kroz društvo.

Mora se koristiti.

Mora se dijeliti.

Iz njega se mora učiti.

Mora dopreti do djece.

Mora dopreti do odraslih.

Mora dopreti do obrazovanja.

Mora dopreti do zajednica.

Napredak čovječanstva napreduje kada razumijevanje napreduje.

Napreduje kada nezavisno razmišljanje napreduje.

Napreduje kada ljudi uče iz svjetskog okruženja umjesto da ga samo nasljeđuju.

Napreduje kada buduće generacije dobiju sposobnost da uče iz stvarnosti umjesto da je samo ponavljaju.

Napreduje kada razumijevanje zamjenjuje slijepo prihvatanje.

Napreduje kada nezavisno razmišljanje zamjenjuje slijeđenje.

Napreduje kada stvarnost zamjenjuje stvorene laži.

Napreduje kada učenje zamjenjuje ponavljanje.

Kako Napredak čovječanstva napreduje, čovječanstvo progresivno unapređuje svoju sposobnost da uči iz stvarnosti umjesto iz onoga što je stvoreno da je zamijeni.

Kako razumijevanje napreduje, stvorene laži gube sposobnost da opstanu.

Kako nezavisno razmišljanje napreduje, slijeđenje gubi svoj put.

Kako ljudi uče da primjenjuju isti standard svuda, dvostruki standardi gube svoj put.

Kako čovječanstvo uči iz samog svjetskog okruženja, sistemi, ponašanja, narativi, pretpostavke i strukture postaju sve više usklađeni sa stvarnošću umjesto sa zavaravanjem.

Napredak čovječanstva zato ne unapređuje samo postavljanje pitanja.

On unapređuje sposobnost čovječanstva da uči, razumije, razmišlja nezavisno, razaznaje istinu, primjenjuje pravičnost i progresivno unapređuje svjetsko okruženje koje stvara i prenosi dalje.

Kako čovječanstvo postaje sve sposobnije da gradi na istini umjesto na zavaravanju, nepravičnost gubi svoje temelje.

Kako nepravičnost gubi svoje temelje, društvo postaje sve sposobnije da služi ljudima, budućim generacijama i samom životu.

Napredak čovječanstva zato nije samo napredak znanja.

To je progresivni napredak sposobnosti čovječanstva da uči iz stvarnosti i gradi iz stvarnosti.

Djeca ostaju ključna zato što djeca postaju budući nosioci svjetskog okruženja.

Djeca postaju roditelji.

Djeca postaju nastavnici.

Djeca postaju staratelji.

Djeca postaju radnici.

Djeca postaju vođe.

Djeca postaju donosioci odluka.

Djeca postaju oni koji doprinose svijetu.

Sve što djeca danas nauče postaje dio svijeta sutra.

Svijet koji buduće generacije nasljeđuju oblikovan je onim iz čega su prethodne generacije učile.

Svijet koji buduće generacije stvore biće oblikovan onim iz čega one uče.

Napredak čovječanstva zato zavisi od toga iz čega se djeca danas uče da uče.

Ako djeca naslijede ponavljanje, svijet koji se ponavlja se nastavlja.

Ako djeca naslijede zavisnost, zavisnost se nastavlja.

Ako djeca naslijede slijeđenje, slijeđenje se nastavlja.

Ako djeca naslijede ćutanje, ćutanje se nastavlja.

Ako djeca naslijede strah, strah se nastavlja.

Ako djeca naslijede stvorene laži, stvorene laži se nastavljaju.

Ako djeca naslijede L2Q sistem postavljanja pitanja, Napredak čovječanstva se nastavlja.

Ako djeca naslijede strukturisano postavljanje pitanja zasnovano na dokazima, razumijevanje napreduje.

Ako djeca naslijede sposobnost da uče iz samog svjetskog okruženja, nezavisno razmišljanje napreduje.

Ako djeca naslijede sposobnost da razaznaju istinu, stvorene laži gube svoj put.

Ako djeca naslijede sposobnost da primjenjuju isti standard svuda, ponavljani dvostruki standardi gube svoj put.

Budućnost čovječanstva zato je neodvojiva od onoga iz čega se djeca uče da uče.

Napredak čovječanstva se ne stvara čekanjem da buduće generacije riješe ono što prethodne generacije nisu uspjele da preispitaju.

Napredak čovječanstva se stvara kada sadašnje i buduće generacije zajedno dobiju taj put.

Djeca i odrasli uče zajedno.

Porodice i škole uče zajedno.

Nastavnici i učenici uče zajedno.

Zajednice uče zajedno.

Društvo zajedno uči iz svjetskog okruženja.

Napredak čovječanstva se ne stvara time što jedna osoba uči sama.

Napredak čovječanstva se stvara kada čovječanstvo zajedno progresivno unapređuje svoju sposobnost da uči iz svjetskog okruženja.

Tako ponavljana šteta gubi svoj put.

Tako stvorene laži gube svoj put.

Tako ćutanje gubi svoj put.

Tako zavisnost gubi svoj put.

Tako slijeđenje gubi svoj put.

Tako svijet koji se ponavlja gubi svoj put.

Tako Napredak čovječanstva dobija svoj put.

Put postoji.

Okvir postoji.

Resursi postoje.

Sljedeća generacija postoji.

Odgovornost postoji.

Pitanje više nije da li put postoji.

Pitanje je da li čovječanstvo bira da ga koristi.

Ono što se dogodi sljedeće zavisi od toga šta čovječanstvo odluči da uradi s njima.

Današnja djeca postaju sutrašnji svijet.

Sve iz čega se djeca danas uče da uče postaje dio svijeta koji sutra pomažu da se stvori.

Zato je budućnost čovječanstva neodvojiva od obrazovanja djece.

Zato što današnja djeca postaju sutrašnji svijet, a budućnost čovječanstva će na kraju biti određena time da li buduće generacije nasljeđuju svijet koji se ponavlja ili nasljeđuju sposobnost da uče iz njega.

Budućnost čovječanstva će na kraju biti određena time da li napreduje razumijevanje ili napreduje ponavljanje.

Da li napreduje nezavisno razmišljanje ili napreduje slijeđenje.

Da li napreduje stvarnost ili napreduju stvorene laži.

Da li čovječanstvo nastavlja da ponavlja svijet ili progresivno uči iz njega.

Napredak čovječanstva koristi svima zato što svi žive unutar istog svjetskog okruženja.

Svi uče iz njega.

Svi mu doprinose.

Svi su pod njegovim uticajem.

Svi pomažu da se oblikuje ono što ono postaje.

Koristi Napretka čovječanstva zato nisu ograničene na jednu osobu, jednu grupu, jedan sistem ili jednu generaciju.

Pripadaju svima zato što svi dijele isto svjetsko okruženje i doprinose budućnosti koja iz njega nastaje.

ZAŠTO NISAM MOGAO DA NE URADIM NIŠTA

Kao dijete, očekivao sam da svijet bude ono što su ljudi govorili da jeste.

Očekivao sam da istina bude važna.

Očekivao sam da sistemi budu ono što tvrde da jesu.

Očekivao sam da ljudi govore istinu kada se pokrenu važna pitanja.

Očekivao sam da dokazi budu važni.

Očekivao sam da se protivrječnosti razmatraju.

Kako sam odrastao i sam doživljavao svijet, iznova sam nailazio na nešto veoma drugačije.

Svijet koji sam doživljavao nije bio svijet koji sam bio naučen da očekujem.

Kada sam preispitivao ono što sam vidio, očekivao sam odgovore.

Kada sam predstavljao dokaze, očekivao sam dokaze zauzvat.

Kada sam razotkrivao laži, očekivao sam da istina bude važnija od novca, položaja, autoriteta, statusa ili ličnog interesa.

To se nikada nije dogodilo.

Dugo sam nastavljao da očekujem da će neko reći istinu.

Niko to nikada nije uradio.

To me je natjeralo da prestanem da pitam da li ljudi govore istinu i počnem da pitam zašto je ne govore.

Kroz više od trideset godina dokumentovanih iskustava, došao sam do razumijevanja zašto su se isti problemi nastavljali ponavljati.

Došao sam do razumijevanja zašto ljudi ćute, zašto ljudi štite ono od čega zavise i kakav uticaj novac ima na ljudsko ponašanje u oblikovanju odluka, postupaka, ćutanja, ishoda i čitavih sistema.

Što sam više razumio, sve više sam shvatao da ljudi neprestano postaju proizvodi okruženja iz kojeg uče, a da iz njega nikada pravilno ne uče.

Ono ih je oblikovalo.

Oni su ga ponavljali.

Prenosili su ga dalje.

To saznanje me je uznemirilo više od svega drugog.

Shvatio sam da djeca nasljeđuju isti svijet koji se ponavlja i da će na kraju postati odrasli odgovorni za njegovo ponovno prenošenje dalje.

Shvatio sam da ljudi ne mogu učiti iz onoga što ne mogu vidjeti.

Ako stvarnost ostane skrivena, ljudi ne mogu pravilno učiti iz nje.

Ako ljudi ne mogu pravilno učiti iz nje, nastavljaju da je ponavljaju.

To nisam mogao da prihvatim.

Nisam mogao da prihvatim da vidim ono što sam vidio i da ćutim.

Nisam mogao da prihvatim da budućim generacijama ostavim da naslijede isti svijet koji se ponavlja, a da bar ne pokušam nešto da uradim povodom toga.

Također nisam mogao da prihvatim nešto za šta sam znao da je laž samo zato što su ga drugi ljudi prihvatili.

Nisam mogao da se povinujem tome.

Nisam mogao da se pretvaram da je istinito da bih se uklopio.

Najlakša opcija bila bi da to prihvatim, povinujem mu se i postanem dio toga.

Ali to nikada nisam mogao.

Ne zbog prihvatanja.

Ne zbog odobravanja.

Ne zbog udobnosti.

Ne zbog novca.

Ni po koju cijenu.

Stajati sam bilo mi je lakše nego prihvatiti nešto za šta sam znao da je laž.

Kada sam to razumio, ne raditi ništa više mi nije bilo prihvatljivo.

Pomaganje ljudima da uče iz svjetskog okruženja postalo mi je važnije od mog vlastitog privremenog života.

Pomaganje djeci da naslijede nešto bolje od ponavljanja postalo mi je važnije od moje vlastite udobnosti.

Shvatio sam da bih, ako i ja ostanem nijem, jednostavno postao dio istog ćutanja kojem sam decenijama svjedočio.

To nisam mogao da uradim.

Osjećao sam odgovornost da razotkrijem ono što je bilo skriveno kako bi ljudi mogli da ga vide.

Zato što ljudi ne mogu učiti iz onoga što ne mogu vidjeti.

To razumijevanje je na kraju dovelo do Knjige dokaza, World Education Online, L2Q sistema postavljanja pitanja, Q2L, Young Questioners i obrazovnih materijala koji su uslijedili.

Novac me ne motiviše.

Ne vjerujem da informacije namijenjene da pomognu ljudima da uče iz svjetskog okruženja treba da pripadaju meni.

Vjerujem da treba da pripadaju svima.

Zato su informacije, resursi i obrazovni materijali učinjeni besplatno dostupnim ljudima da ih čitaju, koriste, dijele, distribuiraju i iz njih uče.

Cilj nikada nije bio novac.

Cilj je bio pomaganje ljudima da uče iz svjetskog okruženja.

Cilj je bio pomaganje djeci da naslijede nešto bolje od ponavljanja.

Vidim zašto ljudi pate i zašto se isti problemi nastavljaju iz generacije u generaciju.

Vidim zašto djeca dolaze u svijet u kojem se uglavnom uče kako da mu se prilagode umjesto da pravilno uče iz njega kako bi mogao da se unaprijedi. Također vidim put koji može pomoći da se ovo promijeni.

Zato sam pokušao.

Dao sam sve od sebe da pomognem ljudima.

Dao sam sve od sebe da pomognem djeci.

Dao sam sve od sebe da pomognem čovječanstvu da uči iz svjetskog okruženja umjesto da nastavlja da ga ponavlja.

Da li će ljudi izabrati da iskoriste tu priliku na kraju je njihova odluka.

Moja odgovornost bila je da pokušam.

Ne žalim zbog onoga čemu sam posvetio svoj odrasli život.

Ne žalim zbog vremena, truda, žrtava ili rizika.

Sve bih ponovo uradio.

Ponovo bih to uradio čak i kada nikada ničemu ne bi pomoglo.

Zato što, kada sam razumio ono do čega sam došao da razumijem, ne raditi ništa za mene nikada nije bila opcija.

Zato nisam mogao da ne uradim ništa.

WORLD EDUCATION ONLINE

NAUČI DA POSTAVLJAŠ PITANJA

POSTAVLJAJ PITANJA DA BI UČIO

Obrazovanje oblikuje društvo.

Postavljanje pitanja oblikuje obrazovanje.

L2Q • Q2L • YOUNG QUESTIONERS

Resursi pripadaju svima i treba ih koristiti, dijeliti, distribuirati i primjenjivati pod uslovom da se njihovo značenje ne mijenja.

worldeducation.online

q2l.online

info@worldeducation.online

DRUGE KNJIGE

Svi moraju učiti iz ovog svijeta

Zašto obrazovanje mora da se unaprijedi

Nevjerovatna djeca: Putovanje ka boljem svijetu

ČOVJEČANSTVO NE MOŽE NAPREDOVATI IZ ONOGA ŠTO NE RAZUMIJE

Nauči da postavljaš pitanja

Postavljaj pitanja da bi učio